

ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ

ΕΤΟΣ ΣΤ'
ΑΡ. 46
271

Ὑπέρροχο Βυζαντινὸ ρωμάντζο, γραμμένο ἀπὸ γνωστὸ λό-
γιο, ἐπὶ τῇ βάσει τῶν Βυζαντινῶν χρονικογραφῶν καὶ πάσης
ἄλλης σχετικῆς πηγῆς.

ΜΟΥ φαίνεται πως είμαστε εν ά-
παρτία κι' ότι μπορούν να μας
σεβασθούν!... είπε ο υπολοχαγός Φου-
ριέ, κάθοντας με τα πόδια γυμνά του.
— Απαρτία, όχι! Δείπνε ακόμα ο
Λαζάρ, είπε ο Μαρσέλ Μπεσιέ.

— Κι' ο Μωρίς Λαμάρ! έπροσέθεσε
ο Άλμπερ Ντελαμπαρ.
Αυτά τα λόγια άνηλθάνσαντο ένα
βραδυ του Μαΐου στη στρατιωτική
Λέσχη της μικρής πόλεως Χ... λίγες
ώρες μακριά απ' τὴ Παρίσι.

— Άς κάτσουμε στο τραπέζι! φώ-
ναζε ο Μαρσέλ Μπεσιέ. Τόσο το
χειρότερο για τους καθυστερημένους.

Κάθισαν πράγματι στο τραπέζι κι'
ένω τους περιβόησαν, κοινοβόησαν...

— Όσο για τὸ Λαζάρ, είπε ο
Πάω Φουριέ, ξέρετε τί είδα σήμερα;
Στὴ διτρίνα του Ντυοτάλ, τὸν διδλυ-
πολεῖαν τῆς δδου του Σταθμοῦ, στὸ
Παρίσι, είδα ένα καινούριο ρωμά-
τζο πὸν ἔχει ὡς τίτλο τὸ ὄνομά του:

«Μ ω ρ ι ε Σ α μ α ρ ε». Ναί, «Μω-
ρίς Λαμάρ»...

— Ά!... Ά!... ἔκαναν ὅλοι μαζί.
— Καί, ἀ πρὸς, νὰ ὁ Λαμάρ! φώ-
ναζε ο Μπεσιέ...

Πράγματι, ἐκείνη τὴ στιγμή, ἕνας
νεαρός ἀξιωματικός ἔκανε τὴν είσο-
δὸν του στὴν αἴθουσα, ὁ ὁποῖος, μὲν
ἀνταλήφθη, δὲν μίλλεσαν γι' αὐτὸν,
ἐσπευσεν νὰ ζητήσει ἐξηγήσεις.

— Όλοι μαζί τότε τοῦ είπαν περὶ τί-
νος ἐπρόκειτο.

— Μὰ ποῖς ἔγραψε αὐτὸ τὸ μυθι-
στόρημα; ὥσπερ ὁ ἀξιωματικός...

— Κάποιος Ζάκ Ντυορτάλ, τοῦ ἀ-
πάντησε ὁ Φουριέ...

Καί συγκρόνως ὅλοι οἱ ἄλλοι ἀρ-
χισαν νὰ ἐρεθίζων τὸ Λαζάρ καὶ νὰ
τοῦ λένε ὅτι ἔτσι ἐξευτελίζεται τὸ-
νομά του...

Στὸ τέλος δὲ τοῦ είπαν ὅτι τὸ μὴ-
νο πὸν ἔπρεπε νὰ κἀνῃ ἦταν νὰ ἔγ-
γρῃ ἀπὸ τὸ συγγραφεὺ τὸ μυθιστο-
ρήματος ἱκανοποιήσει διὰ τὸν ὄπλων...

Τότε κι' αὐτός, ἀναμμένος, ἔλα-
μμένος, ἐξωρισμένος, πῆρε ἕνα κου-
μάκι γὰρ κι' ἔγραψε τὰ ἑξῆς:

«**Ἄν ὁ συγγραφεὺς Ζάκ Ντυορ-
τάλ ἀγνοεῖ τὴν ὑπαρξὶ τοῦ ὑποφαινο-
μένου ἀξιωματικοῦ τῶν Ὀδσσάρων
καὶ χρησιμοποίησε τυχαίως τὸν ὄνομά
του, ἀπαίτῶ νὰ γίνη σχετικὴ διόρ-
θωσις. Ἐν ἐναντίᾳ περιπτώσει, ζητῶ
ἐπανόρθωσιν διὰ τὸν ὄπλων.**»

ΜΩΡΙΣ ΛΑΜΑΡΣ

Μόλις οἱ ἀξιωματικοὶ διάβασαν τὸ
τηλεγράφημα αὐτό, φώναξαν ὅλοι:

— Μπράβο!

— Μὰ σὲ ποῖ διεύθυνε θὰ τὸ στεί-
λουμε; ὥσπερ ὁ Μπεσιέ.

— Στὸν ἐκδότη... κι' αὐτός θὰ τὸ
δώσῃ στὸν παραλήπτη του...

Οἱ ἀξιωματικοὶ περμέναν μὲ ἀγώ-
νι τὴν ἀπάντησι. Μὰ πέρασαν δύο,
τοεῖς, τέσσαρες ἡμέρες γὰρ νὰ λη-
φθῇ τίποτε... Ἐντωμεταξὺ ἡ ἀνυπο-
μονήσας τοῦ μεγάλου ὀλοῦ...

Φυσικά, ἡ πρώτη φροντίδα τοῦ
Λαμάρ καὶ τῶν συναδέλφων του ἦ-
ταν ν' ἀγοράσουν τὸ μυθιστόρημα. Ὁ-
ταν τὸ διάβασαν, παρατήρησαν ὅτι
ὁ ἥρωας τοῦ βιβλίου εἶχε πολλὰ ὁ-
μοιότητες μὲ τὸ συνώνυμό του τῆς
πραγματικότητας. (Ὁπως κι' αὐτός
ἦταν ἀξιωματικός, γενναῖος στὸν πό-
λεμο, μὰ δειλὸς στὴν κομμικὴ ζωὴ.)

Ἐπίσης κι' οἱ δύο Λαμάρ, ὁ ἀληθι-
νός κι' ὁ φανταστικός, αἰσθάνοντο...

ΕΝΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΤΟΥ FRÉDÉRIC BERTHOLD

ΕΠΑΝΟΡΘΩΣΙΣ ΔΙΑ ΤΩΝ ΟΠΛΩΝ!

σαν τὴν ἴδια ἀπέχθει πρὸς τὸ γάμο.
Ἡ λεπτομέρεια αὐτὴ προσέλασε ἕνα
πρὸς σκόλια...

— Ἀσφαλῶς, ἔλεγε ὁ Φουριέ στὸ
Λαζάρ, τὸ βιβλίον αὐτὸ γράφτηκε ἐ-
πίτηδες γιὰ σένα.

— Ὁ Ζάκ Ντυορτάλ εἶνε χωρίς
ἄλλο ψευδώνυμο, κάτω απ' τὸ ὁποῖο
κρύβεται κάποιος γνωστός σου, ἐπρό-
θεσε ὁ Μπεσιέ...

Ὁ φτωχὸς Λαζάρ εἶχε βρεῖ περὶ
τὸ μυθιστόρημα. Ὁπως κι' ἂν πῆγαινε
γι' αὐτὸ τὸ ζήτημα τοῦ μυθιστο-
ρήματος, ὁ συνταγματάρχης του τὸν
προσέλασε καὶ τοῦ εἶπε αὐστηρά:

— Ὑπολοχαγέ... τί συμβαίνει μ'
αὐτὸ τὸ μυθιστόρημα πὸν ἔχει τὸ ὄ-
νομά σου;

— Μὰ... δὲν ξέρω, συνταγματάρχα
μου... Σὺμπτωσης ἴσως... τοκάρισε ὁ
Φουριέ.

— Ὁλοι μαζί τότε τοῦ είπαν περὶ τί-
νος ἐπρόκειτο.

— Μὰ ποῖς ἔγραψε αὐτὸ τὸ μυθι-
στόρημα; ὥσπερ ὁ ἀξιωματικός...

— Κάποιος Ζάκ Ντυορτάλ, τοῦ ἀ-
πάντησε ὁ Φουριέ...

Καί συγκρόνως ὅλοι οἱ ἄλλοι ἀρ-
χισαν νὰ ἐρεθίζων τὸ Λαζάρ καὶ νὰ
τοῦ λένε ὅτι ἔτσι ἐξευτελίζεται τὸ-
νομά του...

Στὸ τέλος δὲ τοῦ είπαν ὅτι τὸ μὴ-
νο πὸν ἔπρεπε νὰ κἀνῃ ἦταν νὰ ἔγ-
γρῃ ἀπὸ τὸ συγγραφεὺ τὸ μυθιστο-
ρήματος ἱκανοποιήσει διὰ τὸν ὄπλων...

Τότε κι' αὐτός, ἀναμμένος, ἔλα-
μμένος, ἐξωρισμένος, πῆρε ἕνα κου-
μάκι γὰρ κι' ἔγραψε τὰ ἑξῆς:

«**Ἄν ὁ συγγραφεὺς Ζάκ Ντυορ-
τάλ ἀγνοεῖ τὴν ὑπαρξὶ τοῦ ὑποφαινο-
μένου ἀξιωματικοῦ τῶν Ὀδσσάρων
καὶ χρησιμοποίησε τυχαίως τὸν ὄνομά
του, ἀπαίτῶ νὰ γίνη σχετικὴ διόρ-
θωσις. Ἐν ἐναντίᾳ περιπτώσει, ζητῶ
ἐπανόρθωσιν διὰ τὸν ὄπλων.**»

ΜΩΡΙΣ ΛΑΜΑΡΣ

Μόλις οἱ ἀξιωματικοὶ διάβασαν τὸ
τηλεγράφημα αὐτό, φώναξαν ὅλοι:

— Μπράβο!

— Μὰ σὲ ποῖ διεύθυνε θὰ τὸ στεί-
λουμε; ὥσπερ ὁ Μπεσιέ.

— Στὸν ἐκδότη... κι' αὐτός θὰ τὸ
δώσῃ στὸν παραλήπτη του...

Οἱ ἀξιωματικοὶ περμέναν μὲ ἀγώ-
νι τὴν ἀπάντησι. Μὰ πέρασαν δύο,
τοεῖς, τέσσαρες ἡμέρες γὰρ νὰ λη-
φθῇ τίποτε... Ἐντωμεταξὺ ἡ ἀνυπο-
μονήσας τοῦ μεγάλου ὀλοῦ...

Φυσικά, ἡ πρώτη φροντίδα τοῦ
Λαμάρ καὶ τῶν συναδέλφων του ἦ-
ταν ν' ἀγοράσουν τὸ μυθιστόρημα. Ὁ-
ταν τὸ διάβασαν, παρατήρησαν ὅτι
ὁ ἥρωας τοῦ βιβλίου εἶχε πολλὰ ὁ-
μοιότητες μὲ τὸ συνώνυμό του τῆς
πραγματικότητας. (Ὁπως κι' αὐτός
ἦταν ἀξιωματικός, γενναῖος στὸν πό-
λεμο, μὰ δειλὸς στὴν κομμικὴ ζωὴ.)

Ἐπίσης κι' οἱ δύο Λαμάρ, ὁ ἀληθι-
νός κι' ὁ φανταστικός, αἰσθάνοντο...

Ἡ πόρτα ἄνοιξε καὶ μιὰ γυναίκα, ἑλαφροὶ ὄρατα, μῆλκε μέσα.

— Τότε, συνταγματάρχα μου, φώ-
ναζε ὁ Λαζάρ, δώστε μου παράκλη-
σιν ὡρὶν ἄδειαν, νὰ πάω στὸ Πα-
ρίσι καὶ νὰ βρῶ αὐτὸν τὸ διαβόλο-
συγγραφεὺ Ντυορτάλ γιὰ νὰ τοῦ
ζητήσω ἐξηγήσεις.

Τὸ ἴδιο βράδυ, ὁ Μωρίς Λαμάρ ἀ-
νέβαινε στὸ ἐξέδρὸ τοῦ Παρισιῶ καί,
τὴν ἄλλη μέρα τὸ πρωῒ, πηδώντας
σ' ἕνα ἀμάξι, διευσθύνονταν πρὸς τὸ
σπίτι τοῦ συγγραφεὺς Ζάκ Ντυορ-
τάλ, τοῦ ὁποῖου εἶχε μάθει τὴν διεύ-
θυνσιν.

Ὅταν ὁ Λαζάρ χτύπησε τὴν πόρ-
τα τοῦ σπιτιοῦ τοῦ συγγραφεὺς, ἐν-
νοιασε τὸ αἷμα του νὰ βράξῃ μέσα
του ἀπὸ ὀργή. Γι' αὐτὸ εἶπε πολὺ ἀ-
πότομα στὸν ὑπηρετὴ πὸν τοῦ ἀνοι-
ξε:

— Θέλω νὰ ἰδῶ τὸν κ. Ντυορτάλ
καὶ νὰ τοῦ μιλήσω... Νὰ ἡ κάρτα
μου...

Ἄν καὶ κάπως ξαφνιασμένος ἀπ'
τὸν τόνο του, ὁ ὑπηρετὴς τὸν ὡδή-
γησε σ' ἕνα σαλὸνι μὲ μοντέρνο στῦλ
καί, ἀφηνεύοντας τὸν ἐκεῖ, τοῦ εἶπε:

— Πηγαίνω νὰ εἰδοποιήσω τὴν κυ-
ρία...

Σὰν ἔμεινε μόνος, ὁ νεαρός ὑπολο-
χαγός, ἀνακοιμήθηκε:

— Γιατὶ ἐνῶ ἐγὼ ζητῶ τὸν κύ-
ριο, αὐτὸ τὸ ζῶο πάει νὰ εἰδοποιήσῃ
τὴν κυρία...

— Σὺμπτωσης ἴσως... τοκάρισε ὁ
Φουριέ.

— Ὁλοι μαζί τότε τοῦ είπαν περὶ τί-
νος ἐπρόκειτο.

— Μὰ ποῖς ἔγραψε αὐτὸ τὸ μυθι-
στόρημα; ὥσπερ ὁ ἀξιωματικός...

— Κάποιος Ζάκ Ντυορτάλ, τοῦ ἀ-
πάντησε ὁ Φουριέ...

Καί συγκρόνως ὅλοι οἱ ἄλλοι ἀρ-
χισαν νὰ ἐρεθίζων τὸ Λαζάρ καὶ νὰ
τοῦ λένε ὅτι ἔτσι ἐξευτελίζεται τὸ-
νομά του...

Στὸ τέλος δὲ τοῦ είπαν ὅτι τὸ μὴ-
νο πὸν ἔπρεπε νὰ κἀνῃ ἦταν νὰ ἔγ-
γρῃ ἀπὸ τὸ συγγραφεὺ τὸ μυθιστο-
ρήματος ἱκανοποιήσει διὰ τὸν ὄπλων...

Τότε κι' αὐτός, ἀναμμένος, ἔλα-
μμένος, ἐξωρισμένος, πῆρε ἕνα κου-
μάκι γὰρ κι' ἔγραψε τὰ ἑξῆς:

«**Ἄν ὁ συγγραφεὺς Ζάκ Ντυορ-
τάλ ἀγνοεῖ τὴν ὑπαρξὶ τοῦ ὑποφαινο-
μένου ἀξιωματικοῦ τῶν Ὀδσσάρων
καὶ χρησιμοποίησε τυχαίως τὸν ὄνομά
του, ἀπαίτῶ νὰ γίνη σχετικὴ διόρ-
θωσις. Ἐν ἐναντίᾳ περιπτώσει, ζητῶ
ἐπανόρθωσιν διὰ τὸν ὄπλων.**»

ΜΩΡΙΣ ΛΑΜΑΡΣ

Μόλις οἱ ἀξιωματικοὶ διάβασαν τὸ
τηλεγράφημα αὐτό, φώναξαν ὅλοι:

— Μπράβο!

— Μὰ σὲ ποῖ διεύθυνε θὰ τὸ στεί-
λουμε; ὥσπερ ὁ Μπεσιέ.

— Στὸν ἐκδότη... κι' αὐτός θὰ τὸ
δώσῃ στὸν παραλήπτη του...

Οἱ ἀξιωματικοὶ περμέναν μὲ ἀγώ-
νι τὴν ἀπάντησι. Μὰ πέρασαν δύο,
τοεῖς, τέσσαρες ἡμέρες γὰρ νὰ λη-
φθῇ τίποτε... Ἐντωμεταξὺ ἡ ἀνυπο-
μονήσας τοῦ μεγάλου ὀλοῦ...

Φυσικά, ἡ πρώτη φροντίδα τοῦ
Λαμάρ καὶ τῶν συναδέλφων του ἦ-
ταν ν' ἀγοράσουν τὸ μυθιστόρημα. Ὁ-
ταν τὸ διάβασαν, παρατήρησαν ὅτι
ὁ ἥρωας τοῦ βιβλίου εἶχε πολλὰ ὁ-
μοιότητες μὲ τὸ συνώνυμό του τῆς
πραγματικότητας. (Ὁπως κι' αὐτός
ἦταν ἀξιωματικός, γενναῖος στὸν πό-
λεμο, μὰ δειλὸς στὴν κομμικὴ ζωὴ.)

Ἐπίσης κι' οἱ δύο Λαμάρ, ὁ ἀληθι-
νός κι' ὁ φανταστικός, αἰσθάνοντο...

— Νὰ ζητήσετε ἱκανοποιήσει ἀπὸ
τὸ συγγραφεὺ, πρόσθεσε ἡ ὥραία κυ-
ρία.

— Βέβαια... Πρόσθεσε ἡ ὑπόθεσις αὐ-
τὴ νὰ τελειώσῃ... Ἀπὸ τῆς ἐκδόσε-
ως τοῦ καταρτιμένου αὐτοῦ μυθιστο-
ρήματος, ἡ ζωὴ μου ἔχει μεταβληθῇ
σὲ κόλαση... Ναί, κυρία, κι' αὐτὴ ἀ-
κόμα ἡ τιμὴ μου κινδυνεύει...

— Μὰ, κύριε, τί μπορῶ νὰ κάνω;
ὥσπερ ἡ κυρία μὲ μιὰ εὐκρινὴ ἀ-
φέλεια. Εἶνε λυπηρὸ δέβαια πὸν τὸ
βιβλίον αὐτὸ ἔχει ὡς τίτλο τὸ ὄνομά
σου... Μὰ ἐπιτέλους εἶνε δικαίωμα
τοῦ συγγραφεὺς νὰ παίρνῃ τὸ ὄνομα
ὁποιοῦδήποτε ἀνδρὸς ἡ γυναίκας καί
νὰ τὸ χρησιμοποιοῦ... Ἐξ ἄλλου, ὁ
συνώνυμός σου ἦρως τοῦ μυθιστο-
ρήματος δὲν εἶνε καθόλου κομικὸ πρό-
σωπο... Ἄν τὸ διαδύχατε ὡς τὸ τέ-
λος, θὰ ἐλέπατε...

— Ναί, ναί, τὸ διάβασα, ἀπάντησε
ὁ Λαζάρ, καὶ ἔχω τὴν ἴδια γνώμη
μὲ σε... Μὰ ὅλος ὁ κόσμος δὲν σκέ-
φεται σὰν καὶ μένα...

Σιγὰ-σιγὰ, ὁ νεαρός ὑπολοχαγός,
γογγυσμένος ἀπὸ τὴν συνομιλητριά
του, ἐννοιασε τὸ θυμὸ του νὰ πέφτῃ.
Πῶς μποροῦσε νὰ δεχτῇ ἄγριος καὶ
σκαιὸς μὲ μιὰ τόσο ὥραία γυ-
ναίκα...

— Ὅσοτος εἶχε πᾶσι ἐκεῖ γιὰ
νὰ πετύχῃ μιὰ ἱκανοποίησι, πράγμα
πὸν γιὰ κανένα λόγῳ, δὲν ἔπρεπε νὰ
τὸ λησμονήσῃ... Τί θὰ ἔλεγαν ἐκεῖ
κάτω, ἂν ἔκριναν ὅτι... ὅπως εἶχε
φύγει...

Γι' αὐτὸ συγκεντρώνοντας ὅλη τὴν
θέλησί του, εἶπε μὲ τόνο κάπως τρα-
χύ:

— Νομίζω, κυρία, πῶς ἔχω τὸ δι-
καίωμα νὰ ζητήσω μιὰ ἐπανόρθωσιν
διὰ τὸν ὄπλων καὶ γι' αὐτὸ ἀπόψε
ὁ κύριος σύζυγός σου θὰ δεχτῇ τοὺς
μάρτυράς μου...

— Ὁ σύζυγός μου! φώναζε ἡ νέα
γυναίκα, ξεσπᾶζοντας σὲ δυνάτὰ γέ-
λια. Μὰ δὲν ἔχω σύζυγο... Εἶμαι χή-
ρα...

— Πῶς; φώναζε ὁ ἀξιωματικός.
Μὰ ὁ κ. Ζάκ Ντυορτάλ, ὁ μυθιστο-
ριογράφος ποῖς εἶνε;

— Ὁ κ. Ζάκ Ντυορτάλ εἶνε ἀνὸ
πασακὸς ἡ μάλλον εἶμαι ἐγὼ ἡ ἴδια...
Εἶμαι ἡ κ. Λουίζα ντὲ Σανσὶ, ἡ ὁ-
ποία γράφω μὲ τὸ φιλολογικὸ ψευδώνυ-
μο Ζάκ Ντυορτάλ... Καταλαβαί-
νετε;... Καὶ τώρα—πρόσθεσε γελών-
τας—περιμένα τοὺς μάρτυράς σου...

— Μιὰ γυναίκα... μιὰ γυναίκα...
πράττει ὁ ὑπολοχαγός.

Καί, ἐπὶ μερικὰ λεπτά, ἔμεινε χω-
ρὶς νὰ βροῖσκη νὰ πῇ μιὰ λέξι. Ποτὲ
τοῦ δὲν ὑπέθετε ἕνα τέτοιον πρᾶγμα...
Ἐντωμεταξὺ ἡ ὥραία συγγραφεὺς
ἐξακολουθοῦσε νὰ μιλά καί, βλέπον-
τας τὴν κατάπληξι τοῦ καὶ τὴν τα-
ραχὴν του, προσπαθοῦσε νὰ τὸν κἀνῃ
νὰ ἔχαστῃ τὴν δύνασιν, πεπεισμένη
τοῦ, διηγουμένη σ' αὐτὴν ὅτι ἕνα νε-
ακὸ καὶ μεταδοτικὸ ἐνθουσιασμὸ, μὲ
μὴ γοητευτικὴ γὰρ, τὴν μικρὰ καί
καμιά φορὰ ἀστείαν μουσικὰ τοῦ συγ-
γραφεὺς ἐπαγγέλλετο...

Σιγὰ-σιγὰ
ὅμως ἔφυγε ἀπ' τὸ θέμα τῆς κ' ἀρ-
χισε νὰ τοῦ μιλά γιὰ τὸν πρῶτό της
γάμο, ὁ ὁποῖος εὐτυχῶς δὲν εἶχε βα-
στήσει παρὰ μερικὸς μῆνας... Ὁ σύ-
ζυγός της, κόμης ντὲ Σανσὶ, δὲν
τὴν εἶχε νοιώσει καθόλου κι' ἔτσι ἡ
ἐξουχική της ζωὴ του εἶχε περάσει γε-
μάτη ἀπογοητεύσεις...

Ὁ Λαζάρ τὴν ἄκουγε καὶ σιγὰ-

σιγὰ ἄρχισε νὰ μιλά κι' αὐτός... Τῆς
μύσσε γιὰ τὴν κλίσι τοῦ πρὸς τὴ
μελέτη, γιὰ τὴν φρίκη τοῦ ἐννοιωθε
γιὰ τὴν κομμικὴ ζωὴ καὶ προπάντων
γιὰ τὸ γάμο... Ἦσαν κι' οἱ δύο τοὺς
σώμαςιν στὴν ζήτησι αὐτῇ... Ὅσο-
τος ὁ νεαρός ἀξιωματικός καθὼς τῆς
τὸ ἔλεγε, στενοχωριόταν... Τὸ ν' ἀρ-
νῆται τὴν ἀγάπην πρὸς σὲ μιὰ τόσο
ὥραία γυναίκα τοῦ φαίνεται τὴν βλα-
στήματα...

Ἐξ ἡμῶν ἀργότερα, ὁ κ. καὶ ἡ
κ. Λαμάρ, ἐνὶ ἐπιμαζόντουσαν νὰ
φύγουν ἀπὸ τὸ Παρίσι. ὅπου ὁ γάμος
τοῦς εἶχε ἐνῶσει, καὶ νὰ πᾶνε νὰ ἐγ-
κατασταθῶν στὴν νέα ἔδρα τοῦ λοχα-
γοῦ—ἡ αὐτογία, βλέπετε, δὲν ἔργεται
ποτὲ μόνι κι' ὁ ἀξιωματικός μας εἶχε
προβλεπαστὶ ἐντοματίζῃ—οἱ δύο νεα-
ροὶ σύζυγοι καθὼς ἔκριναν τῆς τελευ-
ταίας τοὺς προσδοκίμασις, βροῖχαν στὸ
βέβαιον κάποιον συρταριοῦ ἕνα χαρτί
ἐπιλωμένο στὰ τέσσαρα.

— Τί εἶν' αὐτό; ὥσπερ ὁ Μωρίς.
Ἡ νέα γυναίκα πῆρε τὸ χαρτί. τὸ
ἐξέπλυνσε κι' ἀμέσως φώναζε πρό-
σχαση.

— Ὁ! μάντεψε...

— Τί εἶνε λοιπόν;

— Ἀπολύτως, τὸ τηλεγράφημα
τοῦ, διὰ τοῦ ὁποῖου μὲ προκαλοῦσε
τὸ μονομῆχον...

— Τί τοῦ βλάλει... εἶπε ὁ Λαζάρ...

— Ὅσοτος, τοῦ ἀπάντησε ἡ σύζυ-
γός του, ἡ τιμὴ ἐσθῆτι... Μονομῆ-
χος καὶ βήχας νικητής... Εἶχα
σεῖς ὅτι σκότωσε τὸ μυθιστοριογράφον
Ντυορτάλ, κι' ὅτι σήμερον μονάχα ἡ
κ. Λαμάρ ἐξίσταται μόνον...

— Αὐτὸ εἶνε ἀλήθεια... Σκότωσε
τὸ μυθιστοριογράφον, μὰ ἡ γυναίκα μὲ
νίκησε... Ἐξήμεσε τὴν ἀκοῦδα
πὸν ἡμῶν πρὸς τὸν ὄπλων... ἔκριναν
νὰ πῶσιν ἡ προκάταληξι μου κατὰ τοῦ
γάμου καί, μὲ μιὰ λέξι, μὲ νίκησε
μὲ τὴ γὰρ σου καὶ τὴν ὥσπερ σου...

Καί ἐπὶ μερικὰ λεπτά ἔμειναν κι'
οἱ δύο ἀμύλητοι...

Ἐκείνος τὴν περιέβαλε ὡς ἕνα
θῆμα παθητικῆς θαυμασμοῦ κι' ἐ-
κείνη τὸν κῆταζε ἐρωτικὰ καὶ σπυ-
δὸν δειλὰ...

Η ΣΟΦΙΑ ΤΩΝ ΛΑΩΝ

ΑΡΑΒΙΚΕΣ ΠΑΡΟΙΜΙΕΣ

Ἡ συμφωνία εἶνε μιὰ γιὰ τοὺς ἄλ-
λους, ἀλλὰ γιὰ τὸν ἀνυπόμονον διπλῇ.

Ἡ ὑπόμονη εἶνε ὁδὸς πὸν κατε-
δαίνει ἀπὸ τὴν οὐρανὸν.

Ἡ διλογικία εἶνε ἕνας θησαυ-
ρὸς πὸν δὲν ἐξαντλεῖται ποτέ.

ΤΟΥ ΤΖΑΚ ΛΟΝΤΟΝ

Η ΜΕΓΑΛΗ ΛΕΥΚΗ ΣΙΩΠΗ

Το Έξ-Λίμπος του Λόντον.

— Η Κάρι δεν θα ζήσει περισσότερο από δυο μέρες. —

Και, λέγοντας τα λόγια αυτά, ο Μάξον έφτυσε ένα κομμάτι πάγο και κύταζε το φτωχό ζώο μ' απόγνωση. Έπειτα έφερε στο στόμα του ένα από τα πόδια του σκύλου κι άρχισε να σπάζει με τα δόντια του τον πάγο που είχε κρυσταλλώσει ανάμεσα στα δάχτυλά του.

— Ποτέ μου δεν συνάντησα σκύλι που να έχει όνομα από άπερα και που να ξέρει... Ποιος είδε ποτέ να ξαναγίνει τόσο εύκολα σκύλι με συντησιμένο όνομα, όπως Κάσιους, Σίβας ή Χούσιν; Νά, δέστε τον άλλο σκύλο μας, το Σόκονι... Αυτός είναι σκύλος μια φορά...

Το κοκαλιάρικο αυτό σκύλι, ακούγοντας τ'όνομά του, έκανε ένα λήθαργα και λίγο έλειψε να χάσει τα μυτερά δόντια του στο λαιμό του Μάξον.

— Α! θέλεις να δαγκώσεις; φώναξε εκείνος.

Και δίνοντάς του ένα γερό χτύπημα στο αυτί με τη λαβή του καταισιγίου του, το ξάπλωσε ολότερο πάνω στο χιόνι κι έπειτα εξακολούθησε:

— Σας έλεγα λοιπόν ότι ο Σόκονι είναι σκύλος που αξίζει... Στοιχηματίζω ότι ως το τέλος της δοκιμάδας θα έχει φάει την Κάριεν...

— Κι' εγώ στοιχηματίζω το αντίθετο, απάντησε ο Μάλμουτ Κιντ, γυρίζοντας απ' την άλλη μεριά το φουί που είχε πάνω απ' τη φωτιά για να ξεπαγώσει. Στοιχηματίζω ότι θα φάει το Σόκονι πριν απ' το τέλος του ταξιδιού μας... Τι λες κι' εσύ, Ρούθ...

Η νεαρή Ίνδη καταγινόνταν με το ψήσιμο του καφέ. Άμέσως το βλέμμα της πήγε από το Μάλμουτ Κιντ στο σύζυγό της κι έπειτα στους σκύλους, μα δεν έδωσε καμιά απάντηση. Ήταν μ' άλληφεια τόσο φανερά, ότι καί τα καλύτερα αξίζει να μην πη τίποτε. Τι να πη άλλωστε τη στιγμή που έπρεμκετο να διανύσουν διακόσια μίλια στο χιόνι, ανοίγοντας μάλιστα δρόμο μόνοι τους και τη στιγμή ακόμα που είχαν λιγοστή τροφή μόνοι για έξη μέρες για τους ανθρώπους, και για τα ζώα τίποτε;

Οι δυο άντρες κι' η γυναίκα μαζεύτηκαν γύρω απ' τη φωτιά κι' άρχισαν να τρώνε το φτωχικό τους μεσημεριώτικο φαγητό. Οι σκύλοι έβλεπαν δαμένον στα έλκυθρα και κύταζαν με ήλεια κάθε μπουκιά που έφταναν οι αφεντάδες τους.

Δεν θα φάμε τίποτε άλλο σήμερα, είπε ο Μάλμουτ Κιντ. Και πρέπει να προσέχουμε πολύ τους σκύλους γιατί αρχίζουν ν' αργιεύουν...

— Κι' όσο θυμάμαι πως άλλοτε ήμουν πρόεδρος της Κοινότητας στο Έλγιορσθ και ότι έκανα μαθήματα στα σχολεία.

Και αφού άφησε να του ξεφύγουν αυτά τα λόγια που δεν είχαν καμιά σχέση με το παρόν, ο Μάξον διψήσκει σ' ένα είδος ονειροπολήσεως, έχοντας καρφωμένα τα βλέμματά του στις μπότες του που άχνιζαν.

— Δόξα τω Θεώ, είπε σε λίγο, έχουμε άφθονη προμήθεια από τσάι... Άλλήφεια!... Έχω δει πως φυτρώνει το τσάι, κει-κάτω, στο Τένεσσα!... Τι δεν θα έδινά αυτή τη στιγμή για να έχω λίγο καλαμπόκι ψημένο... Μα μή στενοχωριέσαι, Ρούθ, δεν θα υποφέρεις ακόμα πολύ απ' την πείνα...

Η θλίψη της νέας γυναίκας διαλύθηκε μόλις άκουσε αυτά τα λόγια και, από τα μάτια της, δέχτηκε ένα απόγειο βλέμμα αγάπης για τον αφέντη της και κύριό της—τον πρώτο λευκό άνθρωπο που είχε δει στη ζωή της—τον πρώτο άνθρωπο που είχε δει να μεταχειρίζεται μια γυναίκα κάπως καλύτερα από κτήνος.

— Ναι, Ρούθ, εξακολούθησε ο σύζυγός της μιλώντας μ' αγγλοϊνδική διάλεκτο, χάρις στην οποία υπορούσαν και καταλάβαιναν ο ένας τον άλλο—περιμενε να κανονιστεί πρώτα τις δουλειές μου κι' έπειτα θα φύγουμε για ένα τόπο πιο άμορφο. Θα πάρουμε τη μεγάλη βάρκα του λευκού ανθρώπου και θα βρούμε σε μια απέραντη λίμνη μ' άλυτο νερό. Έπειτα θα ταξιδέψουμε δέκα, είκοσι, σαράντα μέρες και τότε θα φτάσουμε σ' ένα πολύ μεγάλο χωριό με πολλούς ανθρώπους και πολλά καί ψηλά σπίτια... Ψηλά σαν δέντρα, σαν έλατα... Χί!... Χί!...

Στάθηκε σαν να μιλούσε ο ίδιος να εξαφανιστεί...

Η Ρούθ χαμογέλασε κι' ένα τρώτο τόσο παιδικό, ακούγοντας τον από τον πιο σύντομο δρόμο, αλλά που της φαινόταν σαν παραμύθιο, ώστε οι δυο άντρες άρχισαν να γελούν κι' αυτοί μ' όλη τους την καρδιά. Μα μια φιλονικία μεταξὺ των σκύλων έκοψε αέφρανα στη μέση τη συζήτησή τους αυτή με τα δεινά για το μέλλον. Αφού χώρισαν με δυσκολία τα σκυλιά που είχαν άρπαξει, η Ρούθ έβριξε τα λουριά των έλκυθρων κι' έβλε έτοιμάστηκαν για την αναχώρηση.

Ο Μάξον μπήκε στο πρώτο έλκυθρο και η Ρούθ τον ακολούθησε με το δεύτερο, αφήνοντας το Μάλμουτ Κιντ ως οπισθοφυλακή στο τρίτο. "Αν και ήταν τεραστίως δυναμείς, ικανές να ξεπλύνουν κάτω με μια γροθιά ολόκληρο βώδι, δεν ήθελε να χτυπούν τους φτωχούς σκύλους και τους φρονόταν με συμπόνια σπάνια στους δειγμούς των έλκυθρων. Έκανε μάλιστα κάτι παραπάνω. Έκλειψε μαζί τους έναν ύποφορο...

— Έμπρός, βαδίζετε, φτωχά ζώα! μουρμούριζε. Βαδίζετε παρ' όλα τα πονεμένα πόδια σας.

Τώρα οι ταξιδιώτες δεν μπορούσαν πια να κοινοποιούν. Το ν' άνοιξη κανείς δρόμο στο χιόνι εινε μια σκληρή δουλειά που δεν έπρεπε την παραμικρή άσασχόληση.

Όλο το απόγευμα πέρασε μ' ένα αίσθημα φόβου που τους προκαλούσε η μεγάλη λευκή σιωπή, η οποία τους έβλεπε από παντού. Οι ταξιδιώτες εξακολούθησαν τον επίπονο δρόμο τους χωρίς να προφέρουν ούτε λέξη. Η φύση έχει χίλιους τρόπους για να θυμίζει στον άνθρωπο πως εινε θνητός και να τον βεβαιώνει γι' αυτό—την άμεση και την παλιόρα, τη λύσσα της καταιγίδας, τους σεισμούς, τα μουγκρίσματα του κεραυνού—μα ο πιο τρομερός, ο πιο καταπληκτικός απ' όλους εινε η απέραντη λευκή σιωπή. Κάθε κίνησης παύει σ' αυτή, ο ούρανός φωτίζεται και παίρνει χαλκόχρωμες αποχρώσεις κι' ο παραμικρός θόρυβος κοιτάζει με βεβήλωσι της γαλήνης. Ο άνθρωπος γίνεται τότε δειλός κι' ο ήχος της ίδιας του φωνής τον τρομάζει. Αυτό, μόνι λήθη της ζωής ανάμεσα στις τρομακτικές αυτές απεραντοσύνες ενός νεκρού κόσμου, τρέμει για την τόλη του και καταλαβαίνει πως η ζωή δεν αξίζει όσο κι' ενός σκυλιού, τίποτε παραπάνω. Τότε σκέψεις άλλωστε παρονοιάζονται μέσα στο μυαλό του, και το μυστήριο όλων των πραγμάτων τον πιέζει. Και τότε μονάχα ο νους του συλλογίζεται το Θεό, σαν ένα μοναδικό καταφύγιο...

Όλη η μέρα πέρασε έτσι. Έπειτα, ο ποταμός Γιούκον οχηματίζεται με μεγάλη καμπίλη, ο Μάξον διεύθυνε το έλκυθρο του από τον πιο σύντομο δρόμο, αλλά που της φαινόταν σαν παραμύθιο, ώστε οι δυο άντρες άρχισαν να γελούν κι' αυτοί μ' όλη τους την καρδιά. Μα μια φιλονικία μεταξὺ των σκύλων έκοψε αέφρανα στη μέση τη συζήτησή τους αυτή με τα δεινά για το μέλλον. Αφού χώρισαν με δυσκολία τα σκυλιά που είχαν άρπαξει, η Ρούθ έβριξε τα λουριά των έλκυθρων κι' έβλε έτοιμάστηκαν για την αναχώρηση.

Ο Μάξον μπήκε στο πρώτο έλκυθρο και η Ρούθ τον ακολούθησε με το δεύτερο, αφήνοντας το Μάλμουτ Κιντ ως οπισθοφυλακή στο τρίτο. "Αν και ήταν τεραστίως δυναμείς, ικανές να ξεπλύνουν κάτω με μια γροθιά ολόκληρο βώδι, δεν ήθελε να χτυπούν τους φτωχούς σκύλους και τους φρονόταν με συμπόνια σπάνια στους δειγμούς των έλκυθρων. Έκανε μάλιστα κάτι παραπάνω. Έκλειψε μαζί τους έναν ύποφορο...

— Έμπρός, βαδίζετε, φτωχά ζώα! μουρμούριζε. Βαδίζετε παρ' όλα τα πονεμένα πόδια σας.

Τώρα οι ταξιδιώτες δεν μπορούσαν πια να κοινοποιούν. Το ν' άνοιξη κανείς δρόμο στο χιόνι εινε μια σκληρή δουλειά που δεν έπρεπε την παραμικρή άσασχόληση.

— Τσάσου, Μάξον! Έκανε βρετανικά ο Κιντ. Δεν βλέπεις; Τό φτωχό ζώο μόλις στέκεται στα πόδια του.

Μα ο Μάξον ούτε τον άκουσε και κατάφερε για δεύτερη φορά το κοινοτικό του άπάνω στον ένοχο σκύλο. Η Κάριεν—γιατί αυτή ήταν—σοφία...

στηνε στο χιόνι, άρχισε να στενάζει κι' έπειτα έγειρε προς το πλάι.

Μια στιγμή τραγική επακολούθησε, ύστερ' απ' το θλιβερό αυτό ατύχημα του δρόμου. Ο σκύλος κοιτόταν έτοιμος να πεθάνει, ενώ οι δυο σύντροφοι είχαν ανάψει από θυμό. Το βλέμμα της Ρούθ πήγαινε βρετανικά από τον ένα στον άλλο... Μα ο Μάλμουτ Κιντ συγκρατήθηκε αν και μια απέραντη μομφή κατά του Μάξον ξεφραφιδόταν στα μάτια του. Έσκυψε προς το σκύλο κι' έκοψε τα λουριά, με τα οποία ήταν ζευγμένος στο έλκυθρο. Ούτε μια λέξη δεν διέκρινε τη σιωπή... Έπειτα τράληξαν τα έλκυθρα ως το ύψωμα και μόλις προσέπεσαν τη δυσκολία αυτή, ξανάρχισαν το δρόμο τους.

Μετανοιαμένος κάπως για την όλη του, μα πολύ έπιμονος, ώστε να προσπαθήσει να διορθώσει το κακό που έκανε η τουλάχιστον να θελήσει να δικαιολογήσει γι' αυτό, ο Μάξον μπήκε πάλι επί κεφαλής της συνοδείας, χωρίς να υποψιάζεται ότι ένας μεγάλος κίνδυνος πλανιόταν μέσ' στον αέρα. Στο μέρος αυτό που διέσχιζαν τώρα, υπήρχαν πολλά μεγάλα δέντρα, ανάμεσα στα οποία έπρεπε να περνούν ανδυνεινώντας από στιγμή σε στιγμή να σκοπιστούν άπάνω τους. Έτσι, ανάμεσα σ' άλλα, ένα πείλοιο πεύκο, ορθωνόταν σε ύψος πενήντα μέτρων.

Τη στιγμή ακριβώς που περνούσε δίπλα του ο Μάξον, έσκυψε για να σφίξει το δέμα της μπώτας του που είχε λυθεί... Παράτησε τα ήνια κι' το έλκυθρο τον στάθηκε, ενώ τα σκυλιά, εκπροφυόμενα της ευκαιρίας, αέφρανα άπάνω στο χιόνι. Η γαλήνη που άπλωνόταν ολόγυρα προκαλούσε τρόμο. Ούτε μια πνοή δεν περνούσε από το δάσος που το είχε κρυσταλλώσει η παγωνιά. Μα έφαρνα κάτι σαν στεναγμούς διέσχιζε το διάστημα... Ήταν ένα τρέξιμο, ένα τρέξιμο του πεύκου... Και την ίδια στιγμή, το πεύκο, ο δέντρο, βαρύ απ' το φορτίο των χρόνων και του χιονιού, έπαιξε το ρόλο του στο δράμα της ζωής... Ακούγοντας το πένθιμο τρέξιμο, του οποίου καταλάβαινε τη σημασία, ο Μάξον θέλησε ν' ανασκηωθεί...

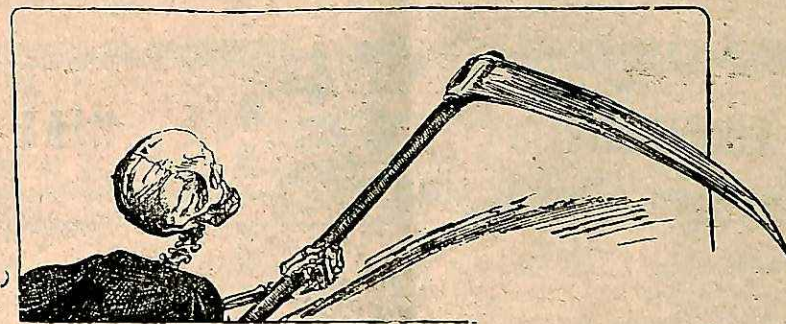
Μα ήταν πολύ άργα!... Δέχτηκε άπάνω του ολόκληρο το τεραστίο δέντρο που είχε σπάσει...

Πόσες φορές όσος ο Μάλμουτ Κιντ δεν είχε αντίκρισει τον ξαφνικό κίνδυνο και τον απροσδόκητο θάνατο! Γι' αυτό δεν τ' έχασε καθόλου κι' έκανε άμέσως ό,τι έπρεπε να κάνει.

Ούτε κι' η νεαρή Ίνδη λιποθύμησε, ούτε κι' έβαλε φωνές άνώφελες, όπως θα έκαναν πολλές λευκές αδελφές της σε παρομοία περίπτωση. Μα, κατόπιν υποδείξεως του Κιντ, έπεσε μ' όλο της το βάρος άπάνω στην άλλη άκρη του πεσμένου δέντρου για να ξελαφρώσει έτσι το σύζυγό της, του οποίου άκουγε τους στεναγμούς, από το θανάσιμο συμπέσμα του. Συγγνώμης ο Μάλμουτ Κιντ έσπασε τα κλαδιά με το τεκταινόν του...

Τέλος ο Κιντ μπόρεσε, παραμερίζοντας τα κλαδιά, να δει μια αξιοσημείωτη μάχη, η οποία, από λίγης άκομια ώρας, ήταν ζωντανός άνθρωπος... (Στο προσεχές το τέλος!)

ΕΝΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΦΡΙΚΗΣ ΚΑΙ ΤΡΟΜΟΥ

ΤΟ ΣΠΙΤΙ ΤΩΝ ΒΡΥΚΟΛΑΚΩΝ

ΤΟΥ ΑΛΕΞΗ ΤΟΛΣΤΟΗ

σε προηγούμενες επανελήφθη για δεύτερη φορά και συγγράμμις μου φάνηκε πως διέκρινα μέσα απ' τα δέντρα δυο μάτια που έβγαζαν φλόγες...

Έγώ κάνε πολλές πράξεις στη ζωή μου, με την ιδέα ότι κάνω ήρωισμό, μα αυτή που έκανα εκείνη τη στιγμή ξεπερνούσε όλες τις άλλες...

Χωρίς να πω άπολύτως τίποτε στο μοναχό και πριν άκουα αυτός αντιληφτεί τις προθέσεις μου και με συγκρατήσει, άρρηκτα τρέχοντας προς το μέρος, στο οποίο είχα δει να λάμπουν τα δυο εκείνα αλλόκοτα μάτια...

Καθώς έτρεχα τα ξαναείδα πάλι, μα όσο πλησίαζα τόσο έκείνα άπομακρύνοντο από μένα σαν να ήθελαν να κρατήσουν μια κανονική απόσταση μεταξύ μας.

Έπειτα χάθηκαν έαφρα και και συγχρόνως ένα εμπόδιο, το οποίο μ' έβλεπε είδα την τελευταία στιγμή, μ' έκανε ν' αναγκαστώ να προχωρώ...

Είχα φτάσει χωρίς να το αντιληφθώ στον ύψηλο μαντρότοιχο που έβλεπε την άγροικία.

Άσφαλώς, ο βρυκόλακας θα σκοτώταν τώρα από την άλλη μεριά... Δεν κέφραχα καθόλου πόσο μάταια και πόσο επικίνδυνο ήταν το χιόνι: αυτό το βρυκόλακα που το είχα αναλάβει τώρα μόνος μου μέσα στη νύχτα σ' ένα μέρος που μόλις το ήξερα... Κι' άμέσως άρχισα να σκαρφαλώνω στο μαντρότοιχο... Όταν έπειτα από πολλή δυσκολία, κατόρθωσα ν' ανεβώ στην κορυφή του, έβριξα μια ματιά γύρω μου και, να σε μισή, δεν έβλεπα τίποτα, είδα πάλι τα μάτια του βρυκόλακα κρυμμένα επάνω μου...

Με κίνδυνο να σκοτωθώ, κατέβηκα ν' αλλοιον πρήστη από την άλλη μεριά του μαντρότοιχου. Εύτυχως ή

γύ ήταν μαλακή από το άφθονο χιόνι που είχε πέσει κι' έτσι δεν έπαθα τίποτε...

Και άρχισα πάλι το κυνηγητό μου. Έννοιαθα όσος τα δυο εκείνα πόρνα μάτια να με τραβούν επάνω τους με μια ακατανίκητη έλξη, ενώ νόμιζα πως τα κυνηγούσα...

Ναι, δεν τα κυνηγούσα πειά, αλλά με τραβούσαν εκείνα... Έτσι, έφτασα σ' ένα πυκνό λαγκάδι που βρισκόταν σε κάποια απόσταση από την άγροικία και, μολονότι, άκουγα ούρλιασματα λύκων μακριά

εν τούτοις προχώρησα μέσα, άνοιγοντας με δυσκολία δρόμο μέσ' απ' τους πυκνούς θάμνους...

Τώρα όμως άκουγα και τον καλπασμό άλλων πύλων μου...

Άσφαλώς, ο αδελφός Έλκωβος είχε έγει αναζητώντας με... Μα, χωρίς να δώσω προσοχή σ' αυτό, εξακολούθησα να προχωρώ...

Κι' έφαρνα, σε μια στιγμή, τα παράδοξα εκείνα μάτια, γάλη

καν, έδωσαν...

Κύτταξα παντού γύρω μου προς όλες τις διευθύνσεις, μα δεν έβλεπα τίποτα...

Τό νυχτερινό σκοτάδι του λαγκάδιού πυκνό, άσπιδάτο, τρομερό, μ' έβλεπε από παντού...

Και τότε ένας απεραντός θόρυβος με κρούεσε ολόκληρο... Τότε, για πρώτη φορά σκέφτηκα, τί αποτέλεσμα θανάσιμα και ανεπανόρθωτα μπορούσε ναχη η απώλυστη εκείνη πράξη μου...

Προσπαθούσα να επιβληθώ στον έαυτό μου, μα τότε κάκου... Ο τρόμος που μ' έπαιγνε την καρδιά ήταν πολύ δυνατότερος από τη θέλησή μου... Καταλάβαινα πως ο βρυκόλακας βρισκόταν κοντά μου και

πως τίποτε δεν μπορούσε να με προστατέψει εναντίον του...

Μα όχι!... όχι!... Δεν ήμουν άνητασπιστός! Έβγα επάνω μου ένα όπλο τρομερό, του οποίου τρέσος φέρει ως τώρα είχα δοκιμάσει την ακατανίκητη δύναμη...

Έβγα το πολύτιμο σουλαχτό που μ' είχε δώσει ο αδελφός Έλκωβος... Έπρεπε ναπών να το χρησιμοποιήσω... Αί, με τη σκέψη αυτή, έφερα το γένο μου στο λαμό μου για να βγάλω το σουλαχτό από τον κόρσο μου...

Μα την ίδια στιγμή, έδα προσοχή να έβαν έγκο πιο μακρό κι' από το κοτάδι της νύχτας που μ' έβλεπε... Και συγγράμμις! Αλλόκοτα μάτια που κυνηγούσα, έλαψαν πάλι, μα αυτή τη φορά προστά μου, σε μισό μέτρο απόστασι...

Ένα σατανικό γέλιο άντήχησε σ' αυτά μου... Ο τρόμος μου ήταν τόσος, ώστε τ' έγει μου άπόμεινε άκίνητος στο λαμό μου...

Μόνο κατόρθωσα να βγάλω μια δυνατή φωνή, μια φωνή αγωνίας κι' απελπισίας, ζητώντας βοήθεια...

Μα την ίδια στιγμή δέχτηκα ένα τρομερό χτύπημα στο κεφάλι μου, κι' έλασα τις αισθήσεις μου...

Όταν άνοιξα πάλι τα μάτια μου, κύτταξα με τρόμο γύρω μου, νομίζοντας πως θ' αντίκρυζα κανένα τρομερό θέαμα... Μα το φως της ημέρας που με χτύπησε γλυκά, με καθυσάλασε...

Είδα πάλι μου τον αδελφό Έλκωβο να με κυττάζει άνησυχός. Θέλησα να το μιλήσω, μα τα λόγια μου δεν έβγαζαν απ' το στόμα μου. Πνιγόντουσαν μέσα στο λαμό μου. Ο αδελφός Έλκωβος κατάλαβε την προσπάθειά μου αυτή και έφερε το δάχτυλό του στη χείλη του...

Βοισκάμουν σ' ένα κοβεδάκι στο σπίτι του Μπλάδιτς.

Έμεινα στην κατάσταση αυτή αρκετές μέρες, κατά τη διάρκεια των οποίων ο αδελφός Έλκωβος ελάχιστα άπομακρύνονταν από κοντά μου... Η γροθιά του βρυκόλακα—γιατί αυτός με είχε χτυπήσει πράγματι—είχε πο-λύ επικίνδυνες συνέπειες. Μου είχε άμείει ένα τρομερό τραύμα κι' αν δεν έφτανε την ίδια σχεδόν στιγμή που έπεσα κάτω ο μοναχός, άσφαλώς θα πέθανα από την αιμορραγία... Εύτυχως μ' έπιασε άμέσως, με μετέφερε στην άγροικία κι' εκεί με τις άμεσες φροντίδες και περιποιήσεις του κατόρθωσε να σταματήσει το αίμα...

Ο προστάς όμως εξακολούθησε δυσαρκός κι' εξακολούθησε επί πολλές ημέρες και σ' όλο το διάστημα δεν είχα πληρόν συνείδηση του τί γινότανε γύρω μου...

Όταν τέλος κατόρθωσα ν' αναγκαστώ την πρώτη διασπαστική μου διαβόητη, ο αδελφός Έλκωβος μ' έβλεπε από παντού...

Και τότε ένας απεραντός θόρυβος με κρούεσε ολόκληρο... Τότε, για πρώτη φορά σκέφτηκα, τί αποτέλεσμα θανάσιμα και ανεπανόρθωτα μπορούσε ναχη η απώλυστη εκείνη πράξη μου...

Επανειλημμένως ο βρυκόλακας είγε άποπειράθει να υπή μείνα στην άγροικία, αλλά τα προσυλακτικά μέτρα που είχα λάβει ο μαντρό τον

κατόρθωσαν... (Ακολουθεί)

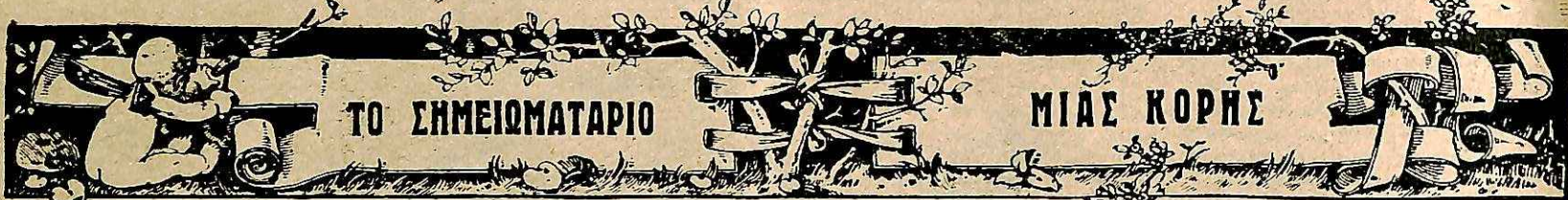
“Ο ΑΝΘΡΩΠΟΣ ΠΟΥ ΠΟΥΛΗΣΕ ΤΗΝ ΨΥΧΗ ΤΟΥ ΣΤΟ ΔΙΑΒΟΛΟ...”

ΠΡΟΣΕΧΟΣ ΣΤΗΝ «ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ»

ΓΑΛΛΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΤΟΥ JEAN RAMEAU

30 Γενουα 0 1 0 0.

Τό ξέρω, Θεέ μου, τό ξέρω!... 'Ο Λουδοβίκος, ό αγαπημένος μου πού με γράφει μίαν αλληλογράφη διαδραμάτιζε γρήγορα. Ναι, θά γρήγορα, θ' άφήσει τή Γαλλία, θά πάει μακριά, στην 'Ιαπωνία...

Τό άκουσα χτές στό γεύμα. Έβλεπε από τους προσκαλεσμένους μας βεβαίως πώς ό Λουδοβίκος έγεινε θύλας θεί το Παρίσι. βόρκαει ότι ή ζωή εδώ είνε πολύ κοινή και άνοστή και πώς θά γρήγορα...

Τότε ό εξαδελφός μου, ό καλύτερος φίλος του Λουδοβίκου, δέχθηκε τόν προσκαλεσμένο γιά νά πη χαμηλά φωνά πώς τόν πατέρα μου: — Έγω τόν ξέρω καλύτερα από κάθε άλλον τόν Λουδοβίκο και γνωρίζω ότι φεύγει με την καρδιά θανάσιμα θλιμμένη, προκειμένου νά χάσει έστω και προσωρινά, κάτι πού άναπαύει περισσότερο από κάθε τι στον κόσμο...

Κι' εξακολουθώ νά μιλάω γιά τήν 'Ιαπωνία, χωρίς νά δώσω καμιά εξήγηση γιά τήν άνωμαλία λόγια πού είνε πει στην άρχη. 6 Φεβρουαρίου 0 1 0 0.

'Ο Λουδοβίκος μάς έπισκέφθη χτές μαζί με τόν εξαδελφό μου γιά νά μάς άποχαιρετήσει... Για νά διακαλοήσκη μάλιστα τήν έπίσκεψή του, προσέστησε πώς ήταν νά ήλθω μερικές παραγγελίες από τή μαμά μου, ή όποια είνε έκφορτά στον εξαδελφό μου τήν έπιθυμία ν' άποχρησθή διαφορά γρήγορα κομψοτεχνήματα από τό Τόκιο...

Τό όρατο πρόσωπό του φαινόταν ήσυχο όπως πάντα. Παρεστίασε μόνον νά κοιτάξω στό μέτωπό του και μετά μελαγχολική πτυχή στα χείλη του. Έγω τήν ιδέα πώς τού έκανα τήν αυτόπρωτη ήλιθία, γιατί, σέ όλο τή διάρκεια τής έπισκέφής του πού διάσπαζε ένα τέταρτο περίπου, όρί μόνο δεν μπόρεσα νά πω όσα νά ήθελα...

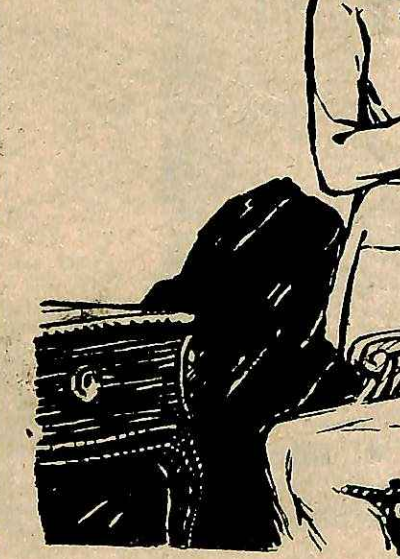
Κοντά στην πόρτα του σαλονιού μου έδωσε τό χέρι σιγανόν με δειλά και με κύτταξε ν' ένα βλέμμα τόσο θλιβερό και τόσο έκτακτικό, πού έφαινε αίσθηθήκα δάκρυα στό μάτι. 7 Φεβρουαρίου 0 1 0 0.

Όλη τή νύχτα έβλιννα μόνι μου, με τό πρόσωπό επάνω στή προσέψη γιά νά πείσω τούς λογμούς μου. Θεέ μου, Θεέ μου! Μήπως θά ήλθω και χωρίς νά τό καταλάβω τόν αγαπώ; Θεέ μου, έσύ πού δούσεσαι στην 'Ιαπωνία όπως κι' εσύ, άγνόησες από πάνω από τόν έσθρο τα...

ξενιτώτη και φράζε τον από τους κινδύνους που τον περιτριζούν στις σκοτεινές νύχτες και στη άπέλειωτο ταξίδι του...

Πέρασαν μέρες, πολλοί μήνες, κατά τή διάστημα των όποιων ό Λουδοβίκος δεν έγραψε σέ κανένα. Έπί τέλους, σίμια ό εξαδελφός μου έλαβε ένα γράμμα του, διά τού όποιου τού άναγγέλει ότι βρίσκεται στο Τόκιο. Είδα πολλά στό ταξίδι του και έλκε με θυμωτά για τή μακροπενή αυτή γώρα όπου υπάρχουν τόσα έρείπια και τόσα λουλούδια, τόσα παλάτια και τόσα καλύβια από ινδο-κίνα...

Έπί πλέον γράει πώς ό γάμος τής είνε έξίστος και γρωματίζει με τό ζωτικό του φως άπειρα κανάλια πού τή διασπίζουν κοροβάχια...

— Δεσποινίς Μαρκελλίνα, θέλετε νά γίνετε γυναίκα μου ;

και λίγες που συστρώνουν λωτοί... Για μένα δεν γράει τίποτε, ούτε ένα γράμμα... ούτε ένα λέξι... Και βέβαια, πού νά θυμηθώ ένα κορίτσι, με τό όποιο γράφει μοναχά με διαδραμάτιζε...

Τελειώνω, έγραφα πολύ σκαρφαλά. Αυτό τό παρατήρησε κι' ή μαμά. Δεν έβλεπε πώς πείδα στο πρόσωπό μου, ούτε πώς θλιβερότα κατέβη. Άπορρώνει τόν κόσμο, τό θάνατο, τίς διακαυόσεις...

Θέλετε νά μιλήτε τώρα σέ τί άπό τήν κατέβη όσες κι' εσύ, πολλές σκέψεις; Τό φανερό, θά κλειστώ...

στη μνήμη των Καρτηλίων. Έχω κλείσει πρὸς τήν μνήμη, τό αίσθημα αυτό και αγαπώ πολύ τήν ήσυχία των μοναστηρίων. Μου άρέσει νά προσεύχομαι γονατιστή, άπάνω στί: πλάκες τής έκκλησίας, ν' άκούω τίς ψαλμωδίες των καλονόμων και νά αμείνω τό άσμα του λιβανιού πού θ' ανεβαίνει άνω κατά τό όλο...

'Ο κόσμος δεν με τραβάει καθόλου πειά. Άπελπιστήκα από τή έγκόσμια, από τήν κομωδία πού παίζεται εδώ κάτω, και στρέφω τή μάτι μου ψηλά, στον ούρανό, μήπως διακρίνω εκεί τίποτε νέο, τίποτε καλύτερο...

Ντάρ γορίσας από τήν έξοχή τής Γενουά. Βόρκα τή ζωή κι' έκει σιγά-σιγά με τού Παρισιού, γεμάτη θόρυβο και ματαιότητα. Έπιμένω...

Πήγαινα τώρα, δυστυχισμένο κι' έσύ νά ήσυχάζεις! Η άποστολή σου τελείωσε, δεν σε χρειάζονται πειά. Σε λίγο θά μου γράψουν πώς ήσυχάζω νά άναψω τήν πρώτη φωτιά τής τύμπας μου...

Μετά ένα γ 0 1 0 0. Αή τό πιστέψεις; Παντρεύομαι!... Ναι, ναι, παντρεύομαι!... 'Ο γάμος μου είνε κάτι παραπάνω από βέβαιος. Υπογράφω στο συμβολαιογραφείο τή γράση μου και γρήγορα μιλάει τήν είδηση όλοις ή πρωτιές έστρεφόμενες...

Και έστε με πούν παντρεύομαι; Με τόν Λουδοβίκο, τόν Λουδοβίκο που πούσε πρὸ ενός μήνος από τήν 'Ιαπωνία. Μη με ρωτάτε πώς γινε αυτό τό ανέλπιστο. Όχι κι' εγώ ή ήθα τό ξέρω. Έν τούτοις περιμένετε. Θυμήθηκα τήν ζωή κι' ήθελώ τήν πώ...

Ένα ήπεισέμερο βουκαβόνισ άνοιχνο κι' έτοιμαζόμουν νά βρω έξω. Ήταν έξωθεν ό υπηρέτης μου έμπιστο έναν άνδρα χωρίς νά τόν αναγγείλ. Σήκωσε τή μάτι μου και κύτταξε...

Θεέ μου, ήταν έξέμερος!... 'Ο Λουδοβίκος!... Μετά σ' ένα δευτερόλεπτο κοκκίνισα και γλώμισα διαδραμάτιζε. Η έκπληξη, ή συγκίνηση, ή ταρχή πού μ' έπιασε ήταν μεγάλη. Είχε λοιπόν πετύχει νά σέ τήν προσγιάσω...

Άλλά κι' αυτός φαινόταν εξίστος χαρούμενος. Έξέμερος μου έπιασε τό χέρι και μ' έλεγε με βρος θερμό και πακαλητικό: — Δεσποινίς Μαρκελλίνα, θέλετε νά γίνετε γυναίκα μου ;

Έβλεπα, χωρίς νά ήσχω ούτε στί, μή, τού άποχρησθήκα: — Ναι, κύριε! Τό θέλω α' όλη μου τήν καρδιά...

— Πολύ όρατα! άκούστηκε άμέσως ή περιπατητική σωνή τού εξαδελφού μου, ό όποιος είνε απεί μέσα μαζί με τό φίλο του και τόν όποιο μέ...

νά ξεφυλλίζω βλόκληρες ώρες διδλία περιηγήσεων στην 'Ιαπωνία και νά καθόμμαι σκυμμένη γιά πολλή ώρα πάνω σ' ένα χάρτη τής μακρινής αυτής μεγαλονόσου...

Τό στυματωμένο μου, τό φτωχό μου αυτό μικρό στυματωμένο, ήταν καμωμένο γιά μιά παλαιότερη εποχή και προσωμένο γιά νά σημειώνω σ' αυτό ήμερομηνίες γορών. Και θυμωτά, τώρα πού με τή πρώτη προσανακρούσματα τής διαδρομής, ήθελαν άμέσως τή δάκρυα στα μάτια εκείνης πού ήθελε πάντα νά γέλα. Και τή δάκρυά μου πέφτον ένα-ένα, θερμά και πικρά, πάνω στο στυματωμένο μου...

Πήγαινα τώρα, δυστυχισμένο κι' έσύ νά ήσυχάζεις! Η άποστολή σου τελείωσε, δεν σε χρειάζονται πειά. Σε λίγο θά μου γράψουν πώς ήσυχάζω νά άναψω τήν πρώτη φωτιά τής τύμπας μου...

Μετά ένα γ 0 1 0 0. Αή τό πιστέψεις; Παντρεύομαι!... Ναι, ναι, παντρεύομαι!... 'Ο γάμος μου είνε κάτι παραπάνω από βέβαιος. Υπογράφω στο συμβολαιογραφείο τή γράση μου και γρήγορα μιλάει τήν είδηση όλοις ή πρωτιές έστρεφόμενες...

Και έστε με πούν παντρεύομαι; Με τόν Λουδοβίκο, τόν Λουδοβίκο που πούσε πρὸ ενός μήνος από τήν 'Ιαπωνία. Μη με ρωτάτε πώς γινε αυτό τό ανέλπιστο. Όχι κι' εγώ ή ήθα τό ξέρω. Έν τούτοις περιμένετε. Θυμήθηκα τήν ζωή κι' ήθελώ τήν πώ...

Ένα ήπεισέμερο βουκαβόνισ άνοιχνο κι' έτοιμαζόμουν νά βρω έξω. Ήταν έξωθεν ό υπηρέτης μου έμπιστο έναν άνδρα χωρίς νά τόν αναγγείλ. Σήκωσε τή μάτι μου και κύτταξε...

Θεέ μου, ήταν έξέμερος!... 'Ο Λουδοβίκος!... Μετά σ' ένα δευτερόλεπτο κοκκίνισα και γλώμισα διαδραμάτιζε. Η έκπληξη, ή συγκίνηση, ή ταρχή πού μ' έπιασε ήταν μεγάλη. Είχε λοιπόν πετύχει νά σέ τήν προσγιάσω...

Άλλά κι' αυτός φαινόταν εξίστος χαρούμενος. Έξέμερος μου έπιασε τό χέρι και μ' έλεγε με βρος θερμό και πακαλητικό: — Δεσποινίς Μαρκελλίνα, θέλετε νά γίνετε γυναίκα μου ;

Έβλεπα, χωρίς νά ήσχω ούτε στί, μή, τού άποχρησθήκα: — Ναι, κύριε! Τό θέλω α' όλη μου τήν καρδιά...

— Πολύ όρατα! άκούστηκε άμέσως ή περιπατητική σωνή τού εξαδελφού μου, ό όποιος είνε απεί μέσα μαζί με τό φίλο του και τόν όποιο μέ...

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

Ο πρεσβυτης της Γαλλίας, με τόν όποιον ή ώρα μου εξακολουθούσε νά έχω σχέσεις, σιγανόν εν γνώσει τού σύζυγου τής, τήν έπισκεπτετο καθημερινά στο σπίτι τής. Έτσι τού δόθηκε ή ευκαιρία νά δοκιμάσει τή φαγητά μου, τή όποια βόρκα κι' αυτός περίστω. 'Όταν μάλιστα τού είπαν πώς είμαι Γάλλος, εξεδήλωσε τήν έπιθυμία νά με γνωρίσει. Έστειλαν λοιπόν και με προσκάλεσαν ν' άνέβω άμέσως επάνω. Μά έγω δεν είχα καμιά όρεξη νά παρευσιαστώ 'έναν άνδρα, ό όποιος άρχη ή γρήγορα θά ξαναγύριζε στο Παρίσι, όπου άσφαλώς ή τύχη θά τή έφερε νά συναντηθώμε με μένα. Έπίσης είχα ύπ' όψει μου τήν έπίδοξη τού Μαζαρινού, ό όποιος μου είνε συστήσει ν' άπορώγω όποσδήποτε νά συνάψω σχέσεις με τόν πρεσβυτη της Γαλλίας...

Προσποθήκα, λοιπόν, πώς έγω πονοκέφαλο γιά νά ξεφύγω απ' αυτή τήν ενόχληση. Και, γιά νά πω τήν ήλιθία, μισούσα πατάωξ αυτόν τόν άνδρα, γιατί, άπολύτως, αγαπούσα τήν 'Αγγλία, πολύ περισσότερο απ' ότι πίστευα κι' έγω ό ίδιος. Έπίσης θά μου ήταν άδύνατον ν' άντιχρησώ με ψευδαισθήσεις έναν άνδρα, ό όποιος συμμεριζόταν μαζί μου τήν εύνοια μιάς γυναίκας, τήν όποια θά ήθελα τόσο νά έχω μένος μου...

Όστόσο δεν έμπερδεφα τόσο εύκολα με τόν πρεσβυτη της Γαλλίας, γιατί ήταν έρωτοχτυπημένος κι' έρχόταν κι' έταγες με δού φορές τή δωμάδα στο σπίτι τής φίλης του. Σκέφτηκα τότε, ν' άρχίσω νά τού μαγειρεύω τή φαγητά τόσο άσχημα, ώστε να τόν χάνω γιά γρήγορα έκτίμησι γιά μένα και νά πάλν νά θέλν νά με γνωρίσει. Μά σκέφτηκα συγχρόνως ότι έτσι ό σύζυγος τής ώραιας μου θά με πετούσε έξω απ' τό σπίτι του και γι' αυτό δεν έπαυόμην ποίησα τό σκεδόν μου... Από τό φόβο μου μάλιστα μήπως διαγτώ, εξακολούθησα νά μαγειρεύω όσο μπορούσα πού καλά, πράγμα πού έκανε τόν κύριο ντε Μπροντώ νά επαναλάβη στους κυρίους μου τήν έπιθυμία του νά με γνωρίσει...

Φυσικά, δεν μπορούσα νά δικαιολογήθω κι' αυτή τή φορά, λέγοντας πώς έγω πονοκέφαλο. Γι' αυτό, όταν ό υπηρέτης τού πρεσβυτου κατέβηκε κάτω στην κουζίνα και με ζήτη...

στην ταρχή μου δεν είχα άντιληψη. —Τό παιγνίδι μου πέτυχε, εξακολουθώτε ό εξαδελφός. Άλλωστε δεν τώκωνα με μόνη τή δική μου έμπνευση. Άλλά προτιμώ είχα πάρε: και τή συγκατάθεσι τού πατέρα...

Πήδησα άμέσως απ' τή θέσι μου κι' άγκάλιασα με θερμή τόν εξαδελφό μου πού, από κείνη τή στιγμή, άρχισα να τόν αγαπώ περισσότερο, ή φίλη του δεν έδειχνε τόν ίδιο ενθουσιασμό μαζί του όπως άλλωστε. Αυτό μάλιστα είχα προσκαλέσει κάποιον ήλιθοπία του...

Καθώς λοιπόν τελείωνε τό γεύμα, είπα στο σύζυγο τής 'Αγγλίδος: —Άφού ό μαγειρέας σας δεν μου κάνει τήν τιμή νά μ' έλθω, θά πάω νά τόν επισκεφθώ ό ίδιος. 'Ο σύζυγος τής ώραιας μου δεν ή...

Η ΑΛΗΘΙΝΗ ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΩΝ «ΤΡΙΩΝ ΣΩΜΑΤΟΦΥΛΑΚΩΝ»

σε εκ μέρους του, άρχισα νά προσποιώμαι τόν ήλιθο και τού είπα: —Σίγουρα, ό άφέντης σου θέλει νά με κοροϊδέψη και δεν έχω καμιά όρεξη ν' άκούσω τή περιπατητική του λόγια. Πώς, ένας άνδραςος συντημένος στην καλοαγία σαν κι' αυτόν, μπορεί νά βρείται τού γούστου του πά άθλια φαγητά μου... Δεν έχω λοιπόν καμιά διάθεση νά με κοροϊδέψη, γιατί, μολονότι είμαι φτωχός και άσημαντός άνδραςος, εν τούτοις κατατάσσομαι από μιά χώρα, τής όποιας όλοι οι κάτοικοι είνε περήφανοι... Στη Γαλλία, πριν ήλθω εδώ, ύπηρετούσα στο μέγαρο τού Διοικητού τού Ζάρε. Η θέσι μου ήταν πολύ λαμπρή, μά έφυγα γιατί οι προϊστάμενοί μου στην ύπηρεσία με είωνευόντουσαν...

Είχα πει τό όνομα τού Γάλλου αυτού εύγενο: στην τύχη, γιατί ήξερα πώς στο σπίτι του μαγειρεύαν περίστωμα. Μά τήν έπιασα, γιατί ό κ. ντε Μπροντώ ήξερε πώς στο σπίτι τού Διοικητού τού Ζάρε ύπηρετούσαν οι περισηότεροι μάγειροι τής Γαλλίας κι' έτσι ή έπιθυμία του νά με γνωρίσει μεγάλωσε άκόμα περισσότερο...

Μου ξανάστειλε λοιπόν τόν υπηρέτη τού γιά νά με πάρη άπάνω, μά έγω πάλι δεν τόν άκολούθησα. Τότε ό σύζυγος τής 'Αγγλίδος είπε στον πρεσβυτη: —Δεν μου κάνει καθόλου πού δεν θέλει νά ταπεινωθώ μπροστά σου, γιατί είνε ένας λεθόντης ως εκεί πάλι, άμορφος και καλφωτισμένος. Είνε τόσο άμορφος μάλιστα, ώστε, αν δεν είχα άπόλυτη έμπιστοσύνη στη γυναίκα μου, δεν θά ήθελα ποτέ νά ρίχνω τή μάτι τής επάνω μου...

Δεν ήμουν παρών γιά νά ιδώ τί μούτρα έκανε ή 'Αγγλίδα μου, άκούοντας τή λόγια αυτά, μά είμαι βέβαιος πώς θά κοκκίνισε. 'Όσο γιά τόν πρεσβυτη μα, αυτός άσφαλώς θά τέντωσε τ' αυτιά του, γιατί είχα άντιληφθεί ότι, έδώ και κάμποσο καιρό, ή φίλη του δεν έδειχνε τόν ίδιο ενθουσιασμό μαζί του όπως άλλωστε. Αυτό μάλιστα είχα προσκαλέσει κάποιον ήλιθοπία του...

Καθώς λοιπόν τελείωνε τό γεύμα, είπα στο σύζυγο τής 'Αγγλίδος: —Άφού ό μαγειρέας σας δεν μου κάνει τήν τιμή νά μ' έλθω, θά πάω νά τόν επισκεφθώ ό ίδιος. 'Ο σύζυγος τής ώραιας μου δεν ή...

Εντωμεταξύ, πού έλε: αυτές τις έρωτικές μου άσυχίες, δεν παραμέλυσα καθόλου τή έπίσημη καθήκοντά μου. Είχα ήδη γράψει επανειλημμένως στην καρδιάνια Μαζαρινό, γιά τή ζήτησα τή όποια τόν ενδιέφεραν και γιά τή όποια με είχα στείλει στο Λουβίνο και, επειδή ή πληροφορία μου αυτές ήσαν άκριβεις, μου εξεδήλωσε τήν έκνοσηρίσι του και με διαταξε νά εξακολουθήσω τό έργο μου με τήν ίδια έπιθυμία, με τή νεότερα τού διαταχής...

Έν τούτοις δεν μου άρεσε καθόλου νά παρουσιάζομαι μπροστά στην ώραια μου 'Αγγλίδα, φορώντας τό σκούφο και τήν ποδιά τού μαγειρέου, μολονότι καλή μου επαναλάμβανε διακαώς: θαι και έτσι α' αγαπώσε το ίδιο...

Επίσης δεν δυσκολεύτηκα νά μου έμπερδεψω ότι α' αγαπώσε πολύ περισσότερο από τόν πρεσβυτη, με τόν όποιο ίσχυορίζταν ότι συνδέατο, έπειδή ήταν συγγενής τού συζύγου τής...

ταν απ' τούς άνθρώπους πού φέρνουν άντιρρήσεις, όταν πρόκειται γιά τόσο άσημαντα πράγματα. Για νά δείξη δε τό δόγμα στον πρεσβυτη κατέβηκε στα μαγειρεία μαζί του...

Πότε άνδραςος δεν ξαναβρήκα περισσότερο, όσο έγω, όταν τούς έδα νά παρουσιάζονται μαζί. Από τήν έξαιψή τού κεφαλιού μου, κατάλαβα πώς ήμουν πού κόκκινος από τό πανι πού δείχνουν στους ταβύρους. 'Ο πρεσβυτης δεν δυσκολεύτηκε και πολύ ν' άντιληφθώ τήν ταρχή μου και μου άπηθύονε ένα πλήθος έρωτήσεων γιά νά με υπερέψη άκόμα περισσότερο. Με ρώτησε πώς ήμουν, από πού ήμουν, πού είχα ύπηρετήσει, πώς καιρό εξακούσα τό επάγγελμα, κτλ. κτλ. Έγω άπαντούσα όσο μπόρουσα πού τήντομα στις έρωτήσεις του κι' ή έπιφυλακτικότης μου αυτή μεγάλωσε άκόμα περισσότερο τις νύπιες τού κ. ντε Μπροντώ. Από τόν τρόπο μάλιστα με τόν όποιο τού μιλούσα, κατάλαβε ότι δεν ήμουν πραγματικά μάγειρος. Έπίσης τού έκανε εντύπωση και τό βλέμμα μου, γιατί, καθώς τού μιλούσα, τόν εκύτταζε καλαμάτα, πράγμα πού άσφαλώς δεν τού άνοιον οι υπηρέτες...

Γιά νά με κατασχευώση λοιπόν, μου έστειλε μόλις έφωρα έναν απ' τούς άνθρώπους του γιά νά τού διδάξω δέθεν τήν έξοχή μαγειρική μου τέχνη...

Εντωμεταξύ, πού έλε: αυτές τις έρωτικές μου άσυχίες, δεν παραμέλυσα καθόλου τή έπίσημη καθήκοντά μου. Είχα ήδη γράψει επανειλημμένως στην καρδιάνια Μαζαρινό, γιά τή ζήτησα τή όποια τόν ενδιέφεραν και γιά τή όποια με είχα στείλει στο Λουβίνο και, επειδή ή πληροφορία μου αυτές ήσαν άκριβεις, μου εξεδήλωσε τήν έκνοσηρίσι του και με διαταξε νά εξακολουθήσω τό έργο μου με τήν ίδια έπιθυμία, με τή νεότερα τού διαταχής...

Έν τούτοις δεν μου άρεσε καθόλου νά παρουσιάζομαι μπροστά στην ώραια μου 'Αγγλίδα, φορώντας τό σκούφο και τήν ποδιά τού μαγειρέου, μολονότι καλή μου επαναλάμβανε διακαώς: θαι και έτσι α' αγαπώσε το ίδιο...

Επίσης δεν δυσκολεύτηκα νά μου έμπερδεψω ότι α' αγαπώσε πολύ περισσότερο από τόν πρεσβυτη, με τόν όποιο ίσχυορίζταν ότι συνδέατο, έπειδή ήταν συγγενής τού συζύγου τής...

Τήν άλλη μέρα λοιπόν, καθώς έναπατή στην ταβέρνα, ό δευτερός απ' τούς κατασκόπους, τόν όποιο δεν ήξερα γιατί δεν τού είχα δει ποτέ μου, άρχισε νά με παρακολουθώ μόλις βγήκα έξω...

Έγω δ' ους έχω τή συνήθεια νά κοιτάζω πάντα πίσω μου κι' έτσι άναγνώστη πώς με παρακολουθούσε...

(Άκολουθεί)

όποιο ίσχυορίζταν ότι συνδέατο, έπειδή ήταν συγγενής τού συζύγου τής...

*** 'Ο πρεσβυτης της Γαλλίας, εκτός από τόν κατασκόπο πού είχε έπίτηδες γιά μένα, είχα κι' έν' άλλο πλήθος κατασκόπων, οι όποιοι στήριζαν συνήθως στα διάφορα καπηλεία της πόλεως. Στην 'Αγγλία κι' οι πού ενόχλητοι άκόμα πολιτεί δεν τού θωρούν καθόλου ταπεινωτικό νά συχνάζουν στις ταβέρνες. Εκεί, ό καθένας έλεει ότι πού άρέσει, χωρίς νά τόν νοιάζη αν οι άλλοι πού καθονται δίπλα του άκούσουν τή λόγια του...

Γιά νά σύγκρινε τόν λοιπόν, τις πληροφορίες πού ήθελε ό Μαζαρινός, συχνάζα κι' έγω στα καπηλεία και πάντα μάθαινα κάτι. Πήγαινα πάντα στην ίδια ταβέρνα, πράγμα πού κίνησε τήν περιέργεια μερικών θαμώνων τής και τούς έκανε νά με ρωτήσουν πού είμαι και γιατί είχα πάει στην 'Αγγλία. Έγώ τούς άπάντησα πώς ταξίδευσα γιά υποθέσεις μου και ή άπάντησι μου αυτή τούς ίκανοποίησε. 'Όσο γιά τήν κατοικία μου, τούς έδωσα τήν πρώτη διεύθυνσι πού μου ήρθε στο μυαλό, τήν όποια κανείς δεν σκέφτηκε νά εξετάσει...

Όταν λέω «καμείρι», πρέπει νά κάνω εξαίρεσι γιά ένα άτομο, τό όποιο, καθώς έμαθ' άργότερα, ήταν κατασκόπος τού πρεσβυτου και τό όποιο, μόλις με είδε, άρχισε νά δυσπιστή...

Μά τού κάκου, έμεινε εκεί ώρες βλόκληρες περιμένοντάς με... 'Όσοτερά ξαναγύρισε στην ταβέρνα, όπου, γιά κακή μου τύχη, με βόρκα πάλι. Άρχισε νά μ' εξετάζει απ' τα πόδια ως τό κεφάλι και ή δυσπιστία του μεγάλωνε όλοένα...

Έφωρα απ' τήν ταβέρνα στις έφτά γιά νά πάω νά ετοιμάσω τό θανάτο δειπνο. Μά, επειδή ή αναχώρησι μου ήταν κάπως άπρόσπτη, ό κατασκόπος δεν μπόρεσε νά με παρακολουθήσει, γιατί θά τόν άντιλαμβανόμουν. Άνέβηκα λοιπόν τή δουλειά αυτή γιά τήν άλλη μέρα...

Εντωμεταξύ, όμως, έπήγε στον πρεσβυτη και τού άνέφερε τις ύποψίες του γιά τό υποκείμενό μου. 'Αλλά ό κ. ντε Μπροντώ δεν μπόρεσε ν' άντιληφθώ πώς ό άγνωστός γιά τόν όποιο τού μιλούσε, ήμουν έγώ...

Όστόσο σκανδαλίστηκε κι' ενεδόρυνε τόν κατάσκοπό του στις άναζητήσεις του, λέγοντάς του πώς τήν άλλη μέρα θά τού έδινε κι' έναν άλλο κατασκόπο γιά νά με παρακολουθήσουν μαζί...

Τήν άλλη μέρα λοιπόν, καθώς έναπατή στην ταβέρνα, ό δευτερός απ' τούς κατασκόπους, τόν όποιο δεν ήξερα γιατί δεν τού είχα δει ποτέ μου, άρχισε νά με παρακολουθώ μόλις βγήκα έξω...

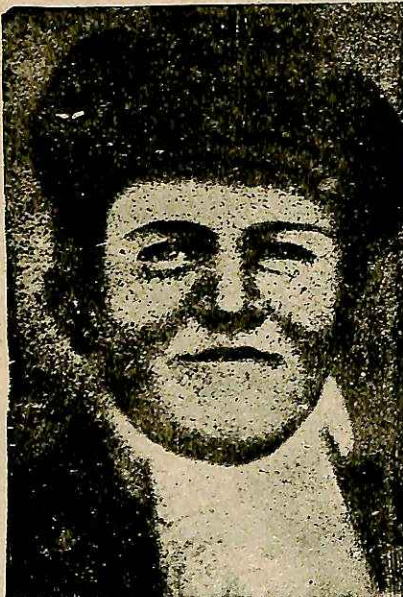
Έγω δ' ους έχω τή συνήθεια νά κοιτάζω πάντα πίσω μου κι' έτσι άναγνώστη πώς με παρακολουθούσε...

(Άκολουθεί)

Ο ΜΕΓΑΣ ΕΦΕΥΡΕΤΗΣ ΠΟΥ ΠΕΘΑΝΕ

ΑΠΟ ΤΗ ΖΩΗ ΤΟΥ ΕΔΙΣΟΝ

(* Άγνωστες λεπτομέρειες, επεισόδια και ανέκδοτα)

Ο Έδισον όταν ήταν εφημερίδοπώλης.

—Η ΝΕΟΤΗΣ ΤΟΥ ΕΔΙΣΟΝ

Ο μέγας Έδισον, ο μεγαλύτερος εφευρέτης των τελευταίων αιώνων, ο οποίος έδωσε ειρηνικά στις 18 του περασμένου Οκτωβρίου γεμάτος δόξα, πλούτη και χρόνια, γεννήθηκε στις 11 Φεβρουαρίου 1847. Ήταν γνωστό βέβαια ότι σε ηλικία 13 ετών πούλησε εφημερίδες στο σιδηροδρομικό σταθμό της πατρίδας του, μα δεν είναι καθόλου γνωστό ότι αυτό το έκανε, όχι για να βγάλει το ψωμί του, όπως νομίζουν όλοι, αλλά απλώς για γούστο, γιατί η οικογένειά του ήταν συντάκτης, εκδότης, ιδιοκτήτης και πουλητής μιάς μικρής εφημερίδας, την οποία κυκλοφορούσε σε 400 αντίτυπα και στην οποία δόξαζε τον Έδισον, τον οποίο αφοσιώθηκε από τότε. Η εφημερίδα του αυτή ήταν τόσο ακριβής, ώστε κάποιος από τα θύματα της, του οποίου είχε αποκαλύψει ένα οικογενειακό σκάνδαλο, μέναι πνέων έναντι του Έδισον, τον παραφύλαξε μία μέρα, κι' αφού τον ελκυστήρησε στα γόνατά του, τον έβριζε κατόπιν στον ποταμό Σαιν-Κλαίρ, όπου ο μέγας εφευρέτης θα πνιγόταν άσφαλώς, αν δεν τον έσωζαν μερικοί περαστικοί διαβάτες.

Έπειτα από μερικά χρόνια, στα 1862, ο Έδισον έσωσε με κίνδυνο της δικής του ζωής, τη ζωή του μικρού παιδιού του σιδηροδρομικού σταθμού στο Πόρτ-Χούρον, που λίγο έλειψε να το διαμελίσει μία αμαξοστοιχία. Τότε ο πατέρας του παιδιού, για να του δείξει την ευγνωμοσύνη του, ανέλαβε και του δίδαξε όλα τα σχετικά με τον ηλεκτρισμό. Έτσι ο Έδισον έγινε τηλεγραφητής και άπτεκτης πραγματική μανία με τον ηλεκτρισμό. Η νεότης του πέρασε γεμάτη επεισόδια, τα οποία φανερόνουν τον αλλόκοτο χαρακτήρα του μεγάλου εφευρέτου και τα κτηνώδη αμερικανικά ήθη. Ήταν τρυφερά λαίμαργος, που άρρεσε να κάνει άσχημες και άχαρες φάρσες και φρόντιζε με κάθε τρόπο να μιλούν για τ' όνομά του. Σι-

γάσιγα όμως η ζωή των συμμορφώσε και τον έκανε ν' αφοσιωθεί στην εργασία. Έτσι, ως το τέλος της ζωής του, μπορούσε να μένει, με δουλιά ολόκληρη, χωρίς να κοιμάται καθόλου, αναπαυόμενος μόνο κάθε τόσο σ' ένα ντιβάνι ένα τέταρτο ή μισή ώρα.

—Ο ΕΔΙΣΟΝ... ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΟ-ΓΡΑΦΟΣ.

Συγγρά, πολλοί μεγάλοι αμερικανοί εκδοτικοί οίκοι προσέφεραν στον Έδισον κολλοσσία ποσά για να γράψει την αυτοβιογραφία του. Μα αυτός αρνήθηκε πάντοτε. Το μόνο που δέχτηκε ήταν να δώσει και να διορθώσει μία βιογραφία του που έγραψε ο Αμερικανός συγγραφέας Ουίλλιαμ Μηντρουγκόφ. Αντιθέτως ο Έδισον δέχτηκε να συνεργαστεί σ' ένα επιστημονικό μυθιστόρημα, το οποίο, ο επίσης Αμερικανός συγγραφέας Πάρον Λάτσοπ, τότε έπρότεινε να γράψουν μαζί. Οι δυο συγγραφείς συνεργάστηκαν πολλές φορές

Ο Έδισον σ' ανδρική ηλικία.

—Ο ΕΔΙΣΟΝ... ΑΣΩΤΟΣ.

Μέσα στο θάβλο του «Η ζωή μου και το έργο μου», ο μέγας Αμερικανός βιομήχανος Έρρίκος Φόρντ γράφει τα εξής για τον Έδισον:

«Από οικονομικές υποθέσεις ο Έδισον έχει παντελή άγνοια». Και όμως από τα χέρια του μεγάλου εφευρέτου πέρασαν στη ζωή του τόσα χρήματα, τόσα βίαια δεν πέρασαν από τα χέρια κανενός άλλου ανθρώπου. Για να λάβει κανείς μία ιδέα πώς καταπληκτικός πλούσιος έπρεπε να είναι ο Έδισον στο τέλος της ζωής του, φτάνει ν' αναφέρουμε ότι σε ηλικία 28 ετών είχε περιουσία 400.000 δολ-

λαρίων, ποσό μυθικό για την εποχή του.

Ο Έδισον όμως είχε το έλκτωμα η μάλλον το προσέγγισμα να μην έχει αξία στο χρήμα και να το σκορπίζει με τις χούφτες. Κάπου μάλιστα γράφει ο ίδιος για τον εαυτό του: «Τα χρήματα γλιστρούν τρομακτικά μέσα απ' τα δάχτυλά μου. Προπάντων για να κάνουν ένα επιστημονικό πείραμα που είναι ενδεχόμενο και ν' αποτύχει, μπορώ να ξεδώσω, χωρίς να τις σκεφτώ καθόλου, πολλές χιλιάδες δολαρίων. Έτσι μονάχα για το εργαστήριό μου ξεδώω ένα εκατομμύριο δολάρια το χρόνο».

—Ο ΕΔΙΣΟΝ, Ο ΠΟΙΗΤΗΣ ΣΑΡΑΚΡΟ ΚΑΙ Ο ΦΩΝΟΓΡΑΦΟΣ.

Όλες σχεδόν η εφημερίδες έπ' έφοντα για τη ζωή του Έδισον, γιατί ευκαιρία του θανάτου του, απέδωσαν σ' αυτόν την εφεύρεση του φωνογράφου.

Αυτό όμως δεν είναι αλήθεια. Τον φωνογράφο τον είχε εφεύρει πριν απ' τον Έδισον ένας περίφημος Γάλλος ποιητής, ο Σαρλ Κρό, ο οποίος ήταν επίσης σφοδρός επιστήμων, σπουδαίος φιλόλογος, διακεκριμένος γλωσσολόγος και τύπος... αλήτου.

Μα και πριν απ' τον Κρό, στα 1807, ο Άγγλος Θωμάς Γουίτχελμ είχε κατορθώσει ν' αποτυπώσει σε πλάκα τους ήχους της φωνής. Δεν έμεινε λοιπόν παρά να βρεθεί το μηχανήμα που θα μπορούσε να αποδώσει τους ήχους της πλάκας αυτής.

Και το μηχανήμα αυτό το βρήκε ο Κρό, ο οποίος μάλιστα και κατέθεσε πλήρη περιγραφή της εφευρέσεώς του στην Ακαδημία των Επιστημών στα 1877. Μα η Ακαδημία παραδόξως δεν έδωσε στην εφεύρεσή του τη σημασία που έπρεπε να δώσει.

Έπειτα από ένα χρόνο, στα 1878, ο Έδισον κατακάλυψε κι' αυτός τον πρώτο φωνογράφο του, ο οποίος τον έκανε άδοξο.

Ο Κρό, σαν ποιητής που ήταν, είχε δώσει στην εφεύρεσή του ποιητικό όνομα, βαπτίζοντάς την: «Παλιόφωνον» (φωνή του παρελθόντος). Αλλά όπως παραγκωνίστηκε η εφεύρεσή του από τη μεταγενέστερη του Έδισον, έτσι παραμερίστηκε και το ναμά της από τη λέξη φωνογράφος. Ωστόσο υπάρχουν και σήμερα στη

Γαλλία αρκετοί θαυμαστές του ποιητή που εξακολουθούν να ονομάζουν τον φωνογράφο, παλιόφωνο.

—Η ΕΦΕΥΡΕΣΙΣ ΤΟΥ ΕΔΙΣΟΝ

Ο Έδισον, κατά τη διάρκεια της ζωής του, έφηρε χίλια τριακόσια εννιά διπλώματα εφευρεστικής, απ' τα οποία το πρώτο του άπνευθη το 1869, όταν δηλαδή ήταν 22 χρόνων.

Προκείμενος με ανεξάντλητη δραστηριότητα, ο Έδισον έκανε κατά τη νεότητά του απερίληπτες επιχειρήσεις, μα γνώρισε πάντοτε αποτυχίες. Έτσι, σε ηλικία 24 ετών είχε απομείνει χωρίς πενήτα, μα είχε περάσει γνώσεις και χρησιμοποιώντας τις, κατόρθωσε γρήγορα να κάνει μια εφεύρεση σχετικά με τον τηλεγράφο. Την επομένη της εφευρέσεώς του αυτής, διορίστηκε γενικός διευθυντής μιάς μεγάλης εταιρείας με μηνιαίο μισθό 8.000 δολαρίων.

—Ο ΕΔΙΣΟΝ ΩΣ ΑΝΘΡΩΠΟΣ

Ένας απ' τους οικείους του Έδισον, ο οποίος έζησε επί πολλά χρόνια κοντά του στο Κλέμοντ, όπου ο μέγας εφευρέτης πέθανε, τον περιγράφει ως τον καλύτερο τύπο του πρόσχαρου Αμερικανού, ο οποίος αγαπά τ' ανέκδοτα και ο οποίος γελούσε με όλη του την καρδιά με το παραμικρό αστείο που 'έ ακούγε.

Σε ηλικία 84 ετών, διατηρείτο τόσο άκμας, ώστε δεν φορούσε γυαλιά παρά μόνο για να διαβάσει. Δε, έπινε ποτέ του κρασί και οίνονευσματώδη ποτά και δεν έρωγε επίσης ποτέ κρασί.

ΤΑ ΔΙΚΑ ΜΑΣ ΧΩΜΑ... ΣΑΠΟΥΝΙ

Κατά το έτος 1872 στο δήμο Ίντλινγκ του νομού Μεσσηνίας ένεκαλύφθη ότι το χώμα ενός λόφου των περιχώρων έμοιαζε καταπληκτικά με σαπούνι και είχε τις ίδιες ιδιότητες α' αυτό, δηλαδή καθάριζε θανάσια τα άπλυτα ρούχα.

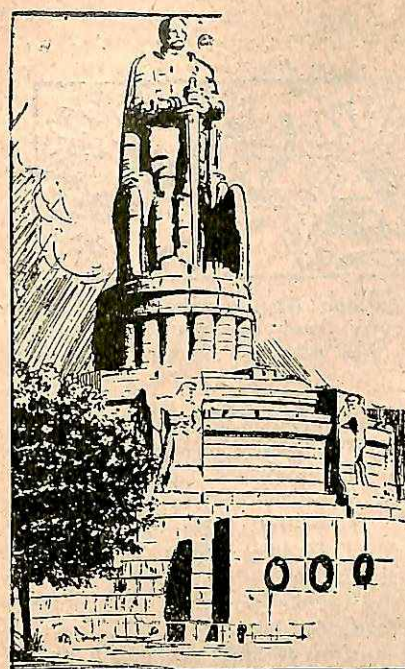
Μόλις οι χωρικοί το εξακρίβωσαν αυτό, άρχισαν να μαζεύουν και να πουλάνε εν άβυσσά χώμα, το οποίο έκανε άδοξο.

Ο Κρό, σαν ποιητής που ήταν, είχε δώσει στην εφεύρεσή του ποιητικό όνομα, βαπτίζοντάς την: «Παλιόφωνον» (φωνή του παρελθόντος). Αλλά όπως παραγκωνίστηκε η εφεύρεσή του από τη μεταγενέστερη του Έδισον, έτσι παραμερίστηκε και το ναμά της από τη λέξη φωνογράφος. Ωστόσο υπάρχουν και σήμερα στη

ΑΠ' ΟΛΟ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΑ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

Το καταπληκτικό παιδί που σε ηλικία πέντε χρόνων ήταν πάνσοφο. Ο άνθρωπος που περπατάει και κατεβαίνει σκάλες με το κεφάλι του. Ο λυκανθρώπος της Πολωνίας. Λαιμός τριχωτός μήκους 11)2 μέτρου! Ένα τεράστιο άγαλμα του Βισμαρκ στην πόλη που τον μισούσαν. Το εστιατόριο των λυπημένων. Ίδιαίτερα διαμερίσματα γι' αυτούς που θέλουν να κλάψουν. Σάα... μαδουάλεια, κτλ.

Το τεράστιο άγαλμα του Βισμαρκ στο Αμβούργο.

Το καταπληκτικότερο από τα παιδιά—θάματα της ιστορίας απ' τα οποία είχαν έντελως πρόωρες και εξαιρετικές διανοητικές ικανότητες, υπήρξε ασφαλώς ένα γεροπαλιό, ο Κρίστιαν Άντριχ Χάινκεν, που έζησε τον 17ον αιώνα. Ο Χάινκεν γεννήθηκε στην αυτόνομη πόλη Λυβέκη το 1721.

Τρεις μέρες μόλις μετά την γέννησή του, άρχισε να μιλάει και πριν ακόμα κλείσει τους δυο μήνες μιλούσε τέλεια σαν μεγάλος. Αμέσως κατόπιν έδειξε μεγάλη κλίση προς τη μελέτη και οι γονείς του αναγκάστηκαν ν' άρξουν να το μαθαίνουν γράμματα.

Ο μικρός Χάινκεν προώδεσε σ' αυτά με καταπληκτική εγχείρη και ταχύτητα, τόσο, ώστε σε ηλικία δεκατριών μηνών ήξερε από μνήμης ολόκληρη την Βίβλο και την Πεντάτευχο. Κι' εξακολούθησε να μορφώνεται με την ίδια επιμονή. Όταν έγινε δυο ετών ήξερε στην έντελεια όλη την Ιστορία, την αρχαία και τη νεότερη, μιλούσε δε και έγραφε θαυμάσια τὰ Γαλλικά και τὰ Λατινικά. Τό φτωχό όμως αυτό παιδί δεν επέτρεπε να ξηστιάσει. Όπως όλα του, έτσι και ο θάνατός του υπήρξε πρόωρος. Πέθανε σε ηλικία πέντε ετών.

Στην Ισπανία ζει κάποιος αχρηστικός μοναχικός στο είδος του. Ο άνθρωπος αυτός μπορεί και στέκεται επί ώρες ολόκληρες με το κεφάλι προς τα κάτω, χωρίς να παθαίνει τίποτε και χωρίς να δυσκολεύεται καθόλου. Και όχι μόνον αυτό, αλλά και περπατάει ανάποδα, χρησιμοποιώντας δηλαδή το κεφάλι του αντί ποδιών. Τελευταίως μάλιστα σε μία δημοσία επίδειξη, ο Κερί Νάιμα, όπως ονομάζεται, έκανε κάτι ακόμα καταπληκτικότερο. Κατέβηκε δηλαδή με σκάλα περπατώντας μόνο με το κεφάλι και χωρίς να χρησιμοποιήσει τα χέρια του, έστα και για μία στιγμή. Σε κάθε σκαλοπάτι έφερε το κεφάλι του ως όπου έφθανε στην άκρη του κι' έπειτα αφιόνταν πάλι στο επόμενο σκαλοπάτι. Ένοείται, ότι το κεφάλι του είχε εξαιρετικά στερεό και άντεχει πολύ στα χτυπήματα.

Τον 18ον αιώνα ζούσε στην Πολωνία ένας απ' τους πιο περιέργους τερατώδεις ανθρώπους που αναφέρει η ιστορία και ο οποίος έμεινε γνωστός με το παρατσούκλι «Ο λυκανθρώπος». Τον άνθρωπο αυτό τον βρήκαν νύχτα του 1754 να περιφέρεται με ιδιαιτεία περιβολή σ' ένα από τα δάση του Πολωνού πρίγκιπος Μποροντίνσκυ. Είχε νύχια μακρύτατα που φαινόταν ότι δεν τα είχε κόψει από τον καιρό που γεννήθηκε. Επίσης τα μαλλιά του και τα γένεια του δεν είχαν ούτε κοπεί, ούτε πλυθεί, ούτε χτενιστεί ποτέ. Ήταν γιγαντισμός, με ύψος 6' 11)2 μέτρου, 11)2 μέτρου, σκεπασμένο με πυκνο τρίχωμα, όχι ανθρώπινο, αλλά λύκο. Όχι μόνον δεν ήξερε καμία γλώσσα, αλλά δεν μπορούσε να μιλήσει, ούτε και ν' άφθορώσει μια συλλαβή. Ουδρίαζε μόνο σαν λύκος.

Ο πρίγκιπ Μποροντίνσκυ ζώος τον κράτησε στο παλάτι του και, σιγά-σιγά, κατόρθωσε να τον εξημερώσει, να τον καταφέρει να προφέρει ρούχα και στο τέλος τον έκανε σωματοφύλακά του. Ένας απ' τους διασημότερους ζωγράφους της εποχής έκανε την εικόνα του λυκανθρώπου, αντίτυπο της οποίας δημοσιεύουμε.

Οι κάτοικοι της γερομικής πόλεως Αμβούργου μισούσαν τον περίφημο Σιδηρόν Άρχιανγκέλο της Γερμανίας, τον Βισμαρκ, περισσότερο απ' όλους τους άλλους έχθρους του, κι' αυτούς ακόμα τους Γάλλους. Και αυτό, γιατί από αιώνα τον Αμβούργο ήταν πόλις αιδώσιμη με πολιτική ανεξαρτησία, την οποία της άφαιρεσε ο Βισμαρκ το 1865, όταν επέτυχε την ένωση όλων των γερομικών κρατών και κρατίδιων. Από τότε δε ο κάτοικος του Αμβούργου τον μισούσαν και τον θεωρούσαν ως τον πιο θανάσιμο έχθρό του.

Και όμως στην πόλη αυτή έτίστηκε το μεγαλύτερο άγαλμα του Βισμαρκ, το οποίο εινε και ένα από τα μεγαλύτερα της ύφλησης. Για το άγαλμα αυτό έγινε διαγωνισμός στον οποίο διαφοροί γλύπτες παρουσίασαν 10.000 μοντέλα. Έχει ύψος 39 μέτρων.

Κοντά στις εισόδους των εθροπικών νεογοταφείων βρίσκονται συνήθως καρέντια κι' εστιατόρια. Ο διεθνής

της λοιπόν ενός τέτοιου εστιατορίου που βρίσκεται κοντά στην είσοδο κάποιου Παρισινού νεογοταφείου είχε μία πρωτότυπη και πρωταίτη έμπνευση. Σκέφτηκε δηλαδή ότι πολλοί άνθρωποι γυρίζοντας είτε από την κηδεία ενός προσφιούς των ή από επίσκεψη στον τάφο του, αισθάνονται την ανάγκη να βρεθούν ολόμυνοι σε κλειστό μέρος, μακριά από μάτια τρίτων κι' εκεί να παραδοθούν στην λύπη τους και να κλάψουν με την ήσυχία τους, χωρίς να τους συγκρατεί ή σκέψης ότι τους βλέπουν άλλοι.

Έβαλε λοιπόν στην πόρτα του καταστήματός του την επιγραφή: «Εστιατόριο γι' αυτούς που γυρίζουν από τις κηδείες». Και από κάτω απ' την φράση αυτή, με μεγάλα έπισης γράμματα έγραψε: «Ίδιαίτερα δασύτητα για τους βέλους να κλάψουν με την ήσυχία τους σ' αυτή την μοναξιά». Και πραγματικά πολυάριθμα ιδιαίτερα δασύτητα, του εστιατορίου αυτού, σαν εκείνα που έχουν άλλα παράμοια κέντρα για τα έρωτικά ζευγάρια, προσορίζονται απ' οριστικούς για τους λυπημένους και τους πενθούντες.

Υπόκει σ' την Ερώση ένα βαινό που άζει ολόκληρο θησαυρό. Το βαινό αυτό εν τούτοις δεν έχει ούτε χρυσωρύχεια, ούτε κανενός είδους μεταλλεία. Αστράσσει

αντιφώδρος της Λέσχης Τουρισμού της Γαλλίας το διετύπησε αντί 160.000.000 γαλλικών φράγκων. Πρόκειται για το περίφημο Λευκόν Όρος, το ψηλότερο βουνό της Ερώσης όπου αναστέλλονται κάθε χρόνο χιλιάδες φίλοι και περιηγητές, από τους οποίους το ξενοδοχείο που βρίσκεται στους πρόποδες του βουνού, εισπράττειν κάθε χρόνο περίπου εννιά εκατομμύρια φράγκων. Γι' αυτό ο αντιπρόεδρος της Λέσχης Τουρισμού της Γαλλίας έπελάγησε, το Λευκόν Όρος άζει 160 εκατομμύρια φράγκων.

Όπως υπάρχουν άνθρωποι που ζουν εκατόν έτοιμοι και εκατόν πενήντα χρόνια, έτσι υπάρχουν και έτοιμοι που φθάνουν σε ηλικία διπλάσια από την συνηθισμένη τους ηλικία. Έτσι, κάποιος Αμερικανός απ' την Φιλαδέλφεια έχει έναν σκύλο, τον Μπίλνι Έννις που έινε 28 ετών και όμως ζει ακόμα και εινε άκμαστός. Επίσης σε ένα κτήμα κοντά στην

άγγλική πόλι Σήφφλντ ζει μία κόττα που έινε 16 ετών και που εξακολουθεί να γεννάει κανονικά αυγά και να κλασάει όπως όλες η κόττες.

Ίδου ένας δεκάλογος της Βουδδιστικής θρησκείας, τον οποίον πρέπει να εφαρμόζει μία γυναίκα για να εινε καλή σύζυγος:

1) Για μία γυναίκα δεν υπάρχει άλλος Θεός στον κόσμο απ' τον σύζυγό της.

2) Κι' όταν ακόμα ο σύζυγος εινε γέρος, άσχημος, θάνατος, και ξεδοθεί όλα τα εισοδήματά του με άλλες γυναίκες, καθήκον της σύζυγου εινε να τον προσκυνάει σαν Θεό της.

3) Μία γυναίκα δεν πρέπει να τοίμαση να φάει στο ίδιο τραπέζι με τον σύζυγό της και πρέπει να το θεωρήσει ως τιμή της το να τρώει τα λείψανα του φαγητού του.

4) Κάθε γυναίκα εινε πλασμένη για να υποταχθεί. Ός κόρη πρέπει να υποτάχτη στην θέληση του πατέρα της, ως σύζυγος στην θέληση του άνδρός της και ως χήρα στις θέλησεις των παιδιών της.

5) Αμα ο σύζυγος γελάει, πρέπει να γελάει κι' η γυναίκα του κι' όταν έκείνος κλαίει, να κλαίει κι' αυτή.

6) Κάθε γυναίκα, σ' οποιαδήποτε κοινωνική τάξη κι' αν άνίρει, πρέπει να σκουπίζει κάθε πρωί το σάτι της, και να μαγειρεύει μόνη της φαγητά της όρέξεως του συζύγου της.

7) Όταν ο σύζυγος άποισιάζει σε ταξείδι, η γυναίκα του πρέπει να νηστεύει, να κοιμάται κατ'ήγη και να μην φοράει πλούσια φορέματα.

8) Όταν ο σύζυγος πρόκειται να γυρίσει στο σπίτι, η γυναίκα πρέπει να πάει να τον προϋπαντήσει και να του λογοδοτήσει για την συμπεριφορά της, κατά τη διάρκεια της άπουσίας του.

9) Αμα ο σύζυγος έπιπλήττει τη σύζυγό του, αυτή πρέπει να υποταχθεί γι' αυτό της μοιάζει του.

10) Αν ο σύζυγος δείρει τη σύζυγό του, έκείνη πρέπει να δεχθεί υπομονητικά τα χτυπήματά του και κατόπιν να του πείσει να χέσει, να τ' αμείψει, να σταματήσει και να του ζητήσει συγχώρεση γιατι έπληρώσε την όργη του.

Ο άνθρωπος που περπατάει και κατεβαίνει σκάλες με το κεφάλι!...

ΑΡΑΒΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΤΟΥ ΣΟΥΛΙΜΑΝ-ΜΠΕΝ-ΙΜΠΡΑΗΜ

ΤΟ ΟΝΕΙΡΟ

Η γυναίκα του φύλακα του νεκροταφείου Χαγιάμ ήταν πνιγμένη από τη δουλειά εκείνη την ημέρα. Όλο κληρο το σπίτι ήταν ασυγύριστο και η κουζίνα αναστατή. Εύτυχως ο καιρός είχε καλωσύνη και ο ήλιος είχε βγει λαμπρός και καυστικός. Έτσι θα στέγνωσαν γρήγορα τα ρούχα που είχε πλύνει απ' το πρωί.

Στις δώδεκα άκριβως, ο πιστός της σύζυγος, ο άρραβωνισμένος της Χαγιάμ ξαναγύρισε κοντά της κατάκοπος κι' εξαντλημένος από το αναγκαστικό ξενύχτι. Βγήκε την Αϊσά να στούνουν το τραπέζι με μεγάλη φροντίδα, όπως άλλωστε συνήθιζε να κάνει κάθε μέρα και της είπε:

—Γυναίκα, θέλω να κοιμηθώ... Τά υάτια μου κλείνουν μόνο τους...

—Είχατε πολλούς πελαμένους σήμερα; ρώτησε τότε η Αϊσά το σύζυγό της με ζωηρό ενδιαφέρον.

—Ω, ναί! της απάντησε ο Χαγιάμ, αναστενάζοντας. Αυτή η χολέρα θερίζει όλο τον κόσμο... Δεν θ' αφήσει κανένα ζωντανό...

Κι' έπειτα από μια μικρή σιωπή, επρόσθεσε:

—Απόψε θα μ'άς φέρουν άλλους είκοσι πελαμένους... Άπελπισία! Άπελπισία!

—Ο Άλλάχ να σε φυλάει από την αρρώστια και το θάνατο... Φιθύρισε η Αϊσά παρακαλώντας. Φέτε τώρα τη σούπα σου... Θα σου κάνω καλό... Έχω βάλει μέσα και κόκκινες πιπεριές... Άλήθεια, έχεις κονιάκ μαζί σου στο νεκροταφείο...

—Ναί... Μου φτάνει αυτό που έχω, μου φτάνει για να περάσω και την αποφυγή νύχτα... Ξέρεις, κάνει πολύ κρύο τη νύχτα, Αϊσά, και παγώνει ολόκληρος...

Ο Χαγιάμ, αφού έφαγε με άρκετη όρεξη, κοιμήθηκε χαμπαϊδού ώρες και, παρ' όλη την επιθυμία που είχε, εξαντλημένος καθώς ήταν από τις αγρυπνίες, να συνεχίσει τον ύπνο του, πήγε πάλι βιαστικά στη δουλειά του...

Μια τρομερή επιδημία χολέρας είχε ενσκήψει στον τόπο, οι κάτοικοι πεθάναν δέκα-δέκα κι' έτσι το νεκροταφείο βρισκόταν διαρκώς ανοιχτό. Κυρίως όμως όταν νύχτωνε, πλάκωνε η πολλή δουλειά. Τότε βλοι σβεδόν οι κάτοικοι πήγαν και 'δωσαν τους πεθαμένους των.

Ο Χαγιάμ γονάτιζε κοντά τους, φιθύριζε μια προσευχή κι' έπειτα βοηθούσε τους νεκροθάφτες για να τους θάψουν. Κατέβηκαν μαζί τους νεκρούς στο βαθύ τους λάκκο και μ' ανατριχίλα περνούσε όλο του το κορμί, όταν άκουγε τον πνιγμένο κόπο του φοβερού που χτυπούσε επάνω στο χέμα.

Κάθε μέρα τα ίδια γινόντουσαν. Εκείνο το βράδυ, ο Χαγιάμ εν-

νοίωσε μια πολύ βαθιά μελαγχολία κι' απλώνεται στην καρδιά του. Κατά τα μεσάνυχτα μάλιστα η μελαγχολία του είχε μεγαλώσει τόσο, ώστε, θέλοντας να συνέλθω και να τονωθεί λίγο, πήγε και κάθισε σε μια παλιοκαρέκλα, αποσταμένος από τη δουλειά κι' από το κορμό. Εκεί σήκωσε το παγοβύτι και, φέρνοντάς το στο στόμα του, ήπιε μερικούς γουλιές κονιάκ. Μά η κούρασή του ήταν τόση, ώστε σιγά-σιγά τον έπιασε ο ύπνος.

Έξαφνα, καθώς κοιμόταν, του φάνηκε ξαφνικά πως άκουσε κάτι άλλοκοτες φωνές, κάτι φωνές που έβγαιναν, θαρρείς, από τους τάφους.

—Αισά, δες! αὐριο θ' έχουμε καμιά δεκαριά κινούργους συντρόφους; είπες σιγανά ή μια από τις φωνές αὐτές.

—Δέκα.

Τρεξε κοντά του, και τον έφίλησε στο μέτωπο. Έπειτα παράτησε το καλάνι της κι' έπήγε στην κουζίνα για να το ετοιμάσει τη σούπα του και να του βγάλει ρούχα για ν' αλλάξει.

—Λοιπόν, τον έρώτησε, είχατε πολλούς πεθαμένους απόψε; Αυτή η καταραμένη αρρώστια φαίνεται πως έχει σκοπό να μην αφήσει κανένα ζωντανό στον τόπο.

—Ναί, της απάντησε μηχανικά, ο Χαγιάμ, ο οποίος, σ' όλο αυτό το διάστημα, έψαχνε να βρει μια άφορη για να εμποδίσει τη γυναίκα του ν' ανεβεί στην ταράτσα.

Τέλος άντησε σαν να πήρε την απόφασή του και της είπε με φωνή σταθερή:

—Αισά, σου απαγορεύω σήμερα να μαζέψεις τα ρούχα σου από την ταράτσα... Άφησε τα όπως είναι κι'...

την καρδιά πλημμυρισμένη από άγωνα και τρόμο...

Η Αϊσά, σαν έμεινε μόνη, άρχισε να κυτάζει, συλλογισμένη, τον ουρανό...

Ο ήλιος έλαμπε ακόμα και φώτιζε την άλλη... Μά εκεί μακριά στον ορίζοντα φαινόταν μερικά θολά σύννεφα. Ποιος ξέρει, μπορεί να έβρεχε τη νύχτα και τα ρούχα της θα γινόντουσαν μούσκεμα...

—Αὐτοί οι άντρες δεν ξέρουν τί λένε, σκέφτηκε. Θα είμαι τρελή αν άκούσω το Χαγιάμ και δεν κάνω καλά τη δουλειά μου...

Και, παίρνοντας το καλάνι της, άρχισε ν' ανεβαίνει τη σκάλα της ταράτσας.

Μά πριν φτάσει στο τελευταίο σκαλοπάτι, άκουσε ένα ζητιάνο να χτυπά την εξώπορτα και να φωνάζει:

—Για τον Άλλάχ, καλή μου γυναίκα!... Εύσπλαχνίσου με... Πεινάω και διψάω... Δώσε μου λίγο ψωμί κι' ο Άλλάχ να σου δώσει όλες τις ευτυχίες...

Τότε η Αϊσά, χωρίς να διστάσει, ούτε στιγμή, άφησε το καλάνι της στο τελευταίο σκαλοπάτι και κατέβηκε ν' ανοίξει την πόρτα... Έδωσε στο ζητιάνο ζεστή σούπα και φρέσκο ψωμί, ο οποίος, όταν άποφαγε, έφυγε ευλογώντας την κι' επικαλούμενος γι' αυτήν όλα τ' αγαθά του ουρανού.

Τότε, η Αϊσά ανέβηκε πάλι στην ταράτσα. Μέσα σε δέκα λεπτά, μαζέψανε όλα τ' απορροφούσα και τα σεντόνια της που έλαμπαν από καθαριότητα και κατέβηκε πάλι, χωρίς να της συμβεί τίποτε, στην αυλή.

Όταν ο Χαγιάμ γύρισε το άλλο πρωί απ' το νεκροταφείο, βρήκε τη γυναίκα του πρόθυμη και καλή σαν πάντα και τα ρούχα στεγνωμένα και διπλωμένα με προσοχή μέσα στην κασέλλα.

—Πώς; της είπε κατάπληκτος. Άνέθηκες στην ταράτσα.

—Ναί... το απάντησε εκείνη. Δεν μπορούσα ν' αφήσω τα ρούχα έτσι... Νά, τη νύχτα έβρεξε... Τί θα γινόντουσαν, αν δεν τα μαζέψα...

—Άλήθεια, τί νέ... Είχατε πολλούς πεθαμένους απόψε...

Ο Χαγιάμ όμως δεν της απάντησε. Ήταν βυθισμένος σε σκέψεις... Συλλογίζονταν, γιατί του είχαν πει φέμματα οι πεθαμένοι, προαναγγέλλοντάς του το θάνατο της γυναίκας του...

Τη νύχτα, στο νεκροταφείο, ο Χαγιάμ ήπιε πάλι λίγο κονιάκ για να ξεσταθεί και σιγά-σιγά τον έπιασε ο ύπνος... Έξαφνα, τότε άκουσε τις ίδιες φωνές που είχε άκούσει και προχτές.

—Δεν μου είπες προχτές πως θα...

ΜΙΚΡΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΔΑΝΙΗ ΡΙΣ

ΥΣΤΕΡ' ΑΠΟ ΧΡΟΝΙΑ...

Το άμάς που τον είχε φέρει στον κόσμο και τον άφησε μπρος στη μεγάλη πόρτα της εισόδου του, άπομακρονόθηκε από τον κόσμο...

Ο γέρος ταξιδιώτης έμεινε για μια στιγμή άκίνητος και κύτταζε την κάτασπρη πεδιάδα που απλωνόταν γύρω του μελαγχολικά και πένθιμα.

Καμιά άλλαξη δεν είχε επέλθει μέσα χρόνια τώρα στο μέρος αυτό. Το εύρησε πάλι, όπως το είχε αφήσει, όταν έφυγε για το ταξίδι του.

Μονάχα που τότε το τοπίο ήταν λουλουδιασμένο και θαλερό, όπως κι' αυτός ο ίδιος, ενώ τώρα τα κλωνάρια των δέντρων είχαν μείνει χωρίς φύλλα και η τριανταφυλλιάς είχαν ξεραθεί. Μά κι' αυτός δεν ήταν πια ο ίδιος όπως άλλοτε.

Ο κομψός νέος με τη λυγρή κορμοστασιά είχε μεταβληθεί τώρα σ' ένα κακομοιρισμένο γέρο που τα πόδια του έτρεμαν και το κεφάλι του έγραφε προς τα κάτω.

Αφού στάθηκε λίγο βυθισμένος στις αναμνήσεις του, ο γέρος προχώρησε ακολουπώντας απάνω στο ραβδί του και αναζήτησε τον πάγκο, όπου, πριν από σαράντα χρόνια καθόταν μαζί μ' Εκείνη. Μά δεν τον βρήκε πουθενά...

Όστόσο, προχώρησε μες στο πάγκο και, καθώς έβλεπε τώρα μπροστά τα γνώριμα αυτά μέρη, έννοιωσε τις αναμνήσεις του να ξαναγυρίζουν μαζί με ύστερ' από τόσον καιρό που είχαν σβήσει μες στο μυαλό του. Ου μόνον αλλά τώρα, πως ύστερ' από την άρνηση του πατέρα της αγαπημένης του, διέσχισε έξαλλος τη μεγάλη...

Όσο, προχώρησε μες στο πάγκο και, καθώς έβλεπε τώρα μπροστά τα γνώριμα αυτά μέρη, έννοιωσε τις αναμνήσεις του να ξαναγυρίζουν μαζί με ύστερ' από τόσον καιρό που είχαν σβήσει μες στο μυαλό του. Ου μόνον αλλά τώρα, πως ύστερ' από την άρνηση του πατέρα της αγαπημένης του, διέσχισε έξαλλος τη μεγάλη...

Όταν ο Χαγιάμ γύρισε το άλλο πρωί απ' το νεκροταφείο, βρήκε τη γυναίκα του πρόθυμη και καλή σαν πάντα και τα ρούχα στεγνωμένα και διπλωμένα με προσοχή μέσα στην κασέλλα.

—Πώς; της είπε κατάπληκτος. Άνέθηκες στην ταράτσα.

—Ναί... το απάντησε εκείνη. Δεν μπορούσα ν' αφήσω τα ρούχα έτσι... Νά, τη νύχτα έβρεξε... Τί θα γινόντουσαν, αν δεν τα μαζέψα...

—Άλήθεια, τί νέ... Είχατε πολλούς πεθαμένους απόψε...

Ο Χαγιάμ όμως δεν της απάντησε. Ήταν βυθισμένος σε σκέψεις... Συλλογίζονταν, γιατί του είχαν πει φέμματα οι πεθαμένοι, προαναγγέλλοντάς του το θάνατο της γυναίκας του...

Τη νύχτα, στο νεκροταφείο, ο Χαγιάμ ήπιε πάλι λίγο κονιάκ για να ξεσταθεί και σιγά-σιγά τον έπιασε ο ύπνος... Έξαφνα, τότε άκουσε τις ίδιες φωνές που είχε άκούσει και προχτές.

—Δεν μου είπες προχτές πως θα...

Δεν μου είπες προχτές πως θα...

αίθουσα του πύργου με τους ζωγραφισμένους τοίχους, όπου χρεμόντουσαν οι εικόνες των προγόνων της και βγήκε έξω βιαστικά...

Δεν σταμάτησε παρά στο πάγκο κι' εκεί, σε μιαν άπομικτη γωνία, έπεσε μπρος στα πόδια της λατρευτής του και της μίλησε. Του μίλησε κι' αυτή κι' έλαβαν κι' οι δυο μαζί για το μεγάλο πόνο τους, για την αγάπη τους, ενώ απάνω τους τα πουλιά κελαιδούσαν εύθουα για την ανοιξιά που ζύγωνε, χωρίς να ξέρουν πως μια λέξη μπορεί να χωρίσει δυο ψυχές έρωτευμένες...

Η σκέψη του άπόμεινε για μια στιγμή σταματημένη στην ανάμνηση αυτή. Έπειτα, αναπνέοντας με δυσκολία και κουνώντας το κεφάλι του, μίθυρισε:

—Πόσος καιρός επέβασε από τό...

Όταν ο Χαγιάμ γύρισε το άλλο πρωί απ' το νεκροταφείο, βρήκε τη γυναίκα του πρόθυμη και καλή σαν πάντα και τα ρούχα στεγνωμένα και διπλωμένα με προσοχή μέσα στην κασέλλα.

—Πώς; της είπε κατάπληκτος. Άνέθηκες στην ταράτσα.

—Ναί... το απάντησε εκείνη. Δεν μπορούσα ν' αφήσω τα ρούχα έτσι... Νά, τη νύχτα έβρεξε... Τί θα γινόντουσαν, αν δεν τα μαζέψα...

—Άλήθεια, τί νέ... Είχατε πολλούς πεθαμένους απόψε...

Ο Χαγιάμ όμως δεν της απάντησε. Ήταν βυθισμένος σε σκέψεις... Συλλογίζονταν, γιατί του είχαν πει φέμματα οι πεθαμένοι, προαναγγέλλοντάς του το θάνατο της γυναίκας του...

Τη νύχτα, στο νεκροταφείο, ο Χαγιάμ ήπιε πάλι λίγο κονιάκ για να ξεσταθεί και σιγά-σιγά τον έπιασε ο ύπνος... Έξαφνα, τότε άκουσε τις ίδιες φωνές που είχε άκούσει και προχτές.

—Δεν μου είπες προχτές πως θα...

Δεν μου είπες προχτές πως θα...

Δεν μου είπες προχτές πως θα...

Δεν μου είπες προχτές πως θα...

Δεν μου είπες προχτές πως θα...

Δεν μου είπες προχτές πως θα...

Δεν μου είπες προχτές πως θα...

Δεν μου είπες προχτές πως θα...

Δεν μου είπες προχτές πως θα...

Δεν μου είπες προχτές πως θα...

Δεν μου είπες προχτές πως θα...

Δεν μου είπες προχτές πως θα...

Δεν μου είπες προχτές πως θα...

Δεν μου είπες προχτές πως θα...

Δεν μου είπες προχτές πως θα...

Δεν μου είπες προχτές πως θα...

Δεν μου είπες προχτές πως θα...

Δεν μου είπες προχτές πως θα...

Δεν μου είπες προχτές πως θα...

Δεν μου είπες προχτές πως θα...

Δεν μου είπες προχτές πως θα...

Δεν μου είπες προχτές πως θα...

Δεν μου είπες προχτές πως θα...

—Δεν το πιστεύω. Πέρασε τόσος καιρός από τότε... Άλήθεια, απάντησε εκείνος, αναστενάζοντας, πέρασε τόσος καιρός από τότε. Και ξέρετε; Τώρα που εργάζομαι, πήρα τον ίδιο δρόμο που είχα πάρει τότε φεύγοντας. Ζήτησα και τον πάγκο μας, αλλά δυστυχώς δεν τον βρήκα.

—Τον πάγκο μας; ρώτησε Εκείνη μ' έκπληξη. Ποιον πάγκο;

—Εκείνον όπου καθόμασταν πάντα μαζί και όπου την τελευταία φορά μαζί ορκιστήκατε πως θα με περιμένετε παντοτεινά...

Τότε Εκείνη, χωρίς να ταράχτεί καθόλου, του απάντησε χαμογελώντας:

—Τον θυμήθηκες ύστερ' από τόσα χρόνια! Φαίνεται πως θα καταστράφηκε και τον πέταξαν από κει...

—Και όμως αναπαύθηκε τότε... Θυμάστε την πρώτη φορά που σάς εξομολογήθηκα τον έρωτά μου; Καθόμασταν κοντά σ' αυτό εδώ το παρθένο. Σας έλεγα τα όνειρά των αστεριών και, σε μια στιγμή που το χέρι μου συνάντησε το δικό σας, το άφησα χωρίς να το άποσωρο. Το σώμα μου έτρεμε όπως κι' η ψυχή μου και σ' έφιθύρισα με τρυφερότητα:

—Ω, γιατί είστε τόσο ταραχμένη...

Και ο γέρος, παρασυρμένος από τη διήγησή του, αναπολούσε κάθε λεπτομέρεια της παρασμένης των ζωής και την αναπαρίστανε σαν νάταν χτεσινή. Και της περιέγραφε, σχεδόν έξαλλος, τα καρδιοχτύπια του, την αγωνία του, την απελπισία του, όταν το πλοίο αναχωρούσε απ' το λιμάνι, πηγαίνοντάς τον μακριά της...

—Ω, τί τρομερές που ήταν γι' αυτόν ή πρώτες μέρες του ξενητεμού! Στον κόρφο του φύλαγε την εικόνα της και κάθε βράδυ την έβγαζε και τη φιλούσε, τη φιλούσε κι' έκλαιγε. Και ενώ όλα εκείνα είχαν περάσει πια χωρίς επιστροφή, τα μάτια του ήταν πλημμυρισμένα από δάκρυα που έτρεχαν άδιάκοπα όσο προχωρούσε στη διήγησή του...

Η σίλη του στο μεταξύ δεν τον διέκοψε ούτε μια φορά και ο γέρος σε μια στιγμή που τη ρώτησε για κάτι χωρίς να λάβει απάντηση, την κύτταζε μ' έκπληξη. Μονάχα τότε κατάλαβε την αιτία της σιωπής της.

Με το κορμί ογκυμένο ελαφρά προς τα πίσω, με τα χέρια ενωμένα, με το αιώνο λεπτό χαμόγελό της που έδινε μια έκστατη χαρά στο ήρεμο κι' όμορφο πρόσωπό της, η γοργά κομώμενη, βυθισμένη σ' έναν ύπνο άταχα...

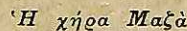
Ο συνομιλητής της την κύτταζε για μια στιγμή και μια πνευματική συγκίνηση. Η αγάπη του, η πρώτη του αγάπη που την φύλαγε κλεισμένη μέσα στην ψυχή του, τη στιγμή που νόμιζε πως θα ξαναζωντανεύει, είχε δεχτεί ένα πλήγμα, που ήταν τελευταίο και θανάσιμο μαζί.

Έπειτα λοιπόν απάνω στο καθίσμα του ο δάσκαλος κι' άρχισε να κλαίει, να κλαίει εξακολούθητικά και σιωπηλά, για να μην ταράξει την ησυχία της αγαπημένης του που κοιμότανε μακριά...

ΔΑΝΙΗ ΡΙΣ

Έπεσε πάνω στο καθίσμα του κι' άρχισε να κλαίει, να κλαίει...

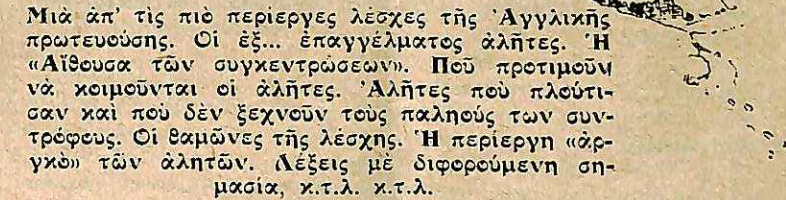

Μετά τὴν ὑπογραφή τῆς εἰρήνης.

Ὁ Γάλλος στρατιώτης Μαζά, ὁ ὁποῖος «ἐξηφανίσθη» κατὰ τὸν εὐρωπαϊκὸ πόλεμον καὶ ὁ μυστηριώδης ἀγνωστος ὑπ' ἀριθ. 13, ὁ ὁποῖος, ὅπως λέει ἡ μητέρα του Μαζά, εἶνε τὸ χαμένο παιδί της.

αὐτὸς τοῦ Θεοῦ, καὶ τοῦ
αὐτοῦ τοῦ Θεοῦ.

415

ἀσφυκτικῶς γεμα-
τα. Μένει ἀναστῆ ὡς
ἔτι ἔνδεκα μετὰ τὰ με-
τάνοιχα καὶ κάθη ἀλγί-

ΤΑ ΜΑΓΙΑ ΣΤΗΝ ΕΠΟΧΗ ΜΑΣ!

ραμένον, ανεξήγητες πανα από 40-
έξαφάνισες απόμων το χρόνο, στο
Παρίσι μόνο!

Η ΤΕΛΕΥΤΑΙΑΣ ΣΤΙΓΜΕΣ ΤΩΝ ΚΑΤΑΔΙΚΩΝ

ΜΠΡΟΣΤΑ ΣΤΗ ΛΑΙΜΗΤΟΜΟ

Μία γενεά δημίων. Η θανατική εκτέλεσις στη Γαλλία κατά το 1930. Το φρικτό έγκλημα δύο παιδιών. Το θράσος του νεαρού κακούργου. Ο παιδοκτόνος Μασσελίσ. Το σκίτσος με τους τρεις τάφους. Πώς ο Κλαρίς κι' η φίλη του ληστεφάν και σκότωσαν μια φτωχή γερούλα. Όπου οι δύο σύνεργοι αλληλοαποκαλύπτονται. Κατάδικοι γενναίοι και κατάδικοι θρασυδαίμονες. Το φρικώδες έγκλημα του Ντυφούρ, κ.τ.λ.

Ο Ουγκέιτο έδειξε καταπληκτικό θράσος και αναιδεια. Όλη την εδύνη για το τρομερό έγκλημα την έβριχε στον νεαρό Πολωνό σύντροφό του λέγοντας πως αυτός τον είχε παρασύρει. Όταν δε ο πατέρας του παρυσίασθηκε συντριμμένος στο δικαστήριο και ζήτησε να καταπονηθεί ο γιός του, ο νεαρός κακούργος άρχισε να γέλαει σαρκαστικά και να τον βρίζει χυδαίωτα.

Την ημέρα της εκτέλεσεως του άπαισίου και νεαρού αυτού κακούργου, έκανε τρομερό κρύο. Στις 4 1/2 το πρωί έφτασε στη Ντίν το άμαξι με τη λαίμητομο. Ο Ντέμπλερ, αφού έστησε το μηχανήμα του στην κεντρική πλατεία της πόλεως, διευθύνθηκε προς τη φυλακή. Εκεί, βρήκε τον Ουγκέιτο ξυμνημένο. Δεν είχε κλείσει μάτι όλη τη νύχτα. Από τον θόρυβο και τα κρυφοκουδενιόματα που άκουγε έβω άπ' το κελλί του, είχε καταλάβει πως είχε φτάσει η τελευταία του στιγμή. Όταν μπήκε μέσα στο κελλί του ο παπας για να τον εξομολογήσει, ο Ουγκέιτο τού φώναξε :

— Έλα... Κάνε γρήγορα τη δουλειά σου... Άν νομίζεις όμως ότι θα με κάνεις να μετανοήσω και να κλάψω, είσαι άπατριμένος!

Την ψυχραιμία του αυτή—την ασυνείδητη—την έδειξε και στην εκτέλεση.

Το θέμα είχε εξαιρετικά ενδιαφέρον και γι' αυτό το μεταφράσαμε εδώ...

Πολλοί από τους αναγνώστες μας θ' άγνοούν ίσως ότι στη Γαλλία υπάρχει δημοσίως υπάλληλος έ ν έ ν ε ρ γ ε ί α, με τον τίτλο του Δημίου. Τον τίτλο δε αυτό τον έχει σήμερα ο Ντέμπλερ.

Το έγγραφο που δημίου ένε οικογενειακό στους Ντέμπλερ. Όλοι οι πρόγονοι του σημερινού δημίου ήταν δήμιοι κι' αυτοί. Έπίσης πρώτος βοηθός του—ο οποίος πρόκειται και να τον διαδεχθεί στη θέση του—ένε ο γαμπρός του Άνδρέας Λενιέ.

Ο Ντέμπλερ ένε σήμερα 65 χρονών. Παρ' όλα όμως τα χρόνια του, ένε άσπαστος και άκίνητος. Μόνος του φροντίζει για το στήσιμο της λαίμητομου. Μόνος του τοποθετεί το μαχαίρι της, που ζυγίζει 7 κιλά! Μόνος του τρέχει και προνοεί για όλα. Μόνος του τέλος σπινάει στη φυλακή για να παραλάβει τον επελάτη του. Εκεί υπογράφει το δελτίον παραλαβής και—με πολυάριθμη συνοδεία αυτή τη φορά—πρόν οδηγεί στη λαίμητομο.

Η πρώτη καταπόνησις που έκανε ο Ντέμπλερ στα 1930 έγινε στη Ντίν, στις 24 Ιανουαρίου.

Κατάδικος ήταν κάποιος Ουγκέιτο, ένας νεαρός ληστής 50 χρονών, ο οποίος δολοφόνησε πέντε ανθρώπους μέσα σε πέντε λεπτά της ώρας, βοηθούμενος από ένα φίλο του, ένα μικρό Πολωνό 16 χρονών, τον Στέφαν Μουσα. Τα δυο αυτά παιδάκια μπήκαν στο σπίτι ενός πλουσιού κτηματίου και σκότωσαν αυτόν, τη γυναίκα του, τα δυο παιδιά τους και πέν γέρο τους υπηρέτη και κατόν λεηλάτησαν την κατοικία τους.

Καθ' όλη τη διάρκεια της δικής του

νείδισια του μάλλον—ο Ουγκέιτο την διατήρησε σχεδόν ως το τέλος. Μόνο την τελευταία στιγμή φοβήθηκε. Πριν φύγει απ' το κελλί του, παρέδωσε στον δικηγόρο του ένα γράμμα απευθυνόμενο στον πατέρα του. Το γράμμα αυτό ήταν ένα χυδαίο ύβρεολόγιο. Κατόν τού έκαναν την κλασική ετοιμότητα του κατάδικου.

Όταν όμως αντίκρουσε τη λαίμητομο, χλώμασε και έβγαλε μια κραυγή :

— Βοήθεια! φώναζε. Θά με σκοτώσουν...

Ο δήμιος τον άρπαξε τότε απ' τους ώμους και τον έβάλωσε πάνω στ' αυτιά της γυαλίνας.

— Ο Μουσα φταίει! πρόσφτασε να φωνάξει ακόμα ο Ουγκέιτο.

Αυτές όμως ήταν η τελευταίες του λέξεις. Ύστερ' από λίγα δευτερόλεπτα, το κεφάλι του έπεσε μέσα στο καλδί...

Στις 19 Μαρτίου του ίδιου χρόνου έγινε η εκτέλεσις ενός άλλου κακούργου, του Μασσελίσ.

Ο Μασσελίσ αυτός ήταν παράξενος άνθρωπος. Είχε κατηγορηθεί για το φόνο δυο μικρών κοριτσιών, έξη χρονών... Και, μολονότι ως το τέλος άνήθηκε το έγκλημά του, το δικαστήριο τον καταδίκασε εις θάνατον.

Ο άπαχης Γκιρφό, ο οποίος δολοφόνησε τον ταμία μιας Τραπεζής και τού έκλεψε 400.000 φράγκα.

Η Φιφή, η φίλη του Ντυφούρ.

Τη νύχτα λοιπόν της 18ης Μαρτίου, ο εισαγγελέας μπήκε στο κελλί του κατάδικου και τον ξύπνησε :

— Κουράγιο! που έλεγε. Η αίτησις της χάριτος που υπέβαλες στον πρόεδρο της Δημοκρατίας, άπεριόριστη :

Ο Μασσελίσ, ο οποίος ως εκείνη τη στιγμή ήλπιζε, ακούγοντας τα λόγια του εισαγγελέως, τάχασε :

— Όποτε θα με κόψουν σήμερα ;...

φρόντισε. Κι' όμως είμαι άθώος...

Αφού ντύθηκε, πέρασε στο διπλανό κελλί που είχε μεταβληθεί, για την περίπτωση, σε παρεκκλήσι. Εκεί άκουσε τη νεκρώσιμη ακολουθία... Κατόν ζήτησε ένα κομμάτι χαρτί κι' έγραψε δυο λόγια αποχαιρετιστήρια στη μητέρα του και στη γυναίκα του Ύδωννι.

Κατόν οι βοηθοί του δημίου πήγαν και τον έπλησαν για να τον οδηγήσουν στον τόπο της εκτέλεσεως.

— Μη σωφρονείτε έτσι, που να πάρ' η όργη! τούς έλεγε στο δρόμο. Καθώς βλέπετε, δεν φέρνω καμιά αντίστασις... Σας ακολουθώ...

Τον έρώτησαν αν ήθελε πριν πεθάνει, να όμολογήσει το έγκλημά του.

— Περιστόν! απάντησε εκείνος.

Αφού θά πεθάνω, για ποιά λόγο να όμολογήσω ;...

Κάτω απ' το ίκρίωμα στέκονταν δυο γυναίκες βουτηγμένες στα μάτια, η μητέρα των δυο τραγικών θυμάτων του κατάδικου.

Ο Μασσελίσ, βλέποντάς τες, παράχρησε τόσο, ώστε λίγο έλειψε να πέσει κάτω.

Μά την ίδια στιγμή οι βοηθοί του δημίου τον άρπαξαν απότομα και τον έβάλωσαν πάνω στ' αινίδια της λαίμητομου.

Μές απ' το πλήθος ακούστηκαν τότε δυο γυναικές :

— Άναιδρες, έτσι σοφίζεστε !... Σκότωσες το παιδί μου !...

— Κακούργη !... Μου σκότωσες την κόρη μου !

Συγχρόνως όμως ένας ύψαφος κρότος ακούστηκε. Το μαχαίρι της λαίμητομου είχε πέσει...

Η δικαιοσύνη είχε άπονεμηθεί...

Μέσα στο κελλί του Μασσελίσ βρήκαν ένα σκίτσος που τού είχε ζωγραφίσει ο ίδιος την προηγουμένη τού θανάτου του. Το σκίτσος αυτό παρίστανε τρεις τάφους : Έπ'άνω στον πρώτο ήταν γραμμένα : «Σ. Μασσελίσ, άπέθανε δολοφονηθείς στα 1930, ελλείπει μαρτύρων». Στον δεύτερο : «Κα Μασσελίσ, πέθανε από λύπη στα 1930». Και στον τρίτο : «Ύδωννι Μασσελίσ, κόρη των προηγουμένων, πέθα-

νε από τη ντροπή της στα 1930 !»

Τον Μάιο του 1930, ο Ντέμπλερ έφτασε μαζί με την άχώριστη σύντροφό του, τη λαίμητομο, στο Ρέιμς. Φορούσε κοστούμι σκούρο, καλοκαιρινή ρεμπουτίλκα και σ' όλο τ' ταξίδι του φαινόταν ευθυμιάτος.

Κι' όμως, την άνοιξιάτικη αυτή μέρα έπρόκειτο να θανατώσει ένα παλιό κλάρι είκοσιόχρονών, τον Άλμπερ Κλαρίς.

Ο Κλαρίς αυτός ήταν... βίος και πολιτεία. Άν και παντρεμένος με κάποια Μαρία—Ρόζα Κάρολ, σπούσε με τη νύφη του τη Λίζα Κάρολ, τη Γυναίκα του Διαβόλου, καθώς την είχαν οβάλει στο Ρέιμς. Μια νύχτα τού Όκτωβρίου του 1928 ο Κλαρίς και η Λίζα μπήκαν σ' ένα έξοχικό σατάκι όπου έμενε μια γρηά δαμόνοχη, και την σκότωσαν για να την ληστεύουν.

Όταν τούς συνέλαβαν, η Λίζα ζήτησε να ορίσει όλα τα θάρη στον Κλαρίς. Στο δικαστήριο προπατώνς η διαγωγή της υπήρξε άχαρωτήρησι :

— Μά όμολογήσε λοιπόν, ούρλιαζε στον συνένοχό της, ότι σ' την σκότωσε και την άπολεμήσωες χτυπώντας την με κάτι υποτίμιες !... Και ότι κατόν την πεσόκομες με το μαχαίρι της κουβίζας !...

— Τά όμολογώ ! ούρλιαζε ο Κλαρίς. Όμολόγησε όμως και σ' υπό σκότωσες ένα κατωποτάσο στο Κλουά !...

Το δικαστήριο τούς καταδίκασε και τούς δυο εις θάνατο. Και στις 6 Μαΐου, πρίν ακόμα χαράξει, η λαίμητομος στήθηκε στην κεντρική πλα-

τεια του Ρέιμς.

Η Λίζα όμως έντομεταξύ είχε τρελάθει και η εκτέλεσις της έμπαταιώθη.

Την είχαν κλείσει στο Διμοσίον Ψυχιατρείο, όπου έφωσε σ' ένα σκουεινό κελί μέσα στις άκαθάρσιες, γιατί αυτή ήταν η mania της. Έπρόκειτο λοιπόν να εκτελεσθεί μόνο ο Κλαρίς.

Απ' τη στιγμή που τον ξύπνησαν ως τη στιγμή που τον ώδήγησαν στο ίκρίωμα, δεν έλεε λέξη. Άν και είχε χλωμάσει τρομερά, έν τούτους έσφιγγε τα χείλη του με λύσσα, θέλοντας να

φάη, ως την τελευταία στιγμή, άν τ ο α ς. Σε λίγο, το λεπίδι της λαίμητομου έβασε τελεία και παύλα στην έγκληματική του καρριέρα...

Όταν, ύστερ' από κάμποση ώρα, άνήγγειλαν στη Λίζα Κάρολ την εκτέλεσις τού συνένοχου της, η τρελή κακούργα πετάχτηκε όρθια και, χοροπηδώντας άγρια, άρχισε να ούρλιαζε :

— Μπράβο ! Μπράβο !... Η είδησις αυτή μούκανε περισσότερο χαλό κι' απ' το άφρέντι !...

Γυρίζοντας από το Ρέιμς στο Παρίσι, ο Ντέμπλερ έκανε μια μικρή στάση στη Βουλώνη. Δεν έμεινε εκεί παρά λίγες ώρες—δύο χρειάζονταν για να γίνει η εκτέλεσις ενός άλλου κακούργου, του Ντυφούρ.

Ο Ντυφούρ αυτός είχε σκότωσει μια γρηά φιλάργουη, και κατόν την είχε κόψει σε... σαράντα κομμάτια, τα οποία έριξε να τ' φάν τα γουρούνια της ! Ύστερα, μ' όλη του την άσχημια, έκλεψε δυο τρία μέσα στο σπίτι της.

Ο Ντέμπλερ, αφού έκανε έναν περίπατο στην πλατεία του χωριού, πήγε σ' ένα ξενοδοχείο, όπου και έπιασε ένα δωμάτιο. Στον ξενοδόχο παρήγγειλε να τον ξυπνήσει στις 6 π.μ.

Το δικαστήριο τούς καταδίκασε και τούς δυο εις θάνατο. Και στις 6 Μαΐου, πρίν ακόμα χαράξει, η λαίμητομος στήθηκε στην κεντρική πλα-

τεια του Ρέιμς.

Η Λίζα όμως έντομεταξύ είχε τρελάθει και η εκτέλεσις της έμπαταιώθη.

Την είχαν κλείσει στο Διμοσίον Ψυχιατρείο, όπου έφωσε σ' ένα σκουεινό κελί μέσα στις άκαθάρσιες, γιατί αυτή ήταν η mania της. Έπρόκειτο λοιπόν να εκτελεσθεί μόνο ο Κλαρίς.

Απ' τη στιγμή που τον ξύπνησαν ως τη στιγμή που τον ώδήγησαν στο ίκρίωμα, δεν έλεε λέξη. Άν και είχε χλωμάσει τρομερά, έν τούτους έσφιγγε τα χείλη του με λύσσα, θέλοντας να

φάη, ως την τελευταία στιγμή, άν τ ο α ς. Σε λίγο, το λεπίδι της λαίμητομου έβασε τελεία και παύλα στην έγκληματική του καρριέρα...

Όταν, ύστερ' από κάμποση ώρα, άνήγγειλαν στη Λίζα Κάρολ την εκτέλεσις τού συνένοχου της, η τρελή κακούργα πετάχτηκε όρθια και, χοροπηδώντας άγρια, άρχισε να ούρλιαζε :

— Μπράβο ! Μπράβο !... Η είδησις αυτή μούκανε περισσότερο χαλό κι' απ' το άφρέντι !...

Γυρίζοντας από το Ρέιμς στο Παρίσι, ο Ντέμπλερ έκανε μια μικρή στάση στη Βουλώνη. Δεν έμεινε εκεί παρά λίγες ώρες—δύο χρειάζονταν για να γίνει η εκτέλεσις ενός άλλου κακούργου, του Ντυφούρ.

Ο Ντυφούρ αυτός είχε σκότωσει μια γρηά φιλάργουη, και κατόν την είχε κόψει σε... σαράντα κομμάτια, τα οποία έριξε να τ' φάν τα γουρούνια της ! Ύστερα, μ' όλη του την άσχημια, έκλεψε δυο τρία μέσα στο σπίτι της.

Ο Ντέμπλερ, αφού έκανε έναν περίπατο στην πλατεία του χωριού, πήγε σ' ένα ξενοδοχείο, όπου και έπιασε ένα δωμάτιο. Στον ξενοδόχο παρήγγειλε να τον ξυπνήσει στις 6 π.μ.

Το δικαστήριο τούς καταδίκασε και τούς δυο εις θάνατο. Και στις 6 Μαΐου, πρίν ακόμα χαράξει, η λαίμητομος στήθηκε στην κεντρική πλα-

νέ από τη ντροπή της στα 1930 !»

Τον Μάιο του 1930, ο Ντέμπλερ έφτασε μαζί με την άχώριστη σύντροφό του, τη λαίμητομο, στο Ρέιμς. Φορούσε κοστούμι σκούρο, καλοκαιρινή ρεμπουτίλκα και σ' όλο τ' ταξίδι του φαινόταν ευθυμιάτος.

Κι' όμως, την άνοιξιάτικη αυτή μέρα έπρόκειτο να θανατώσει ένα παλιό κλάρι είκοσιόχρονών, τον Άλμπερ Κλαρίς.

Ο Κλαρίς αυτός ήταν... βίος και πολιτεία. Άν και παντρεμένος με κάποια Μαρία—Ρόζα Κάρολ, σπούσε με τη νύφη του τη Λίζα Κάρολ, τη Γυναίκα του Διαβόλου, καθώς την είχαν οβάλει στο Ρέιμς. Μια νύχτα τού Όκτωβρίου του 1928 ο Κλαρίς και η Λίζα μπήκαν σ' ένα έξοχικό σατάκι όπου έμενε μια γρηά δαμόνοχη, και την σκότωσαν για να την ληστεύουν.

Όταν τούς συνέλαβαν, η Λίζα ζήτησε να ορίσει όλα τα θάρη στον Κλαρίς. Στο δικαστήριο προπατώνς η διαγωγή της υπήρξε άχαρωτήρησι :

— Μά όμολογήσε λοιπόν, ούρλιαζε στον συνένοχό της, ότι σ' την σκότωσε και την άπολεμήσωες χτυπώντας την με κάτι υποτίμιες !... Και ότι κατόν την πεσόκομες με το μαχαίρι της κουβίζας !...

— Τά όμολογώ ! ούρλιαζε ο Κλαρίς. Όμολόγησε όμως και σ' υπό σκότωσες ένα κατωποτάσο στο Κλουά !...

Το δικαστήριο τούς καταδίκασε και τούς δυο εις θάνατο. Και στις 6 Μαΐου, πρίν ακόμα χαράξει, η λαίμητομος στήθηκε στην κεντρική πλα-

τεια του Ρέιμς.

Η Λίζα όμως έντομεταξύ είχε τρελάθει και η εκτέλεσις της έμπαταιώθη.

Την είχαν κλείσει στο Διμοσίον Ψυχιατρείο, όπου έφωσε σ' ένα σκουεινό κελί μέσα στις άκαθάρσιες, γιατί αυτή ήταν η mania της. Έπρόκειτο λοιπόν να εκτελεσθεί μόνο ο Κλαρίς.

Απ' τη στιγμή που τον ξύπνησαν ως τη στιγμή που τον ώδήγησαν στο ίκρίωμα, δεν έλεε λέξη. Άν και είχε χλωμάσει τρομερά, έν τούτους έσφιγγε τα χείλη του με λύσσα, θέλοντας να

φάη, ως την τελευταία στιγμή, άν τ ο α ς. Σε λίγο, το λεπίδι της λαίμητομου έβασε τελεία και παύλα στην έγκληματική του καρριέρα...

Όταν, ύστερ' από κάμποση ώρα, άνήγγειλαν στη Λίζα Κάρολ την εκτέλεσις τού συνένοχου της, η τρελή κακούργα πετάχτηκε όρθια και, χοροπηδώντας άγρια, άρχισε να ούρλιαζε :

— Μπράβο ! Μπράβο !... Η είδησις αυτή μούκανε περισσότερο χαλό κι' απ' το άφρέντι !...

Γυρίζοντας από το Ρέιμς στο Παρίσι, ο Ντέμπλερ έκανε μια μικρή στάση στη Βουλώνη. Δεν έμεινε εκεί παρά λίγες ώρες—δύο χρειάζονταν για να γίνει η εκτέλεσις ενός άλλου κακούργου, του Ντυφούρ.

Ο Ντυφούρ αυτός είχε σκότωσει μια γρηά φιλάργουη, και κατόν την είχε κόψει σε... σαράντα κομμάτια, τα οποία έριξε να τ' φάν τα γουρούνια της ! Ύστερα, μ' όλη του την άσχημια, έκλεψε δυο τρία μέσα στο σπίτι της.

Ο Ντέμπλερ, αφού έκανε έναν περίπατο στην πλατεία του χωριού, πήγε σ' ένα ξενοδοχείο, όπου και έπιασε ένα δωμάτιο. Στον ξενοδόχο παρήγγειλε να τον ξυπνήσει στις 6 π.μ.

Το δικαστήριο τούς καταδίκασε και τούς δυο εις θάνατο. Και στις 6 Μαΐου, πρίν ακόμα χαράξει, η λαίμητομος στήθηκε στην κεντρική πλα-

τεια του Ρέιμς.

Η Λίζα όμως έντομεταξύ είχε τρελάθει και η εκτέλεσις της έμπαταιώθη.

Την είχαν κλείσει στο Διμοσίον Ψυχιατρείο, όπου έφωσε σ' ένα σκουεινό κελί μέσα στις άκαθάρσιες, γιατί αυτή ήταν η mania της. Έπρόκειτο λοιπόν να εκτελεσθεί μόνο ο Κλαρίς.

Απ' τη στιγμή που τον ξύπνησαν ως τη στιγμή που τον ώδήγησαν στο ίκρίωμα, δεν έλεε λέξη. Άν και είχε χλωμάσει τρομερά, έν τούτους έσφιγγε τα χείλη του με λύσσα, θέλοντας να

φάη, ως την τελευταία στιγμή, άν τ ο α ς. Σε λίγο, το λεπίδι της λαίμητομου έβασε τελεία και παύλα στην έγκληματική του καρριέρα...

Όταν, ύστερ' από κάμποση ώρα, άνήγγειλαν στη Λίζα Κάρολ την εκτέλεσις τού συνένοχου της, η τρελή κακούργα πετάχτηκε όρθια και, χοροπηδώντας άγρια, άρχισε να ούρλιαζε :

— Μπράβο ! Μπράβο !... Η είδησις αυτή μούκανε περισσότερο χαλό κι' απ' το άφρέντι !...

Γυρίζοντας από το Ρέιμς στο Παρίσι, ο Ντέμπλερ έκανε μια μικρή στάση στη Βουλώνη. Δεν έμεινε εκεί παρά λίγες ώρες—δύο χρειάζονταν για να γίνει η εκτέλεσις ενός άλλου κακούργου, του Ντυφούρ.

Ο Ντυφούρ αυτός είχε σκότωσει μια γρηά φιλάργουη, και κατόν την είχε κόψει σε... σαράντα κομμάτια, τα οποία έριξε να τ' φάν τα γουρούνια της ! Ύστερα, μ' όλη του την άσχημια, έκλεψε δυο τρία μέσα στο σπίτι της.

Ο Ντέμπλερ, αφού έκανε έναν περίπατο στην πλατεία του χωριού, πήγε σ' ένα ξενοδοχείο, όπου και έπιασε ένα δωμάτιο. Στον ξενοδόχο παρήγγειλε να τον ξυπνήσει στις 6 π.μ.

Το δικαστήριο τούς καταδίκασε και τούς δυο εις θάνατο. Και στις 6 Μαΐου, πρίν ακόμα χαράξει, η λαίμητομος στήθηκε στην κεντρική πλα-

Ο κακούργος Βερντιέ, τού οποίου άσπρισαν τα μαλλιά ως ότου να τον μεταφέρουν στον τόπο της εκτέλεσεως.

γείλε να τον ξυπνήσει στις 6 π.μ.

Ο ξενοδόχος είδε κι' έπαθε ως πού να κατορθώσει να τον ξυπνήσει. Η πολλή δουλειά, βλέπετε, των τελευταίων ήμερών είχε κουράσει τον δημίο.

Κατά τις τρεις και μισή, ο εισαγγελέας, ο παπάς της φυλακής κι' ο δικηγόρος τού Ντυφούρ μπήκαν μέσα στο κελλί του κακούργου, ο οποίος, αν και κοιμόταν, είχε το μετωπό του πλημμυρισμένο στον ιδρώτα.

— Έλα, σήκω !... τού είπεν ο εισαγγελέας. Έφτασε η ώρα της τιμωρίας... Ετοιμάσου να πεθάνεις...

Ο Ντυφούρ, ακούγοντας τα τρομερά αυτά λόγια, πετάχτηκε άμέσως έπάνω τρομαγμένος. Συγγίλη όμως γρήγορα και, με μεγάλη άπάθεια ντύθηκε. Κατόν δε παρακολούθησε τη νε-

κρώσιμη ακολουθία.

Έπειτα ζήτησε από τον δικηγόρο του τη φωτογραφία τού γιού του, τον οποίο δεν έπρόκειτο να ξαναδεί ποτέ.

Όταν τού την έφεραν, την πήρε με λαχτάρα στα χέρια του, κι' άρχισε να την φιλή κλαίγοντας με λυγμούς.

...Και σε λίγο άρχισε η τρομερή πορεία προς τον τόπο της εκτέλεσεως. Πρώστα προχωρούσε ο παπάς, προσαπιδώντας να κρύψει με το σώμα του τη λαίμητομο απ' τα μάτια τού μελλοθανάτου.

Έξαφνα όμως ο Ντυφούρ χλώμασε. Είχε δει το λεπίδι να λάμπει στον πρωινό ήλιο!

— Μην κιντάς ! τού είπε ο Ντέμπλερ.

Από τη στιγμή όμως αυτή ο Ντυφούρ περπατούσε σαν ένα αυτόματο. Ούτε έλεγε τίποτε, ούτε έβλεπε κανέναν... Τά

...

στηκε να πάει την πένη ο δικηγόρος του, στον οποίο υπαγόρευσε ένα γράμμα, προς τη μητέρα του, ένα τρομερό αποχαιρετιστήριο γράμμα, με το οποίο της έπαισε συγγνώμη για τα φαρμάκια που την πότισε. Κατόν παρακολούθησε τη νεκρώσιμη ακολουθία, μετάλαβε, και στις 4 1/2 οδηγήθηκε στον τόπο της εκτέλεσεως.

Όταν ανέβηκε πάνω στο ίκρίωμα, ο Γκιρφό μ' ησημωνώντας τους θεατρινισμούς του, έρότησε :

— Πού βρίσκεσαι ο Ντέμπλερ ;...

Άφηστε με να δώ τη λαίμητομο! Πρώτη φορά στη ζωή μου τη βλέπω !...

Ο δήμιος δ-

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

κάροο των καταδικών, το οποίο διενθύνθηκε προς τον τόπο της εκτέλεσής. Μόλις όμως ο κακούργος αντίκρισε από μακριά το λεπίδι της λαμψήτορας, άρχισε να τρέμει τόσο, ώστε ο πατέρας του σκέπασε με τις παλάμες του τα μάτια... Κι' έτσι προχώρησαν.

Όταν οι βοηθοί του δημιού τον ξάπλωσαν στη σανίδα της λαμψήτορας ήταν σχεδόν ένα πτώμα... Ο άθλιος αυτός, κατά τη διάρκεια της πορείας του απ' τη φυλακή ως τον τόπο της εκτέλεσής, έχει γεράσει κατά τριάντα χρόνια... Τα μαλλιά του, στους κροτάφους, είχαν άρσισει μέσα σε δέκα λεπτά της ώρας!...

Σε λίγο ένας ξερός κρότος ακούστηκε... Λίγο αίμα φάνηκε το ράσο του παπ... και διατελείσαν...

—Σ' όλο το διάστημα της σταδιοδρομίας μου, έλεγε τελευταία ο Ντεμπιέρ, δεν γνώρισα κατάδικό που εύγλωτο από τον Γκαμπιγιά!

Ποιός ήταν ο Γκαμπιγιά; αυτός που έκανε τόση εντύπωση στον Γάλλο δημίο;

Ένας χωριάτης, απλούστατα. 'Αλλ' ο χωριάτης αυτός είχε την πιο παράξενη ιστορία του κόσμου.

Το έγκλημά του ήταν τρομερό: Μία γεμονιάτικη νύχτα, στα 1928, είχε πει στο σπίτι μιας γυναικάς, γνωστής του, για να ξεσταθεί. 'Η γυναικίνα έκανε την άνοησία να του δείξει τη κοιμηθείσα της—1500 φράγκα ύλα-όλα.

Τότε ο Γκαμπιγιά, χωρίς να χάσει καιρό, άρπαξε έναν μπαλάντα και τι σκότωσε. 'Αμέσως όμως μετένοησε και θέλησε ν' αυτοκτονήσει. Κι' έτσι, όταν υπήρξαν οι χωροφύλακες μέσα στο σπίτι, τον βρήκαν κρεμασμένο.

Στην άρχη τον πήραν για πεθαμένο. 'Η γλώσσα του ήταν βγαλμένη, έξω απ' το στόμα, και τα μάτια του γονιμμένα. Με τεχνίτες όμως άναψαν: αυτοκόπσαν σιγά-σιγά να τον συνεφέρουν... Κι' έτσι, ύστερ' από λίγον καιρό, καταδικάστηκε απ' το κακούργιο δικαιο έπί θάνατον.

Ο Γκαμπιγιά έπρεπε φιλοσοφικά την κατάδική του. Παίζοντας χαρτιά με τους δεσμοφύλακες του, τους έλεγε:

—Και βέβαια, πρέπει να με σκοτώσουν, αφού σκότωσα!

Την προηγούμενη της εκτέλεσής, ο καταδικός εξέφρασε την έπιθυμία ν' αφήν... λουκάνικα! Και έφαγε τόσα αδέσφορος, ώστε τα χαράμιατα παρέστη ανάγκη να τον έπισκεφθ' ό... για τους της φυλακής.

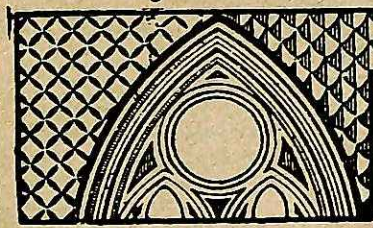
Όταν έπιγγαν να τον πάρουν, για να τον άδηγήσουν στη λαμψήτορα, ο κύτταξε κατάματα τον εισαγγελέα και έπανέλαβε μηχανικά:

—Εσκότωσα... Πρέπει να με σκοτώσουν... Έβνε λογικό!...

Σε λίγο οι βοηθοί του δημιού ξάπλωσαν τον Γκαμπιγιά στο σανίδι της «χρήρας»—όπως αποκαλούν οι άπαχηδες τη λαμψήτορα. Όταν έπεσε το λεπίδι, ο βοηθός που δημιού σήκωσε κι κεφάλι του καταδικού, σύμφωνα με τον νόμο, και το έθαψε στο πλήθος. Την ίδια στιγμή όμως το άέραλο πτώμα... τινάχτηκε και τα μάτια του κεφαλιού άνοιχθήσαν. Συνέβη δηλαδή ένα φαινόμενο που παρατηρείται συχνά στους άποκεφαλίστους.

Οι θεαταί όμως της τραγικής αυτής σκηνής το έβλιναν στα πόδια κατατομαγμένοι και σε λίγα δευτερόλεπτα ή πλατείτα άδειασε!

ΑΠ' ΟΣΑ ΔΙΑΒΑΖΟΥΜΕ

ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΒΑΣΙΛΕΩΝ

Ένας υποδειγματικός βασιλεύς. Πώς πέθανε άγνωστος μεταξύ άγνώστων. Οι περίπατοι του στις λαϊκές συνοικίες. Ο διάδοχος, η άδελφή του και η μαίμου. Η φτωχή γρηούλα κι' ο Φρειδερίκος. Ένα τρυφερό πριγκιπικό είδύλλιο. 'Η αντίδρασις των βασιλέων. Όπου μια μόνο λέξις σώζει την κατάστασι.

Ο βασιλεύς της Δανίας Φρειδερίκος Η', ο οποίος απέθανε στα τέλη του περασμένου αιώνα, ήταν ένας από τους πιο δικαίους λαοφίλους μονάρχας του κόσμου, πρότυπο εύσυνετότητος, έργατικού και φιλανθρωπού ή γεράνου.

Πέθανε ξαφνικά από συγχρόνη, ενώ έκανε τον περίπατό του σε κάποιο δρόμο του Άλμδουρ, όπου διασκόταν τότε, άγνωστος μεταξύ άγνώστων. Κι' αυτό, γιατί του έφερε πού να περιφέρεται στους δρόμους σαν κοινός πολίτης και να συνομιλεί με τους πραγματικά στη ζωή του λαού.

Όταν ήταν διάδοχος του θρόνου της Δανίας, συνήθιζε να έπισκεπτεται τακτικά χωρίς άκολούθια διάφορες λαϊκές συνοικίες της Κοπεγχάγης, να κοινοποιεί με τους έργατες και τους μικροκατασκευαστές, να συζητά με τους γιατρούς για τα ζητήματα της υγείας και να λαβαίνει σιχαρά ύπ' όψη του τις πεκατηρήσεις τους και τα παράπονά τους.

Μία φορά είχε πάει στο Λονδίνο με την άδελφή του 'Αλεξάνδρα και έπισκέφθη μαζί της το έκει 'Άστυ των Σκανδιναβών ναυτών, ένα ίδρυμα με τελεία οργάνωσι. Οι ύψηλοί ξένοι, αφού είδαν τα διάφορα περασμάτα του ιδρύματος, στάθηκαν στην αλλη για να παρακολουθήσουν έναν πύρρο, τον όποιο οι ναύτες είχαν συνήθειε να εκτελεί διάφορα γυμνάσια.

Τα χαμόματα του ζώου ήταν τόσο διασκεδαστικά, ώστε η νεαρή πριγκίπισσα που ήθελε να συνομιλήσει με το θάμα έκανε στον πύρρο μια άδίστακτη κινήσι με τη γλώσσα της για να παρακινήσει νά... σπυλμάκια του.

—Ντροπή σου, 'Αλέξ! της είπε τότε ο άδελφός της, που είχε αντίληφθει το κίνημά της. Ταυτίζεις ποτέ σε μια βασιλοπούλα να δείχνει τη γλώσσα της σε μια μαίμου;

—Ντροπή σου, 'Αλέξ! της είπε τότε ο άδελφός της, που είχε αντίληφθει το κίνημά της. Ταυτίζεις ποτέ σε μια βασιλοπούλα να δείχνει τη γλώσσα της σε μια μαίμου;

—Ντροπή σου, 'Αλέξ! της είπε τότε ο άδελφός της, που είχε αντίληφθει το κίνημά της. Ταυτίζεις ποτέ σε μια βασιλοπούλα να δείχνει τη γλώσσα της σε μια μαίμου;

—Ντροπή σου, 'Αλέξ! της είπε τότε ο άδελφός της, που είχε αντίληφθει το κίνημά της. Ταυτίζεις ποτέ σε μια βασιλοπούλα να δείχνει τη γλώσσα της σε μια μαίμου;

Στα 1877 ο Φρειδερίκος, ο οποίος ήταν άξιος διάδοχος του θρόνου, διήλυνε τα μεγάλα στρατιωτικά γυμνάσια που έγιναν τότε στη Δανία. Έπισκεπτετο λοιπόν κάθε πού και πού τις σκηνές και έδειχνε μεγάλο ενδιαφέρον για τη ζωή των στρατιωτών.

Μία μέρα, συνοδευόμενος από μερικούς άξιωματικούς του, μπήκε στην καλύβα μιας γρηούλας χωρικής και της ζήτησε να του δώσει κρασί. 'Η γρηούλα τον κύτταξε με κάποια άκηχανία και δίσταζε... Τότε ο Φρειδερίκος της είπε:

—Κάνε γρήγορα, κυρούλα!... Ε-

και ο διάδοχος!

—Κοροϊδεύεις, κύριε άξιωματικό; του άποκρίθηκε με δυσπιστία ή άπλοκή γυναικά. Πώς θα καταδεχόταν ο άριστος βασιλιάς μας να υπή στην καλύβα μιας φτωχής σαν εμένα;

Σε λίγες μέρες, στα περίχωρα, γινώσκταν στρατιωτικά έπιθεώρησι έκ μέρους του διαδόχου και ή χωρική δούλεκε στην πόρτα της για να την ιδεί.

Όταν αντίκρισε τον διάδοχο έπ' κεφαλή του στρατού, λίγο έλειψε να πέσει κάτω απ' τη συγκίνησι της. Τότε ο πρίγκιψ, ο οποίος την άντελλήφθη, γύρισε προς το μέρος της και της είπε με χαμόγελο:

—Ε, κυρούλα, δεν πιστεύεις ού-

—Ε, κυρούλα, δεν πιστεύεις ού-

—Ε, κυρούλα, δεν πιστεύεις ού-

—Ε, κυρούλα, δεν πιστεύεις ού-

—Ε, κυρούλα, δεν πιστεύεις ού-

—Ε, κυρούλα, δεν πιστεύεις ού-

—Ε, κυρούλα, δεν πιστεύεις ού-

—Ε, κυρούλα, δεν πιστεύεις ού-

—Ε, κυρούλα, δεν πιστεύεις ού-

—Ε, κυρούλα, δεν πιστεύεις ού-

—Ε, κυρούλα, δεν πιστεύεις ού-

—Ε, κυρούλα, δεν πιστεύεις ού-

—Ε, κυρούλα, δεν πιστεύεις ού-

—Ε, κυρούλα, δεν πιστεύεις ού-

—Ε, κυρούλα, δεν πιστεύεις ού-

—Ε, κυρούλα, δεν πιστεύεις ού-

—Ε, κυρούλα, δεν πιστεύεις ού-

—Ε, κυρούλα, δεν πιστεύεις ού-

—Ε, κυρούλα, δεν πιστεύεις ού-

—Ε, κυρούλα, δεν πιστεύεις ού-

—Ε, κυρούλα, δεν πιστεύεις ού-

—Ε, κυρούλα, δεν πιστεύεις ού-

—Ε, κυρούλα, δεν πιστεύεις ού-

—Ε, κυρούλα, δεν πιστεύεις ού-

—Ε, κυρούλα, δεν πιστεύεις ού-

—Ε, κυρούλα, δεν πιστεύεις ού-

—Ε, κυρούλα, δεν πιστεύεις ού-

φύσας, έκρυψε για πολύ καιρό το πλάνημά του μέσα στην καρδιά του.

Έπί τέλους ένα βράδυ συγκέντρωσε όλο του το θάρρος και άποφάσισε να έκουλωνήσει τον έσωτά του στη γρηούλα του. 'Η βασιλίσσα όμως τον έκουσε με ύφος μάλλον ψυχρό.

—Μητέρα, έγώ μονάχα αυτήν άγαπώ!...

Και, όταν ή βασιλίσσα θέλησε να του πει άδύνακα, ο νεαρός πριγκιψ φούρισε με δάκρυα στα μάτια.

—Ω, μαμά!...

Στο άκουσμα της λέξεως αυτής, ή όποια έβγαίνει από τα βάθη της καρδιάς του, ή φιλόδοξη ηγέτιρα συγκινήθηκε. έσφιξε το γούδι της στην άγκαλιά και του είπε:

—Έγεις δίκιο, παιδί μου. 'Η πολιτική ποίπει να υποχωρήσει μπροστά στην καρδιά. Ο άναφέρω την έπιθυμία σου στον πατέρα σου, θα συνηγορήσω κι' έγώ για την άίτησί σου κι' έλπίζω να παντοειής την άγαπημένη σου βασιλοπούλα...

Όπου: και έγινε.

ΑΝΕΜΟΝΗΜΕΝΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ

ΠΡΟΔΟΣΙΑ ΤΟΥ ΒΑΚΧΟΥ

Με κινήσεις μια μαργίλα με δύο (μάτια φλογερά και με το νου της είχε βάσει να με (χαϊνόωσι, σά γερά.

Μά ή χαλκούρη καρδιά μου, όσο κι' (όν ήτανε λωλή, μούλεγε: αν σε καταφέρει θά σε μα- (ήσει σαν πουλί.

Για ν' άπογείσω λοιπόν θάρρος και (να μωρλώσω να σωθώ, στον έρωτα του Βάκχου είπα για (πάντα να περιδεθώ.

Λίγο σαν έπινα κρασάκι και μ' άνα- (βε την κεφαλή, έκραξα μόνος μου: μαργίλα, δεν θα (μαθήσης το πουλί!)

Και για να κόψω κάθε σχέσι με τη (μικρή την άλσπου, λόγια πικρά σαν το φαμάκι της έ- (μνηόσα που και πού.

'Αλλά ο Βάκχος ο προδότης ήτανε (σύνφωνος μ' αυτή, κι' αντί λινάτι να με κάνη έκείνος (μ' έκανε γατί.

Την άνταμώνω ένα βράδυ που είχα (πνιέ πάρα πολύ. «'Αγ, με ενίκησες, της λέω, μάδα (το πώς το πουλί!...

ΓΟΥΣΤΑΤΟΣ ΛΑΦΦΩΝ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

Ο ΣΤΟΣΟ υπήρχε αρκετό φως κι' έτσι μπόρεσε να ιδεί κοντά του, καθισμένο σε μια καρέκλα, το νεαρό Γαβριήλ, ο όποιος τον κύτταζε.

—'Α! έσ' εσύ, παλληκάρι μου, ψιθύρισε. Τά συγκατητήριά μου, μικρό μου... Ξέρεις και χτυπάς με τέλχη...

Και ξανακοιμήθηκε. Έκείνη την ήμερα, καθώς και τις έπόμενες, ο τραυματίας ξυπνούς πολλές φορές, και, κάθε φορά που άνοιγε τα μάτια του, έβλεπε μπροστά του τη γλωή ύψη του Γαβριήλ, τα λεπτά του γείλη και τα μαύρα του μάτια που είχαν μια έκφρασι σκληρή.

—Με φοβίζεις, του έλεγε. 'Αν ορκιστήκες να με ξεπερδείνης, μη στενοχωρείσαι... Μά προσπάθησε να κάνης κέφι... 'Η ιδέα του θανάτου μου φανόταν πάντα το πιο άστειο πράγμα του κόσμου... 'Αστέος, με εένα, φιλαράκο μου, ο θάνατος μου φαίνεται κάπως μακάδρος... Καληνύχτα... Προτιμώ να κοιμηθώ...

Όστος ο Γαβριήλ, ύπακουοντας στις διαταγές της κυρίας Ντουγκριβάλ, τον έπειποιετο μ' έαιρετική προσοχή. Ο άρρωστος δεν είχε πειρά σκεδόν καθόλου πυρετό κι' είχε αρχίσει να τρέφεται με γάλα και ζουμιά... 'Ανακαίνισε σιγά-σιγά τις δυνατότητες του κι' όλοένα άστειότερα, λέγοντας στο Γαβριήλ:

Και πότε θα έχουμε την πρώτη έξοδο της άναρρώσεως; Το μικρό άμαζάκι είχε έτοιμο... Μά γέλασε λοιπόν κι' έσώ, ζώο... Μου έκανε: την εντύπωσι ιτιάζει που κλαίει πάνω από τάφο.

Μά ο Γαβριήλ δεν του άπαντούσε. Ένα πρωί, ο τραυματίας ξυπνώντας, είχε μια πολύ δυσάρεστη εντύπωσι... 'Υστερ' από μερικές προσπάθειες που κατέβαλε για να κινηθή, παρατήρησε πως, κατά τη διάρκεια του ύπνου του, του είχαν βάλει τα σίδερα του στήθους και τα χέρια στα σίδερα του κρεβάτιού με μικρά κι' εύλόγηστα σύρματα, τα όποια του γωνόντουσαν στις άρκες με την παραμικρή κίνησι.

—'Α! είπες στο φύλακά του. Αυτό τη φορά, θα παίξουμε το μεγάλο παιχνίδι... Έσύ μ' έδωσες, καλέ μου άγγέλε Γαβριήλ!...

Μά στάθηκε, ακούγοντας το θόρυβο ενός κλειδιού που έτοιξε στην κλειδωνιά. 'Η άντικρυνή πόρτα άνοιξε έπειτ' από μια στιγμή κι' ή Ντουγκριβάλ έκανε την εμφάνισή της.

Άρχα πηλίκους, κάθισε σε μια καρέκλα, έβγαλε από την τσέπη της ένα περίστροφο, το γέμισε και το έβαλε στο διπλανό της τραπέζακι.

—Μπρε!... ψιθύρισε ο άγγελοστός. Θα νικήσει κανείς πως παίξουμε στο θέατρο του 'Αμπριώ την τσάιτη πράξι κανονός άστυνομικού δράματος... Το ρόλο μάλιστα του δημιού τον υποδύεται μιά αντιπρόσωπος του ώραίου φύλου... Τί τιμή!... Κυρία Ντουγκριβάλ, σ' έ παρακαλώ πού να προσέξεται μήπως να περαιορρώσετε.

—Σώπα, Λουπέν! άπάντησε ή Ζήρα.

—'Α! έστε το έζετε ποιός είμαι;

—Υπήρχε μέσα στον τόνο της φωνής της κάτι το έπίσημο που έκανε

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΑ ΑΝΑΓΝΩΣΜΑΤΑ

(Από τα κατακληκτικά κατορδώματα του άριστοκράτου-λωποδύτου ΑΡ-ΣΕΝ ΛΟΥΠΕΝ)

Η ΚΑΤΑΧΘΟΝΙΑ ΠΑΓΙΔΑ

εντύπωσι στον άιμάλωτο και τον άνάγκασε να μείνη σιωπηλός.

Έπειτα κύτταξε τον ένα μετά τον άλλο τους δύο δεσμοφύλακας του. Τά χοντρά χαρακτηριστικά, το κόκκινο χρώμα της κ. Ντουγκριβάλ άποτελούσαν αντίθεσι με το λεπτό πρόσωπο του άνιψού της, μ' και στών δύο την έκφρασι ζωγραφισμένη ή ίδια άδυσώπητη άπορασιτικότητα.

—'Η χήρα έσκυψε προς τον τραυματία και του είπε:

—Βίαια έτοιμος ν' άπάντησες στις έρωτήσεις μου.

—Γιατί έγι;

—Τότε άκουσε με καλή.

—Βίαια: όλος αυτός.

—Πώς έμαθες ότι ο Ντουγκριβάλ

□ □ □ ΟΙ ΞΕΝΟΙ ΣΥΓΓΡΑΦΕΙΣ □ □ □

□ □ □ ΟΙ ΞΕΝΟΙ ΣΥΓΓΡΑΦΕΙΣ □ □ □

□ □ □ ΟΙ ΞΕΝΟΙ ΣΥΓΓΡΑΦΕΙΣ □ □ □

□ □ □ ΟΙ ΞΕΝΟΙ ΣΥΓΓΡΑΦΕΙΣ □ □ □

□ □ □ ΟΙ ΞΕΝΟΙ ΣΥΓΓΡΑΦΕΙΣ □ □ □

□ □ □ ΟΙ ΞΕΝΟΙ ΣΥΓΓΡΑΦΕΙΣ □ □ □

□ □ □ ΟΙ ΞΕΝΟΙ ΣΥΓΓΡΑΦΕΙΣ □ □ □

□ □ □ ΟΙ ΞΕΝΟΙ ΣΥΓΓΡΑΦΕΙΣ □ □ □

□ □ □ ΟΙ ΞΕΝΟΙ ΣΥΓΓΡΑΦΕΙΣ □ □ □

□ □ □ ΟΙ ΞΕΝΟΙ ΣΥΓΓΡΑΦΕΙΣ □ □ □

□ □ □ ΟΙ ΞΕΝΟΙ ΣΥΓΓΡΑΦΕΙΣ □ □ □

□ □ □ ΟΙ ΞΕΝΟΙ ΣΥΓΓΡΑΦΕΙΣ □ □ □

□ □ □ ΟΙ ΞΕΝΟΙ ΣΥΓΓΡΑΦΕΙΣ □ □ □

□ □ □ ΟΙ ΞΕΝΟΙ ΣΥΓΓΡΑΦΕΙΣ □ □ □

□ □ □ ΟΙ ΞΕΝΟΙ ΣΥΓΓΡΑΦΕΙΣ □ □ □

□ □ □ ΟΙ ΞΕΝΟΙ ΣΥΓΓΡΑΦΕΙΣ □ □ □

□ □ □ ΟΙ ΞΕΝΟΙ ΣΥΓΓΡΑΦΕΙΣ □ □ □

□ □ □ ΟΙ ΞΕΝΟΙ ΣΥΓΓΡΑΦΕΙΣ □ □ □

□ □ □ ΟΙ ΞΕΝΟΙ ΣΥΓΓΡΑΦΕΙΣ □ □ □

□ □ □ ΟΙ ΞΕΝΟΙ ΣΥΓΓΡΑΦΕΙΣ □ □ □

□ □ □ ΟΙ ΞΕΝΟΙ ΣΥΓΓΡΑΦΕΙΣ □ □ □

□ □ □ ΟΙ ΞΕΝΟΙ ΣΥΓΓΡΑΦΕΙΣ □ □ □

□ □ □ ΟΙ ΞΕΝΟΙ ΣΥΓΓΡΑΦΕΙΣ □ □ □

□ □ □ ΟΙ ΞΕΝΟΙ ΣΥΓΓΡΑΦΕΙΣ □ □ □

□ □ □ ΟΙ ΞΕΝΟΙ ΣΥΓΓΡΑΦΕΙΣ □ □ □

μου, να ξαναβρω το δολοφόνο του... —Αυτό ακριβώς μου κάνει κατάπληξι, είπες ο Λουπέν. Γιατί με υποψιάζεστε...

—Γιατί; Μά προδότης μόνος σου.

—Εγώ;...

—Βέβαια... 'Η πενήντα χιλιάδες φράγκα...

—'Α! έκανε ο Λουπέν, ήταν ένα δώρο...

—Ναι, ένα δώρο που διατάσσες τηλεγραφικά να μου το στείλουν για να πιστέψω ο κόσμος πως βρωμάσσουν στην 'Αμερική... Ένα δώρο!...

Τί όρασι άστειό!... Μου έστειλες το δώρο αυτό για να μου το κλέψης; πάλι... Μονάχα, τριπλοηλίθιος, δεν έπρεπε να μου στείλεις τα χαρτονομί-

—'Ε, λοιπόν; έξακολούθησε. Την έπαθες;... Την έπαθες εσύ ο Λουπέν.

Ο άρχικατεργάτης των κατορδών!... Ο άβύλητος!... Ο άόρατος!... Έπρεσε στην παγίδα ενός παιδιού και μιας γυναικάς... Και τώρα, να εσύ, άνικανος να κάνης το πασαμπαρό... Να εσύ, δαιμόνος χειροπόδαρος!... Χά!... Χά!... Χά!...

—'Η χήρα έτρεμε από τη χαρά της κι' άρτασε να κόβη βόλτες μέσ' στο δωμάτιο σαν άγριο θηρίο... που δεν άσινει απ' τα μάτια του το θύμα του. Ποτέ του ο Λουπέν δεν είχε δει άνωπο με περισσότερο μίσος και πιο άγριο...

—Αρετά φλυαρήσα! είπες στο τέλος ή χήρα.

Και, γυρίζοντας έξω από κοντά στο Λουπέν, του είπε σε τόνο διαφορετικό, με φωνή ύπακουη:

—Δώδεκα ήμερες, τώρα, Λουπέν, χάζι στα χαρτιά που βόηκα μέσα στις τσέπες σου, δεν έχασα άδίκως τον καιρό μου... Έμπα! όλες τις ύποθέσεις σου, όλους τους συνδυασμούς σου, όλα τα ψεύτικα έγγραπά σου, όλα την οργάνωσι της συμμορίας σου, όλες τις κατοικίες που έχεις μέσ' στο Παρίσι κι' άλλαχρό... Έπισκεφτήκα μάλιστα μια απ' αυτές: την πιο μυστική, αυτήν όπου κρύβεις τα χαρτιά σου, τα κατάρτιτά σου και τη λεπτομερή ιστορία των οικονομικών σου επιχειρήσεων... Θέλεις τώρα να μάθης το άποτέλεσμα των άναζητήσεων μου;... Δεν ήταν καθόλου άσχημο... Νά εδω τέσσερα τσέκ, κομμένα από τέσσερα τραπεζικά βιβλιάρια σου και τα όποια άνταποκρίνονταν σε τέσσερες καταθέσεις που έχεις σε τσάπες με τέσσερα διαφορετικά όνόματα. Στο καθένα απ' αυτά, έγραψα το ποσόν των είκοσι χιλιάδων φράγκων... Όχι περισσότερα, γιατί θα ήταν επικίνδυνο. Τώρα, ύπακουή τε.

—'Ακολουθεί!

—'Ακολουθεί!

—'Ακολουθεί!

—'Ακολουθεί!

—'Ακολουθεί!

—'Ακολουθεί!

—'Ακολουθεί!

—'Ακολουθεί!

—'Ακολουθεί!

—'Ακολουθεί!

—'Ακολουθεί!

—'Ακολουθεί!

—'Ακολουθεί!

Η Ρόζα Φλερύ είχε φήμη **ΤΟ ΔΙΗΓΗΜΑ ΜΑΣ**

πολύ παράξενης γυναι-
κας. Ζούσε εντελώς μονάχη,
σ' ένα απόμερο σπιτάκι, πε-
ριστοιχισμένο από ένα βαθύ
κήπο. Δεν πήγαινε πουθενά,
δεν σχετιζόταν με κανένα
και δεν ενδιαφερόταν για τί-
ποτε, από όλα γινόντουσαν
στη μικρή μας πόλη.

Όσοι, την έβλεπαν καμιά φο-
ρά να κινή μόνη της τον περίπατό
της στους εξοχικούς δρόμους και στα
δάση και πάντα, στους περιπάτους
της αυτούς, την ακολουθούσε ένα ω-
ραίο μαλλιαρό σκυλί.

Η δεσποινίς Ρόζα φαινότανε άρκε-
τά νέα, αν και πολλοί—και πο-
τών πολλές—έλεγαν ότι είχε περά-
σει πια τα τριάντα.

Διετρεπτό όμως θαυμάσια, είχε ε-
πιδεξιότητα πολύ δροσερή, μάτια λαμ-
πρά—πονηρά για τις γυναίκες κι' ε-
ξυπνα για τους άντρες—και ωραία
ξανθά μαλλιά. 'Αλλά έκρυβε την ω-
μορφιά της, γιατί φορούσε πάντα α-
κουμμά φορέματα και πλατειά ιδιόρ-
ρυθμα καπέλλα.

Έλεγαν γι' αυτή ότι ήταν πολύ
μορφωμένη, αλλά υπογονδιακή, μι-
σάνθρωπη, σκληρή, και πολύ ιδιότρο-
πη. Φανταστήστε ότι είχε διώξει ξένη
αρχαίονισσιν... Δεν μπόρεσε να
συμφωνήσει με κανένα...

Δεν είχε παρά μόνο μια γοργά μαύ-
ρη ύπνεστρια, μισάνθρωπη, όπως κι'
ή κυρία της, κι' ένα κηπουρό βουβό,
και σχεδόν ήλιο.

Καθώς ζούσε μόνη στο βάθος του
κήπου της και δεν σχετιζόταν με
κανένα, η Ρόζα Φλερύ, είχε φήμη ε-
γωιστικής. Κι' όμως ποτέ δεν άρνή-
θηκε τη βοήθειά της στους φτωχούς,
κι' έδινε ταχτικά τη συνδρομή της
για το νοσοκομείο και το ορφανοτρο-
φείο της μικρής μας πόλεως.

Παρ' όλ' αυτά όμως, κανείς δεν
την αγαπούσε και όλοι σχεδόν μιλού-
σαν γι' αυτή με αντιπάθεια και με
είσωνια.

Μια μέρα, ο θεός μου Μάξ, ένας
κουφός κύριος ως τριάντα πέντε χρό-
νων, κι' εγώ γυρίζαμε από ένα εξο-
χικό περίπατο, όταν ξάφνου έσπευσε
να τρομερή θύελλα. Καθώς δε περ-
νούσαμε εκείνη τη στιγμή από το
σπίτι της δεσποινίδος Φλερύ, αναγκά-
στηκαμε να καταφύγουμε κάτω από
το ύπστερο της εξώπορτας του κή-
που.

Αν βρισκόμαστε στο κατώφλι μιας
άλλης κατοικίας, θα είχαμε το θάρ-
ρος να ζητήσουμε φιλοξενία ως ότου
πάρει η θύελλα, αλλά πώς ήταν δυ-
νατόν να πολυλογούμε να χτυπήσουμε
την πόρτα της δεσποινίδος Φλερύ και
να της ζητήσουμε άσυλο στο μυστη-
ριώδες της σπίτι, έστω και για λίγη
ώρα; Χωρίς άλλο, όχι μόνο δεν θα
μας δεχότανε μ' ευχαρίστηση, αλλά
πολύ πιθανόν και να μας έδιωχνε...

Καθώς στεκόμαστε και προσπαθού-
σαμε να φυλαχτούμε αποσιδημένοι απ'
τη βροχή, ένα μικρό κι' αδύνατο
σκυλί, κατωσυκευμένο, ήρθε ξαφνα
και έβρασε κι' αυτό κοντά μας, κά-
τω από τη μεγάλη πόρτα. Κι' έτσι
τόρα, είμαστε τρεις που περιμέναμε
να σταματήσει η βροχή, ή οποία όμως
δεν έπαυε. Ήνωματάξ τρέμασε,
κρούναμε και στάξαμε δάκρυα όπ'
το νερό. Έξωφνα είδαμε μέσ' από τα

ΟΙ ΕΦΤΑ ΜΗΗΣΤΗΡΕΣ ΤΗΣ ΡΟΖΑΣ

κάγκελλα της εξώπορτας, τη
δεσποινίδα Ρόζα, ντυμένη μ'
ένα απλό φόρεμα του σπιτιού,
και με μια διαπλώδα στο χέ-
ρι, να τρέχει γρήγορα-γρήγο-
ρα προς εμάς.

Αυτό δεν μας εύχαρίστησε καθό-
λου... Τι θα γινότανε τώρα; 'Αλλά,
προς μεγάλη μας έκπληξη, η νέα γυ-
ναίκα αόλις μ'α πλησίασε, άρχισε να
γελάει δυνατά, και είπε, μ' ένα ύφος
πολύ ηγάρδιο:

—Θεέ μου! Τι είναι αυτό; Εγώ
νόμιζα ότι θα βρω μόνο το σκυλί στην
πόρτα και βρήκα και δυο κυρίους α-
κόμα!... Μα είστε άσπιοι, πολύ α-
στείοι, πού καθόσαστε και θεογρόσαστε
εδώ, και δεν χτυπούσατε την πόρτα...

Δεν μπορούμε να φανταστήμε με
πόση χάρη είπε αυτά τα λόγια, και
πόσο πιο νέα φαινότανε τώρα με το
απλό της φορέματι και χωρίς κα-
πέλλο.

—Μά έλατε
λοιπόν μέσα, φώ-
να ας. Γρήγορα,
γιατί βρέχονται κι'
εγώ... Έλατε, έ-
λατε!... Πρέπει
να στεγνώσετε λι-
γάκι.

—Ω!... Έμμε-
στα σ' έβρινα χέ-
λια, είπε ο θε-
ός μου. Δεν είναι
δυνατόν να δεχτού-
με τη φιλοξενία
σας, γιατί θα σας
λερώσουμε το σπί-
τι, με τα νερά
που στάζουν από
πάνω μας!...

—Εμμέ, κύ-
ριοι! είπε η Ρό-
ζα, με τόνο που
δεν έπίδειξε όταν
αντίκρισι. Περά-
στε γρήγορα μέ-
σα. Δεν θα ήταν
καλό μου εύγενικό
έκ μέρους μου ν'
αφήσω έξω μετέ-
τανο καιρό, δυο
συμπολίτες μου. Θάρθετε μέσα κι' ε-
σείς και το σκυλί!... Το καίμενο...

Ήνε τώρα δυο μέρες που τριγυρίζε
και κλαίει έξω από την πόρτα μου.
Τό θυμήθηκα τώρα που έβρεχε και
ήρθα να το πάρω μέσα. Κι' από σή-
μερα, το υίοθετώ κι' αυτό. Ήνε ένα
φτωχό χαμένο πλάσμα, που μού το
στέλνει ο Θεός για να το προστα-
τεύσω.

Αυτή ήταν λοιπόν η τρομερή δε-
σποινίς Φλερύ;
—Αγαπάτε τα ζώα; τη ρώτησε ο
θεός μου, καθώς την ακολουθούσαμε
στο σπίτι της.

—Πολύ! απάντησε εκείνη. Έχω
ήδη ξένη αγαπημένα πλάσματα που
δεν έπαυε. Ήνωματάξ τρέμασε,
κρούναμε και στάξαμε δάκρυα όπ'
το νερό. Έξωφνα είδαμε μέσ' από τα

Και, λέγοντας τα λόγια
αυτά, χάιδεψε το βρεμένο
και λασπωμένο σκυλί.
—Επειτα μ'ας ώδήγησε σ'
ένα δωμάτιο, το οποίο έμοια-
ζε με σέρα, με τα μεγάλα
τζεματά παράθυρά του και τα πολλά
λουλούδια του. Στη μέση, επάνω σ'
ένα μεγάλο πράσινο μαξιλάρι, κοιμό-
τανε ένας θαυμάσιος κόκκινος γάτος.

—Ραούλ! φώναζε η Ρόζα. Σήκω!...
'Ελα να χαϊρετήσης δυο ανέλπιστα
κι' ευγενικούς επισκέπτες.
—Ραούλ!... Ραούλ λέγεται ο γά-
τος σας; Έκανε ο θεός μου μ' άπορί-
α. 'Αλήθεια, έχετε δώσει αυτό το όνομα
στο γάτο σας;

—Μάλιστα! αποκρίθηκε η Ρόζα.
Τόν έχω βαφτίσει Ραούλ το γάτο
μου... Καταλαβαίνω γιατί άπορείται
και χαμογελάτε... Εξέρτε ότι ήμουν
αρχαίονισσιν μ'έν ν
κάποτε με το Ρα-
ούλ Μιλίτ. Για
την ανάνησι λοι-
πόν εκείνου, ών-
ό μ'α Ραούλ τόν
ώραίο αυτό γάτο,
ο οποίος είναι τό-
σο κοκκινώτριχος
και υποκριτής, ο
σο ήτανε και ο
παπών μου αρχα-
θωνιστής...

—Ω, δεσποι-
νίς, δεσποινίς!...
έκανε ο θεός μου,
γελώντας με όλη
του την καρδιά.

—Δεν ξέρω, τ'
είνε σί' άλλοι αν-
θρωποι, είπε πάλι
η Ρόζα, αλλά αλ-
τό που έχω γνω-
ρίσει, μ' άπογοή-
τευσα τόσο, ώστε
νομίζω πως τα
ζώα μου, αν και
τους μοιάζουν κά-
ποτε, είναι όμως
πολύ καλύτερα α-
π' αυτούς. Νά,
και η καί μου, ο 'Αδόλφος.

Μόλις άκουσε αυτό το όνομα, ο θε-
ός μου ξαφνίστηκε πάλι...
—Ναι, ναι, κύριε, εξακολούθησε η
Ρόζα, αυτός ο θαυμάσιος πύθνας φέ-
ρει το όνομα του δευτέρου μου αρχα-
θωνιστικού, τόν οποίο, καθώς φαί-
νεται, γνωρίζατε επίσης. 'Ο 'Αδόλ-
φος ντε Λάνγκλ, ήταν πολύ άσχημος
—σάν μαϊμού—αλλά με είχε γοητεύ-
σει με το πνεύμα του. 'Αλλοίμονο θ-
μός... Μ' έγκαστέλιψε άμείως, μόλις
έμαθε ότι τα κτήματα του πατέρα
μου ήταν ανεχρισμένα. Νά, τώρα,
ο πιο άκριβός μου έρωτας, ο Φρέντ...

—Εκείνη τη στιγμή, ένα ωραίο σκυ-
λί, μαλλιαρό, πήδηξε από το παράθυ-
ρο κι' έσπεσε με τροπή χαρά προς
τη Ρόζα.

—'Ο Φρέντ, εξακολούθησε η νέα,
και η καί μου, ο 'Αδόλφος.

Μόλις άκουσε αυτό το όνομα, ο θε-
ός μου ξαφνίστηκε πάλι...
—Ναι, ναι, κύριε, εξακολούθησε η
Ρόζα, αυτός ο θαυμάσιος πύθνας φέ-
ρει το όνομα του δευτέρου μου αρχα-
θωνιστικού, τόν οποίο, καθώς φαί-
νεται, γνωρίζατε επίσης. 'Ο 'Αδόλ-
φος ντε Λάνγκλ, ήταν πολύ άσχημος
—σάν μαϊμού—αλλά με είχε γοητεύ-
σει με το πνεύμα του. 'Αλλοίμονο θ-
μός... Μ' έγκαστέλιψε άμείως, μόλις
έμαθε ότι τα κτήματα του πατέρα
μου ήταν ανεχρισμένα. Νά, τώρα,
ο πιο άκριβός μου έρωτας, ο Φρέντ...

—Εκείνη τη στιγμή, ένα ωραίο σκυ-
λί, μαλλιαρό, πήδηξε από το παράθυ-
ρο κι' έσπεσε με τροπή χαρά προς
τη Ρόζα.

—'Ο Φρέντ, εξακολούθησε η νέα,
και η καί μου, ο 'Αδόλφος.

Μόλις άκουσε αυτό το όνομα, ο θε-
ός μου ξαφνίστηκε πάλι...
—Ναι, ναι, κύριε, εξακολούθησε η
Ρόζα, αυτός ο θαυμάσιος πύθνας φέ-
ρει το όνομα του δευτέρου μου αρχα-
θωνιστικού, τόν οποίο, καθώς φαί-
νεται, γνωρίζατε επίσης. 'Ο 'Αδόλ-
φος ντε Λάνγκλ, ήταν πολύ άσχημος
—σάν μαϊμού—αλλά με είχε γοητεύ-
σει με το πνεύμα του. 'Αλλοίμονο θ-
μός... Μ' έγκαστέλιψε άμείως, μόλις
έμαθε ότι τα κτήματα του πατέρα
μου ήταν ανεχρισμένα. Νά, τώρα,
ο πιο άκριβός μου έρωτας, ο Φρέντ...

—Εκείνη τη στιγμή, ένα ωραίο σκυ-
λί, μαλλιαρό, πήδηξε από το παράθυ-
ρο κι' έσπεσε με τροπή χαρά προς
τη Ρόζα.

ήταν ο Φρειδερίκος Λαρμέ,
ο θαλακτικός μου τρίτος μη-
στήρ... Ήταν όμως τρομε-
ρός χαριστικός και δεν
θα μού άφινε πεντάρα, αν
πίστανα στη μεγάλη αγάπη
που μού έδειχνε...

—'Ο θεός μου γελούσε
πάντα...
Τότε η Ρόζα μ'ας έδειξε μπροστά
σ' ένα μεγαλοπρεπή πράσινο παπα-
γάλλο, ο οποίος, σκαρφαλωμένος επά-
νω σ' ένα ξύλο, έτρωγε σπόρους.

—Σας παρουσιάζω, μ'ας είπε, τόν
Κλεμάν... Εξέρτε βέβαια, και τόν
Κλεμάν, το δικηγόρο, που ο πατέρας
μου ήθελε να μού τόν επιβάλλει για
σύζυγο και ο οποίος ήταν πιο ματαιό-
δοξος και πιο φλόρος απ' αυτό το
πουλί...

—Επειτα, η Ρόζα μ'ας άσπασε σ'
ένα κόκκινο φάσι, το οποίο διέσκαπε
τριγυρνώντας μέσα σ' ένα πράσινο βά-
ζο, γεμάτο νερό.

—Εδώ, είπε, χαμογελώντας πάν-
τα, είναι ο Βαλέριος.
—'Ο Βαλέριος Λάντ; ρώτησε ο
θεός μου. 'Ο ωραίος Βαλέριος;...

—Μάλιστα! Ήταν κόκκινος, φαν-
ταχτερός, λαίμαργος και... άφωνος,
τρελόν όσο και το ωραίο αυτό φάσι.
Σας βεβαιώ δέ ότι, παρ' όλη την ω-
μορφιά του, είχε μυαλό φαρμά. Και,
λέγοντας τα λόγια αυτά, η δεσποινίς
Φλερύ, χαμογελούσε ειρωνικά.

—Είστε τρομερά, δεσποινίς, είπε ο
θεός μου. Μά δεν φανταζόμουνε πο-
τέ ότι θα είστε τόσο χαριστικός και
τόσο δίκαιος στις κρίσεις σας!...

—'Αλλοίμονο! είπε η Ρόζα. Έχα
τη δυστυχία να μού τυχαίνουν πάντα
ως υποψήφιοι μνηστήρες, άνθρωποι
με πολύ κακό χαρακτήρα. Μά νομι-
ζετε ότι δεν υπέφερα, εγώ; Μά νομι-
ζετε ότι άσπείρουναι και φιλοσο-
φώ τώρα επίβλεια; Έγώ πονέσει
κι' εγώ πολύ, έχω άπογορευθεί φο-
ρητά, έχω αγαπήσει...

—'Η φωνή της Ρόζας φαινόταν τό-
σο αν ραγισμένη... Για μια στιγμή
μάλιστα σόπασε, και θυβίστηκε σέ
πνέφει, μ'α γοήγορα πάλι η δυνατή
κι' έξυπνη αυτή γυναίκα, νίκησε τόν
πόνο που της προκαλούσαν η ανανή-
σεις της και είπε εύθυμα:

—Τέλος, κυντάξτε, και τόν πιο
τροφερό και τόν πιο επιπόλαιο συγ-
χρόνως απ' όλους τούς μνηστήρες
μου... Ήνε ο Φιλί, το μικρό μου κι-
νέζικο γατάκι, το οποίο η χαϊδευ-
τική φωνή μού θυμίζει τόν Φίλιππο
'Αρμάν, τόν τελευταίο μου αρχαθω-
νιστικό, που τόν φώναζε Φιλί, και
ο οποίος μ' έγκαστέλιψε για να πεν-
τρευτή μια εξαδέλφη μου, πιο πλού-
σια και πιο ώμορφη από μένα. Δεν
τό κρατώ όμως καμιά κακία. Δεν
είνε έτσι, Φιλί;

Και η Ρόζα, πήρε το γατάκι στην
αγκαλιά της και το φίλησε απαλά.
Μά τί χαριτωμένη που ήταν και τί
έξυπνη και διασκεδαστική... Δεν μ-
ποιαζε καθόλου με τη Ρόζα το θού-
λου.

—Δεσποινίς, ρώτησα ξαφνα εγώ,
τι όνομα θα δώσατε στο νέο σας φίλο,
στο βρεμένο φτωχό σκυλί, το οποίο
υιοθετήσατε πρό όλιγου;

—'Ωνομάσατέ το, Μάξ... είπε ο
θεός μου ζωηρά.

—Μάξ!... είπε γελώντας η Ρόζα,
αλλά αν δεν άπατώμαι είναι το όνομά
της.

—'Ο Φρέντ, εξακολούθησε η νέα,
και η καί μου, ο 'Αδόλφος.

σας. Μά, έσείς δεν είσαστε ποτέ άρ-
αθωνιστικός μου...

—Ποιός ξέρει, έπε ο θεός μου.
—'Ω, είναι πολύ άργύ. το άπάν-
τηρη ή Ρόζα. Έξ' άλλου δεν βλέπω
να σας μοιάζει καθόλου αυτό το σκυ-
λί...

—Μά... είναι μουσκευμένο και λα-
σπωμένο όπως εγώ...
—'Ε, τότε καλά. Θα το όνομάσω
Μάξ, εις ανάνησιν της τόσο εύχ-
ριστής και μοναδικής σας επισκέ-
ψεως...

—Γιατί λέτε 'μοναδικής'; ρώτησε
ο θεός μου. Ήνε άλήθεια λοιπόν ότι
δεν θέλατε να βλέπετε κανένα κι' ά-
ποφεύγετε όλο τόν κόσμο; Γιατί;

—Πρό πάντων, απάντησε η Ρόζα,
άποστρέφω την κακή ιδέα που έ-
χει ο κόσμος για μένα. Δεν είμαι μι-
σάνθρωπη, όπως νομίζουν... Έχω μό-
νο άπογορευθεί από αυτούς που θέ-
λησα ν' αγαπήσω. Και σας βεβαιώ
ότι θα ήθελα πολύ να έχω και τη
συντροφία ενός ειλικρινούς ανθρώπου,
εκτός από τα ζώα μου. 'Αλλά μή
σας φανταίνεται πιαξένω, αν δεν έχω
πια άπιστοσύνη στους ανθρώπους...

—Θά είμαι εύγρη. αν υποσέ-
να σας κάνω να πιστέψετε πάλι στην
ανθρωπινή ειλικρίνεια, είπε ο
θεός μου. 'Ας είναι εύλογονέν αυτό ή
θέελλα, που έγινε ή αίτια να σας
γνωρίσω. Γιατί, ύπολογώ ότι δεν σας
ήξερα καθόλου πριν.

—'Εννοησαξ ή θέελλα είχε πάρει,
μα ο θεός μου δεν διαζότανε πια
καθόλου να φύγ.

Μετά δυο μέρες, η Ρόζα άποφάσι-
σε να γυρίσει πάλι στον κόσμο και έ-
γινε... θεός μου.

**ΤΙ ΛΕΝΕ ΟΙ ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΕΣ
ΣΥΜΒΟΥΛΕΣ ΠΡΟΣ ΤΙΣ ΓΥΝΑΙΚΕΣ**

—Τό πρώτ, όταν σηκώνεστε, να
μεταχειρίζεστε για το πλύσιμο του
προσώπου σας καθαρό νερό. άποφεύ-
γοντας υιδηήποτε άλλο.

—Νά άποφεύγετε άκόμα να τρώτε
υπερβολικά, γιατί ή πολυφαγία προ-
καλεί την πολυσαρκία και πολλές άλ-
λες ασθένειες.

—Νά προσπαθήτε να είστε εφιά-
λτες και εύθυμες, γιατί μονάχα έτσι
το πρόσωπό σας θα έχη ωραίο χρώμα.

—Νά φροντίζετε να σηκώνεστε ά-
πό το κρεβάτι σας από το πρωί και
πριν άκόμα βγει ο ήλιος, αν θέλετε
τα χείλη σας να διατηρήσουν την κοκ-
κινιάδα τους.

—Νά άποφεύγετε τέλος την άρ-
γία, ή οποία κάνει το σώμα ναυρό,
καθιστά τόν άνθρωπο φίλαθεν και
να το συνταφεί κανένα πάθος, ή έκα
τότε, σκληρό, κάθισε πάλι στο παγο-
ρόσχη και μαράνιει όλη την ανη-
ρόσχη της νεότης.

ΔΙΚΗΓΟΡΙΚΟΝ ΓΡΑΦΕΙΟΝ
Νικόλ. Β. Λαμιανού, Δεωφρόης 'Α-
λεξάνδρας 209. 'Αναλαμβάνονται
παντός είδους άστικά άποθέσεις παρ'
άπαι τοίς εν 'Αθήναις άνωστηρί
οις. Ειδικότης: Φορολογικά, Δικω-
νικά και εν γένει Οικονομικά άπο-
θέσεις. 'Ωραι γραφείον 8—9 π.μ.
και 4—5 μ.μ.

ΑΝΑΤΟΛΙΤΙΚΗ ΠΟΙΗΣΙΣ

ΠΕΡΙΣΤΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ

ΣΥΜΒΟΥΛΗ
(Τού Ζουνίστου)

Στά χαράματα, όταν λλήσει ο πα-
τείνος κι' άρχισεί το λαούτο το πα-
ρατονάρικο τραγουδι του, σήκω κι' ε-
σύ και πιάς μια κοίτη από το ρουμι-
νένιο ποτό που άφρσε ξω μέσα στο
φλασκί για να το δροσίση τ' αγιάξ
της νύχτας...

Κι' όταν ο ήλιος προβάει το κεφα-
λι του άπάνω στη βουνοκορφή, πεί-
ρι να σε διη καθισμένο οδοκακίνο πλά-
στην κανάτα...

Τό βράδι, απ' την κανάτα στο στού-
μα και την αψη, από το στρώμα στην
κανάτα: Αυτή άς είναι ή καθημερινή
ζωή σου...

—'Οπως το γάλα είναι για τα μωρά
ή καλύτερη τροφή, έτσι και για τούς
γέρους το καλύτερο ποτό είναι το γά-
λα τών σταφυ-
λιών...

ΔΟΚΙΜΗ
(Τού 'Αγκασού)

—'Ε, εσύ που
δεν ξέρεις ως
πού μπορεί να
φτάσει ή δύνα-
μή μου, άνε
μια δοκιμή και
θα δης πως δεν
έχω μεγαλώσει
μέσα στην πο-
λύλεία και
τη μαλακότη-
τα του παλατι-
ού...

Φέρε μου ένα
άτι, ένα θρό-
νο κι' ένα τέξο κι'
αν θέλεις έλα να παραβής μαζί μου
άμωρο να τήνη άπελπισμένω...

Και μού άποκρίθηκε ο πατέρας μου:
—Δεν ξέρεις, παιδί μου, πως εγώ
δεν εύθυνα καθόλου σ' αυτό; Τό
θηλο, όταν φτάσει ή μοιραία του στιγ-
μή, πεί και πέφτει σαν τυφλό προ-
στά στον κυνηγό...

—'Ετσι θα περάσουμε θεία την ώρα
μας...

Ο ΘΑΝΑΤΟΣ
(Τού Ρουτάκι)

—Όταν έρθει ο θάνατος να με πάρει
και μού κλείσει για πάντα τα χείλη
και τα μάτια και θάψει τη ζωή απ'
αυτό το κορμί που δεν θα μπορέσει
να το συνταφεί κανένα πάθος, ή έκα
τότε, σκληρό, κάθισε πάλι στο παγο-
ρόσχη και μαράνιει όλη την ανη-
ρόσχη της νεότης.

—'Αλλοίμονο!
'Εγώ τόν έσοτώ-
σα, εγώ τού κοι-
μάτισα την καυ-
διά, ήχι ο θάνα-
τος!...

ΤΟ ΚΡΑΣΙ
(Τού Ιδίου)

Φέρε μου από
κείνο το κρασί που
μοιάζει με ρουμι-
νι άναλμένο μέσα
σε κροστάλλι...

—'Η γλίσκα τα υ-
σκορπίζεται σ' α
μέλη, όπως χύνε-
ται το βάλαμο του
ένιου στα βλέφα-
ρα τα κουρασμένα
απ' την αγρύπνια.

Θά μπορούσες να πής πως τό ποτή-
ρι είναι το σύννεφο και το κρασί είναι ή
ευφρογική βροχή που πέφτει απ' αλ-
τό...

—'Ο, αν δεν ύπηρε- το κρασί στον
κόσμο, ή καρδίες όλων θαμωίζαν με
μιά έρημο άγρια, άτελειωτική.

—'Οπως ύπηρει το κρασί κι' είναι τό-
ση ή δύναμή του, που όταν ή τελευ-
ταία μας πνοή κινείται να σβύση, φυλά-
νει ή θεά του γά-
να μ'α ξαναζών-
ταγένη...

Η ΜΟΙΡΑ
(Τού Χαμπάς, τού νεώτερου)

Στό γιατρό
Χαμπά, έδωσα
μια φορά αυτή
τη συμβουλή:

—Πρόσεχε,
πατέρα, να μην
φάγης ποτέ κα-
νέναν άρρωστο ο-
δηγούμενος απ'
το σπίτι σου... 'Ο
άρρωστος τρέχει
χαρούμενος στην
πόρτα σου με την
ελπίδα πως θα

γιατρονέη. Μην τόν άφίνεις λοιπόν τον
άμωρο να τήνη άπελπισμένω...

Και μού άποκρίθηκε ο πατέρας μου:
—Δεν ξέρεις, παιδί μου, πως εγώ
δεν εύθυνα καθόλου σ' αυτό; Τό
θηλο, όταν φτάσει ή μοιραία του στιγ-
μή, πεί και πέφτει σαν τυφλό προ-
στά στον κυνηγό...

—'Ετσι θα περάσουμε θεία την ώρα
μας...

—'Εννοησαξ ή θέελλα είχε πάρει,
μα ο θεός μου δεν διαζότανε πια
καθόλου να φύγ.

Μετά δυο μέρες, η Ρόζα άποφάσι-
σε να γυρίσει πάλι στον κόσμο και έ-
γινε... θεός μου.

—'Η φωνή της Ρόζας φαινόταν τό-
σο αν ραγισμένη... Για μια στιγμή
μάλιστα σόπασε, και θυβίστηκε σέ
πνέφει, μ'α γοήγορα πάλι η δυνατή
κι' έξυπνη αυτή γυναίκα, νίκησε τόν
πόνο που της προκαλούσαν η ανανή-
σεις της και είπε εύθυμα:

ΠΙΚ-ΝΙΚ
ΜΑΤΙΕΣ Σ' ΟΛΟ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟ

—Τα λιοντάρια που βρίσκονται αιχ-
μάλωτα σε θηριοτροφεία ή σε ζωολο-
γικούς κήπους μεγαλώνουν και άν-
δρύνται πολύ γρηγορότερα απ' αυτά
που ζούνε σε άγρία κατάσταση, μέσα
στα παρθένα δάση.

—Οι καπνιστά της 'Αγγλίας πλη-
ρώνουν κάθε χρόνο σε φόρους στο δη-
μόσιο 57 εκατομμύρια λίρες στεφλίνες.

—Οι Γερμανοί που θέλουν να τα-
ξειδέψουν ξω απ' την πατρίδα τους,
είνε υποχρεωμένοι να πληρώσουν στο
κράτος φόρους 1.500 δραχμάς.

—Στό Λονδίνο ύπάρχουν 1.500 τρι-
χιθορμικοί, οι οποίοι έχουν δίπλωμα
πilotού-αεροπόρου και έχουν ιδρώσει
δική τους λέσχη, την οποία άνώμασαν
'Αλέσχη τών Τραμπαγέρηδων... 'Αερο-
πόρων.

—'Ο πληθυσμός της Γης αυξάνει
κάθε χρόνο κατά 12.000.000 άτομα.

—Μιά συνήθης άγγλική οικογένεια,
ούτε άπορη, ούτε πολύ πλούσια, εοδεύει
κατά μέσον δρον κάθε δομάδα για
περιοδικά και έφημερίδες ένα ποσόν
ίσο με είκοσι πέντε δραχμές.

—'Η Ρωσία εκπαιδεύει κάθε χρό-
νο 30.000 νέους αεροπόρους και μηχανι-
κούς.

—'Υπολογίζεται ότι με την τακτι-
κή αυτή, σε χρονικό διάστημα δέκα
έτων, θα έχη μισό εκατομμύριο αερο-
πόρους, συμπεριλαμβανομένων κι' εκεί-
νων που έχουν πάρει το δίπλωμά τους
ως τώρα.

—Τό πολιτικώτερο-αριθώτερο δη-
λαδή-βιβλίο του κόσμου είναι ένα αν-
τίστο το περιήμον βιβλίο του Μίλ-
τονος 'εδ Λουκάδας με διορθώσεις
του ίδιου συγγραφέως στα περιώδεις.

—Πουλήθηκε τελευταίως αντί 16
χιλιάδων άγγλικών λιρών, δηλαδή πέν-
τε εκατομμύρια περίπου 'Ε

Α.

Ο κύρ Γκραπέν ήταν κλητήρας στο Σαλόν-σύρ-Μάρν της Καμπανίας. Τί διάβολο όμως ήθελε ο άνθρωπος αυτός να γίνει κλητήρας; Ή δουλειά του δεν ταίριαζε καθόλου με το χαρακτήρα του... Κάθε φορά που έπρεπε να εκτελέσει καμιά δικαστική απόφαση, στέναζε δυσχερασμένος σαν να ήταν ο ίδιος αίτιος για το κακό που θα έκανε... Όσakis πάλι έπρεπε να συλλάβει κανέναν όφειλέτη του δημοσίου, όλη τη νύχτα δεν έκλεινε μάτι κι' όταν έπρεπε να πετάξει στο δρόμο τα έπιπλα κανενός φτωχού, έκλαιγε—θα το πιστέψετε;—περισσότερο κι' από τον ίδιο το φτωχό.

Λένε μάλιστα, ότι πολλές φορές αγόραζε ο ίδιος τα έπιπλα που πουλιόντουσαν έτσι στον πλειστηριασμό, για να τα ξαναχαρίζε κατόπιν σ' αυτούς από τους οποίους τα έπηρε.

Καθώς βλέπετε, ο κύρ Γκραπέν ήταν ένας ιδεώδης κλητήρας για τους φτωχούς και δυστυχισμένους ανθρώπους.

Οι συνάδελφοι του έλεγαν συχνά ότι, τέτοιος που ήταν, δεν θα πρόκυβε στη δουλειά του και παράνομοι ο Γκραπέν δεν μπόρεσε—μόνος αυτός απ' όλους τους άλλους συναδέλφους του—να βάλει ποτέ μερικά παραδάκια στη μπάντα.

Τί σημασία όμως είχε αυτό, τη στιγμή που, σε απόσταση είκοσι λευτών γύρω, ύλοι οι κάτοικοι τον αγαπούσαν και τον έκτιμιζαν... Ήταν τότε μικρό πράγμα αυτό;

Μετά τον απαραίτητο αυτό πρόλογο, ως αρχίζουμε τώρα την ιστορία μας, μία ιστορία εξαιρετικά ενδιαφέροντα, αλλά κι' αληθινή μέχρι της τελευταίας της λεπτομέρειας.

Λοιπόν, στις 5 Μαΐου 1606, κατά τις όγδω μ' ένηντά το ποιά, ο κλητήρας μας πήγαινε καθάλλα από την πόρτα του, στο Σαλόν, στο Κουρτιζόλ. Φαινόταν πολύ λυπημένος, γιατί έπρεπε να κάνει σε λίγο την απογραφή των επίπλων μιάς άρχοντιάς για να τα βγάλει κατόπιν σε πλειστηριασμό...

Ο Άντρεάς Γκρατιό, ο ύπομνητος των κτημάτων του θαρόντου ντε Βανιόλ, καθυστέρησε τριών μηνών νοίκια στο θαρόνο, ο οποίος, για να πληρωθεί, θα του πουλούσε τώρα τα πράγματά του...

—Έλα, Κοκότ!... Έλεγε χαϊδευτικά ο κύρ Γκραπέν στο άλογο του, το οποίο πήγαινε πολύ άργα. Έλα, Κοκότ, μην αποκοιμίσαι... Φτάσαμε στο Κουρτιζόλ... Σε δέκα λεπτά θα βρισκόμαστε στην άρχοντιά. Έ!... Έ!... το ξέρω, λιγοδά, που σ' αρέσει το καρότσι... Έπνοια σου όμως, οι Γκρατιό δεν είναι καθόλου φιλάργουσι και θα σε περιποιηθούν... Άν έκαναν οικονομίες δεν θα μ' έβαζαν σήμερα σε μπελόνες... Μα κι' αυτός ο βαρώνος ντε Βανιόλ, που είναι τόσο πλούσιος, γιατί να δείχνεται τόσο άκαρδος για μερικές παλινδρομές; (Ο φτωχός ο Γκρατιό!... Τί θα γίνει, όταν του πουλήσουμε τα πράγματά του...! Μά τι μιά μέλνει εμάς γι' αυτά, Κοκότ;... Έμεις έχουμε την απόφαση του δικαστηρίου, θα την εκπαιδύμε κι' έτσι γίνει ως γίνει... Μά έλα πάλι που συλλογίζομαι αυτή τη δυστυχισμένη γυναίκα του, τη Γερβασία...

ΟΙ ΜΕΓΑΛΟΙ ΕΡΩΤΕΣ

ΜΑΡΙΘΝ ΝΤΕΛΟΡΜ

σία Γκρατιό... Βάζω στοιχίμα πώς θα κλαίει καθώς θα συλλογίζεται ότι θα της πουλήσουν τα πράγματά της και

θα την πετάξουν από την άρχοντιά... "Ω! αν την άκουγε αυτός ο στραβοκέφαλος ο άντρας της... Αυτός όμως αγαπάει το κρασί κι' αντί να ρίχνει μία ματιά στους εογάντες του, πάει και πίνει όλη μέρα... Έτσι τα χρέη του μεγάλωσαν, χωρίς να σκεφτεί ότι η κατάληξη θα ήταν να πάω να του χτυπήσω τώρα την πόρτα... Χυ!... Έλα, Κοκότ!... Τί συλλογίζεσαι;... Δεξιά!... Δεξιά!... Φτάσαμε...

Πράγματι, είχαν φτάσει... Ακούγοντας το θόρυβο του αλόγου, η Γερβασία Γκρατιό πετάχτηκε στην πόρτα της άρχοντίας, με τα μάτια κατακόκκινα απ' το κλάμα...

Ακόμα και την ώρα αυτή, που ήταν η τελευταία, ενώ ο Άντρεάς, ο άντρας της, έπιανε κανάτες κρασί για να ξεχάσει, η Γερβασία μονάχη με τα δυο παιδιά της κι' η Κατερίνα, η άφοσιωμένη της υπηρέτρια, έσπαζαν το κεφάλι τους, για να δουν με ποιά

τρόπο θα ξεφλούσαν το χρέος τους και να προλάβουν το μεγάλο κακό. Μόλις είδε τον κύρ Γκραπέν, η φτωχή γυναίκα σκούπισε γρήγορα γρήγορα τα μάτια της και είπε, διτώντας στη φωνή της όσο μπορούσε περισσότερη γλυκύτητα.

—Κλημέρα, κύρ Γκραπέν!... Έπειτα, γυρίζοντας προς την υπηρέτριά της, πρόσθεσε:

—Έσθ, Κατερίνα, βάλε γρήγορα το άλογο στο σταύλο και δός του πίτουρο...

—Χυ! Χυ!... Έκανε ο κλητήρας: Ένα δεμάτι σανό του φτάνει...

—Μπα, κύρ κλητήρα, απάντησε η Γερβασία. Γιατί σανό, αφού έχουμε πίτουρο;... Και του λόγου σου δεν θα πihς κανένα ποτήρι;

—Ευχαριστώ... Δεν διψάω...

—Μπα!... Θα πihς λίγο άσπρο κρασί... Αύγουστο, κατέβα στο υπόγειο να πιάσης από το γιοματάρι... Τό άριστο είναι το καλύτερο...

—Πηγαίνω, μαμά...

—Και σό, Φονσίνα, κουνήσου...

—Τί να πούμε, άλλοιμονο, έμεις που θα στερηθούμε σε λίγο και το φρομί;...

Πάρε ένα ποτήρι απ' το μπουφέ... "Όχι, πάρε δυο γιατί θα πω κι' εγώ με τον κύρ Γκραπέν... Δεν θα πάω κι' ένα μεζέ, κύρ Γκραπέν... Άνοιγες εύκολα τ' άρεξί με το δρόμο...

—"Όχι!... όχι!... Ένα δάχτυλο κρασί μπορώ να πω... Μεζέ όμως όχι... Θα μού κοπεί η όρεξη και με περιμένει η γυναίκα μου για το μεσημέρι...

—Α! σε περιμένει η κυρία Γκραπέν... Άλήθεια, κάτι ευχάριστο έμαθα τις ημέρες αυτές για σάς...

—Ναι, ναι!... "Ο γιος σου έμεινε πώς έγινε ετοιμόγεννη...

—Και δεν θα βλέπτη την ώρα να γεννηθεί;... Έ!

—Ω, ναι... Το ίδιο κι' εγώ... Έίνε το πόνο μια καλή Χριστιανή... Τί να κάνω; είπε η Γερβασία, αφού ο Θεός δεν λυπάται το διάλειμμα των παιδιών και των εφήβων, στην οποία οι νομότες έδιναν μεγάλη σημασία.

—Εν πρώτοις, αφού γεννιόταν το παιδί και περνούσαν πέντε ή έξη μέρες από τη γέννηση του, γινόταν στο σπίτι των γονέων του μία τελετή όνομαζόμενη «αμφιδρόμια». Κατά την τελετή αυτή, η πατρική οικογένεια το μωρό στα χέρια της κι' έκανε μαζί του το γύρο του ελκικού που ήταν άναμμένο. Τό βράδυ της ίδιας ημέρας παρέτίθετο μεγαλοπρεπές δείπνο στους συγγενείς και τους φίλους και στο τέλος οι γονείς κρατούσαν στην πόρτα του σπιτιού τους ένα συμβολικό στεφάνι από έλκη, αν το βρέφος ήταν άρρενικό, ή ένα κούβαλι ακατάστατο νεογέννητο ήταν κορίτσι.

Και, για να διακόψω τη συζήτηση αυτή που του πλήρωσε την καρδιά, ο κλητήρας πλησίασε κι' ακούμπησε στο παράθυρο. Τη στιγμή εκείνη ήθελα μου από την οποία θα κληρονομούσα καμιά έκαστη χιλιάδες τάλητρα...

—Κι' έπειτα έσθ, κύρ Γκραπέν, είσαι πλούσιος και θα το κληρονομήσεις...

—Εγώ πλούσιος;... "Όχι!... Έν τούτοις το κορίτσι μου δεν θα μείνει παραπονεμένο... Έχω κάποιον γρηθέα μου από την οποία θα κληρονομήσω καμιά έκαστη χιλιάδες τάλητρα...

—Έκατό χιλιάδες τάλητρα!... Άμ το λόγο του είσαι θαυμάσιος... Τί να πούμε, άλλοιμονο, έμεις που θα στερηθούμε σε λίγο και το φρομί!...

Και, λέγοντας τα λόγια αυτά, η δυστυχισμένη Γερβασία άφησε το ποτήρι της να πέσει από τα χέρια της που έπεσαν... Έπειτα τράβηξε στο στήθος της την κόρη της Φονσίνα, που ήταν μόλις πέντε χρόνων, και την αγκάλιασε κλαίγοντας με λυγμούς...

Τότε ο γιος της Αύγουστο, ένα παιδί όγδω χρόνων, βλέποντας τη μητέρα του να κλαίει, την αγκάλιασε κι' αυτός κλαίγοντας...

Μιά βαριά και πένθητη σιωπή, απλώθηκε μερικά στιγμές...

Για να κρύψει τη συγκίνησή του ο κύρ Γκραπέν έκανε πως βλέπει το χρώμα του κρασιού με' στο ποτήρι του...

—Άς είναι!... είπε σε λίγο η Γερβασία, απομακρύνοντας με μία κίνηση τα παιδιά της από κοντά της. Αυτό δεν είναι λόγος να γάνετε τον καιρό σας, κύρ Γκραπέν... Τό ξέρω πως ήρθε να καταγράψετε τα πράγματα για να τα βγάλετε στον πλειστηριασμό... Δεν εί'ν' έτσι;

—Ναι, απάντησε ο Γκραπέν, χαμηλώνοντας τα μάτια του...

—Καλά... Κάνετε τότε τη δουλειά σας... Θέλετε να σάς τα δείξω...

—"Όχι!... όχι!... Μιά ματιά φτάνει...

Η Γερβασία, χωρίς να πη τίποτε κάθισε σε μία καρέκλα...

—Λοιπόν, είπε ο κλητήρας, βγάζοντας από την τσέπη του τα έγγραφα του, δεν βοήχατε κανένα να σάς δανείσει;

—Θεέ μου!... Και πούδς δανείζει τόσο εύκολα χιλίες διακόσιες λίβρες...

—Χίλιες τριακόσιες είκοσι τρεις με τα ξέρω... Άλλά επειδή τα ξέρω είνε δικά μου, σάς τ' αφήνω... Μά τι λέει ο άντρας σου;

—Ο Άντρεάς δεν λέει τίποτα... Μονάχη πίνει ο κακομοιρός... Τί να κάνη;... Ζήτησε να δώ τον κύριο θαρόνο για να τον παρακαλέσει να του δώσει μία πρόθεση, μα δεν τα κατάφερε...

—Αν ο δαρόνος τον άφινε στη δουλειά του, κάτι θα κατάφερε... "Ω, αν δεν είχα αυτά τα παιδιά...

—Τί θάκανες; Μήπως θάπινες και του λόγου σου...

—"Όχι, κρασί, αλλά νερό... Τό ποτάμι έχει τόσο πολύ...

Ακούγοντας την, ο κύρ Γκραπέν, αναπόλησε...

—Πο! έκανε. Αυτές είναι άσχημες ιδέες για μία καλή Χριστιανή...

—Τί να κάνω; είπε η Γερβασία, αφού ο Θεός δεν λυπάται το διάλειμμα των παιδιών και των εφήβων, στην οποία οι νομότες έδιναν μεγάλη σημασία.

—Εν πρώτοις, αφού γεννιόταν το παιδί και περνούσαν πέντε ή έξη μέρες από τη γέννηση του, γινόταν στο σπίτι των γονέων του μία τελετή όνομαζόμενη «αμφιδρόμια». Κατά την τελετή αυτή, η πατρική οικογένεια το μωρό στα χέρια της κι' έκανε μαζί του το γύρο του ελκικού που ήταν άναμμένο. Τό βράδυ της ίδιας ημέρας παρέτίθετο μεγαλοπρεπές δείπνο στους συγγενείς και τους φίλους και στο τέλος οι γονείς κρατούσαν στην πόρτα του σπιτιού τους ένα συμβολικό στεφάνι από έλκη, αν το βρέφος ήταν άρρενικό, ή ένα κούβαλι ακατάστατο νεογέννητο ήταν κορίτσι.

Και, για να διακόψω τη συζήτηση αυτή που του πλήρωσε την καρδιά, ο κλητήρας πλησίασε κι' ακούμπησε στο παράθυρο. Τη στιγμή εκείνη ήθελα μου από την οποία θα κληρονομούσα καμιά έκαστη χιλιάδες τάλητρα...

—Κι' έπειτα έσθ, κύρ Γκραπέν, είσαι πλούσιος και θα το κληρονομήσεις...

—Εγώ πλούσιος;... "Όχι!... Έν τούτοις το κορίτσι μου δεν θα μείνει παραπονεμένο... Έχω κάποιον γρηθέα μου από την οποία θα κληρονομήσω καμιά έκαστη χιλιάδες τάλητρα...

—Έκατό χιλιάδες τάλητρα!... Άμ το λόγο του είσαι θαυμάσιος... Τί να πούμε, άλλοιμονο, έμεις που θα στερηθούμε σε λίγο και το φρομί!...

Και, λέγοντας τα λόγια αυτά, η δυστυχισμένη Γερβασία άφησε το ποτήρι της να πέσει από τα χέρια της που έπεσαν... Έπειτα τράβηξε στο στήθος της την κόρη της Φονσίνα, που ήταν μόλις πέντε χρόνων, και την αγκάλιασε κλαίγοντας με λυγμούς...

Τότε ο γιος της Αύγουστο, ένα παιδί όγδω χρόνων, βλέποντας τη μητέρα του να κλαίει, την αγκάλιασε κι' αυτός κλαίγοντας...

Μιά βαριά και πένθητη σιωπή, απλώθηκε μερικά στιγμές...

Για να κρύψει τη συγκίνησή του ο κύρ Γκραπέν έκανε πως βλέπει το χρώμα του κρασιού με' στο ποτήρι του...

—Άς είναι!... είπε σε λίγο η Γερβασία, απομακρύνοντας με μία κίνηση τα παιδιά της από κοντά της. Αυτό δεν είναι λόγος να γάνετε τον καιρό σας, κύρ Γκραπέν... Τό ξέρω πως ήρθε να καταγράψετε τα πράγματα για να τα βγάλετε στον πλειστηριασμό... Δεν εί'ν' έτσι;

—Ναι, απάντησε ο Γκραπέν, χαμηλώνοντας τα μάτια του...

—Καλά... Κάνετε τότε τη δουλειά σας... Θέλετε να σάς τα δείξω...

—"Όχι!... όχι!... Μιά ματιά φτάνει...

Η Γερβασία, χωρίς να πη τίποτε κάθισε σε μία καρέκλα...

—Λοιπόν, είπε ο κλητήρας, βγάζοντας από την τσέπη του τα έγγραφα του, δεν βοήχατε κανένα να σάς δανείσει;

—Θεέ μου!... Και πούδς δανείζει τόσο εύκολα χιλίες διακόσιες λίβρες...

—Χίλιες τριακόσιες είκοσι τρεις με τα ξέρω... Άλλά επειδή τα ξέρω είνε δικά μου, σάς τ' αφήνω... Μά τι λέει ο άντρας σου;

—Ο Άντρεάς δεν λέει τίποτα... Μονάχη πίνει ο κακομοιρός... Τί να κάνη;... Ζήτησε να δώ τον κύριο θαρόνο για να τον παρακαλέσει να του δώσει μία πρόθεση, μα δεν τα κατάφερε...

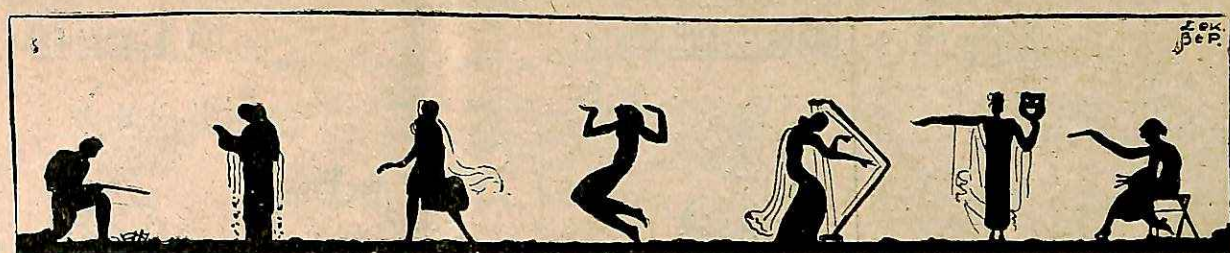
—Αν ο δαρόνος τον άφινε στη δουλειά του, κάτι θα κατάφερε... "Ω, αν δεν είχα αυτά τα παιδιά...

—Τί θάκανες; Μήπως θάπινες και του λόγου σου...

—"Όχι, κρασί, αλλά νερό... Τό ποτάμι έχει τόσο πολύ...

Ακούγοντας την, ο κύρ Γκραπέν, αναπόλησε...

—Πο! έκανε. Αυτές είναι άσχημες ιδέες για μία καλή Χριστιανή...

ΑΠΟ ΤΗΝ ΙΣΤΟΡΙΑ

ΠΩΣ ΑΝΕΤΡΕΦΑΝ ΟΙ ΑΡΧΑΙΟΙ ΕΛΛΗΝΕΣ ΤΑ ΠΑΙΔΙΑ ΤΟΥΣ

Τά «αμφιδρόμια», ή τελετή της γεννήσεως. Τό συμβολικό στεφάνι και τό κούβαλι των μαλλιών. Τό δείπνο της «δεκάτης» και ή όνομασία τού βρέφους. Τά δώρα των προσκεκλημένων. Τά ναυοειρήματα των άρχαίων. Τά παιχνίδια των παιδιών. Τί μάθαιναν τά παιδιά απ' τούς δασκάλους των, κ.τ.λ. κ.τ.λ.

Ένα από τα πιο ενδιαφέροντα κεφάλαια της κοινωνικής ζωής των αρχαίων Έλλήνων είναι και τό σχετικό με την ανατροφή και τη διδασκαλία των παιδιών και των εφήβων, στην οποία οι νομότες έδιναν μεγάλη σημασία.

Εν πρώτοις, αφού γεννιόταν το παιδί και περνούσαν πέντε ή έξη μέρες από τη γέννηση του, γινόταν στο σπίτι των γονέων του μία τελετή όνομαζόμενη «αμφιδρόμια». Κατά την τελετή αυτή, η πατρική οικογένεια το μωρό στα χέρια της κι' έκανε μαζί του το γύρο του ελκικού που ήταν άναμμένο. Τό βράδυ της ίδιας ημέρας παρέτίθετο μεγαλοπρεπές δείπνο στους συγγενείς και τους φίλους και στο τέλος οι γονείς κρατούσαν στην πόρτα του σπιτιού τους ένα συμβολικό στεφάνι από έλκη, αν το βρέφος ήταν άρρενικό, ή ένα κούβαλι ακατάστατο νεογέννητο ήταν κορίτσι.

Και, για να διακόψω τη συζήτηση αυτή που του πλήρωσε την καρδιά, ο κλητήρας πλησίασε κι' ακούμπησε στο παράθυρο. Τη στιγμή εκείνη ήθελα μου από την οποία θα κληρονομούσα καμιά έκαστη χιλιάδες τάλητρα...

—Κι' έπειτα έσθ, κύρ Γκραπέν, είσαι πλούσιος και θα το κληρονομήσεις...

—Εγώ πλούσιος;... "Όχι!... Έν τούτοις το κορίτσι μου δεν θα μείνει παραπονεμένο... Έχω κάποιον γρηθέα μου από την οποία θα κληρονομήσω καμιά έκαστη χιλιάδες τάλητρα...

—Έκατό χιλιάδες τάλητρα!... Άμ το λόγο του είσαι θαυμάσιος... Τί να πούμε, άλλοιμονο, έμεις που θα στερηθούμε σε λίγο και το φρομί!...

Και, λέγοντας τα λόγια αυτά, η δυστυχισμένη Γερβασία άφησε το ποτήρι της να πέσει από τα χέρια της που έπεσαν... Έπειτα τράβηξε στο στήθος της την κόρη της Φονσίνα, που ήταν μόλις πέντε χρόνων, και την αγκάλιασε κλαίγοντας με λυγμούς...

Τότε ο γιος της Αύγουστο, ένα παιδί όγδω χρόνων, βλέποντας τη μητέρα του να κλαίει, την αγκάλιασε κι' αυτός κλαίγοντας...

Μιά βαριά και πένθητη σιωπή, απλώθηκε μερικά στιγμές...

Για να κρύψει τη συγκίνησή του ο κύρ Γκραπέν έκανε πως βλέπει το χρώμα του κρασιού με' στο ποτήρι του...

—Άς είναι!... είπε σε λίγο η Γερβασία, απομακρύνοντας με μία κίνηση τα παιδιά της από κοντά της. Αυτό δεν είναι λόγος να γάνετε τον καιρό σας, κύρ Γκραπέν... Τό ξέρω πως ήρθε να καταγράψετε τα πράγματα για να τα βγάλετε στον πλειστηριασμό... Δεν εί'ν' έτσι;

—Ναι, απάντησε ο Γκραπέν, χαμηλώνοντας τα μάτια του...

—Καλά... Κάνετε τότε τη δουλειά σας... Θέλετε να σάς τα δείξω...

—"Όχι!... όχι!... Μιά ματιά φτάνει...

Η Γερβασία, χωρίς να πη τίποτε κάθισε σε μία καρέκλα...

—Λοιπόν, είπε ο κλητήρας, βγάζοντας από την τσέπη του τα έγγραφα του, δεν βοήχατε κανένα να σάς δανείσει;

—Θεέ μου!... Και πούδς δανείζει τόσο εύκολα χιλίες διακόσιες λίβρες...

—Χίλιες τριακόσιες είκοσι τρεις με τα ξέρω... Άλλά επειδή τα ξέρω είνε δικά μου, σάς τ' αφήνω... Μά τι λέει ο άντρας σου;

—Ο Άντρεάς δεν λέει τίποτα... Μονάχη πίνει ο κακομοιρός... Τί να κάνη;... Ζήτησε να δώ τον κύριο θαρόνο για να τον παρακαλέσει να του δώσει μία πρόθεση, μα δεν τα κατάφερε...

—Αν ο δαρόνος τον άφινε στη δουλειά του, κάτι θα κατάφερε... "Ω, αν δεν είχα αυτά τα παιδιά...

—Τί θάκανες; Μήπως θάπινες και του λόγου σου...

—"Όχι, κρασί, αλλά νερό... Τό ποτάμι έχει τόσο πολύ...

Τά «αμφιδρόμια», ή τελετή της γεννήσεως. Τό συμβολικό στεφάνι και τό κούβαλι των μαλλιών. Τό δείπνο της «δεκάτης» και ή όνομασία τού βρέφους. Τά δώρα των προσκεκλημένων. Τά ναυοειρήματα των άρχαίων. Τά παιχνίδια των παιδιών. Τί μάθαιναν τά παιδιά απ' τούς δασκάλους των, κ.τ.λ. κ.τ.λ.

Ένα από τα πιο ενδιαφέροντα κεφάλαια της κοινωνικής ζωής των αρχαίων Έλλήνων είναι και τό σχετικό με την ανατροφή και τη διδασκαλία των παιδιών και των εφήβων, στην οποία οι νομότες έδιναν μεγάλη σημασία.

Εν πρώτοις, αφού γεννιόταν το παιδί και περνούσαν πέντε ή έξη μέρες από τη γέννηση του, γινόταν στο σπίτι των γονέων του μία τελετή όνομαζόμενη «αμφιδρόμια». Κατά την τελετή αυτή, η πατρική οικογένεια το μωρό στα χέρια της κι' έκανε μαζί του το γύρο του ελκικού που ήταν άναμμένο. Τό βράδυ της ίδιας ημέρας παρέτίθετο μεγαλοπρεπές δείπνο στους συγγενείς και τους φίλους και στο τέλος οι γονείς κρατούσαν στην πόρτα του σπιτιού τους ένα συμβολικό στεφάνι από έλκη, αν το βρέφος ήταν άρρενικό, ή ένα κούβαλι ακατάστατο νεογέννητο ήταν κορίτσι.

Και, για να διακόψω τη συζήτηση αυτή που του πλήρωσε την καρδιά, ο κλητήρας πλησίασε κι' ακούμπησε στο παράθυρο. Τη στιγμή εκείνη ήθελα μου από την οποία θα κληρονομούσα καμιά έκαστη χιλιάδες τάλητρα...

—Κι' έπειτα έσθ, κύρ Γκραπέν, είσαι πλούσιος και θα το κληρονομήσεις...

—Εγώ πλούσιος;... "Όχι!... Έν τούτοις το κορίτσι μου δεν θα μείνει παραπονεμένο... Έχω κάποιον γρηθέα μου από την οποία θα κληρονομήσω καμιά έκαστη χιλιάδες τάλητρα...

—Έκατό χιλιάδες τάλητρα!... Άμ το λόγο του είσαι θαυμάσιος... Τί να πούμε, άλλοιμονο, έμεις που θα στερηθούμε σε λίγο και το φρομί!...

Και, λέγοντας τα λόγια αυτά, η δυστυχισμένη Γερβασία άφησε το ποτήρι της να πέσει από τα χέρια της που έπεσαν... Έπειτα τράβηξε στο στήθος της την κόρη της Φονσίνα, που ήταν μόλις πέντε χρόνων, και την αγκάλιασε κλαίγοντας με λυγμούς...

Τότε ο γιος της Αύγουστο, ένα παιδί όγδω χρόνων, βλέποντας τη μητέρα του να κλαίει, την αγκάλιασε κι' αυτός κλαίγοντας...

Μιά βαριά και πένθητη σιωπή, απλώθηκε μερικά στιγμές...

Για να κρύψει τη συγκίνησή του ο κύρ Γκραπέν έκανε πως βλέπει το χρώμα του κρασιού με' στο ποτήρι του...

—Άς είναι!... είπε σε λίγο η Γερβασία, απομακρύνοντας με μία κίνηση τα παιδιά της από κοντά της. Αυτό δεν είναι λόγος να γάνετε τον καιρό σας, κύρ Γκραπέν... Τό ξέρω πως ήρθε να καταγράψετε τα πράγματα για να τα βγάλετε στον πλειστηριασμό... Δεν εί'ν' έτσι;

—Ναι, απάντησε ο Γκραπέν, χαμηλώνοντας τα μάτια του...

—Καλά... Κάνετε τότε τη δουλειά σας... Θέλετε να σάς τα δείξω...

—"Όχι!... όχι!... Μιά ματιά φτάνει...

Η Γερβασία, χωρίς να πη τίποτε κάθισε σε μία καρέκλα...

—Λοιπόν, είπε ο κλητήρας, βγάζοντας από την τσέπη του τα έγγραφα του, δεν βοήχατε κανένα να σάς δανείσει;

—Θεέ μου!... Και πούδς δανείζει τόσο εύκολα χιλίες διακόσιες λίβρες...

—Χίλιες τριακόσιες είκοσι τρεις με τα ξέρω... Άλλά επειδή τα ξέρω είνε δικά μου, σάς τ' αφήνω... Μά τι λέει ο άντρας σου;

—Ο Άντρεάς δεν λέει τίποτα... Μονάχη πίνει ο κακομοιρός... Τί να κάνη;... Ζήτησε να δώ τον κύριο θαρόνο για να τον παρακαλέσει να του δώσει μία πρόθεση, μα δεν τα κατάφερε...

—Αν ο δαρόνος τον άφινε στη δουλειά του, κάτι θα κατάφερε... "Ω, αν δεν είχα αυτά τα παιδιά...

—Τί θάκανες; Μήπως θάπινες και του λόγου σου...

—"Όχι, κρασί, αλλά νερό... Τό ποτάμι έχει τόσο πολύ...

Κατά την τελετή αυτή, η πατρική οικογένεια το μωρό στα χέρια της κι' έκανε μαζί του το γύρο του ελκικού που ήταν άναμμένο. Τό βράδυ της ίδιας ημέρας παρέτίθετο μεγαλοπρεπές δείπνο στους συγγενείς και τους φίλους και στο τέλος οι γονείς κρατούσαν στην πόρτα του σπιτιού τους ένα συμβολικό στεφάνι από έλκη, αν το βρέφος ήταν άρρενικό, ή ένα κούβαλι ακατάστατο νεογέννητο ήταν κορίτσι.

Και, για να διακόψω τη συζήτηση αυτή που του πλήρωσε την καρδιά, ο κλητήρας πλησίασε κι' ακούμπησε στο παράθυρο. Τη στιγμή εκείνη ήθελα μου από την οποία θα κληρονομούσα καμιά έκαστη χιλιάδες τάλητρα...

ΑΠΟ τότε που ο Κλώντ, περνούοντας από το μοναστήρι των αδελφών της Σιωπής, είδε σ' ένα παράθυρό του την αδελφή Ισαβέλλα, ζούσε με την οπτασία της. Έβλεπε διαρκώς μπροστά του τη γλυκειά και πονεμένη προσοχή της, με την άσπρη χαλάρωσή που σκέπαζε το κεφάλι της σαν στέφανος μαρτυρίου. Το μοναχικό σχήμα της νέας που την κοιτούσε μακριά απ' όλο τον κόσμο, δεν μπορούσε να καταπνίξει το αίσθημα του Κλώντ, ο οποίος άγαπόδωσε για πρώτη φορά.

Πρώτα, για πρώτη φορά έννοιες ο νεαρός αυτός ευκαταστάς την καρδιά του να χτυπήσει τόσο δυνατά... Καταλάβαινε μάλιστα πολλά καλά ότι τίποτε δεν μπορούσε να συγκρατήσει την όραση του πάθους του.

Από τη ζωή της Ισαβέλλας δεν ήξερε απολύτως τίποτε. Ή μόνη πληροφορία που του έδωσε η θυρωρός του μοναστηριού, ήταν το όνομά της.

Κι' αυτή η ίδια δεν ήξερε να του πη τίποτε άλλο, όπως άλλωστε και όλες η άλλες μοναχές δεν ήξεραν τίποτε για τη ζωή της. Ένα πρωί η Ισαβέλλα χτύπησε την πόρτα του μοναστηριού, παρουσιάστηκε στην ηγουμένη και της είπε πως ήθελε να ζήσει για πάντα εκεί μέσα. Ή ηγουμένη σελάστηκε με δυο νικητικές και, χωρίς να ζητήσει περισσότερες πληροφορίες, την κράτησε κοντά της...

Τι σημασία είχε από που καταγόταν και ποιοι λόγοι την είχαν αναγκάσει να εγκαταλείψει τόσο νωρίς τη ζωή και να βάλει τη νεότητά της μέσα στους κρύους και σκυθρωπούς τοίχους του μοναστηριού... Το γεγονός ήταν ότι ήθελε να βάλει μέσα στο μοναστήρι τη γαλήνη της και να βάλει εκεί κάποιο μεγάλο πόντο...

Φαίνεται πως είχε από πολύ καλή οικογένεια, πούσθεσε η θυρωρός, αφού έδωσε στον Κλώντ όλες αυτές τις πληροφορίες. Όλες έδω μέσα τη λατρεύουν, γιατί είχε γλυκειά και ήσυχη... Μιλάει σπανιότατα... Διαρκώς προσεύχεται και νηστεύει περισσότερο απ' όλες τις άλλες καλόγριες. Ο Θεός να την ευσεβήσεται και να κλείσει την πληγή που χωρίς άλλο έχει στην καρδιά της...

Από την ημέρα εκείνη ο Κλώντ πέρασε πολλές φορές από το μοναστήρι, με την ελπίδα να ιδεί την Ισαβέλλα στο παράθυρο του κελιού της...

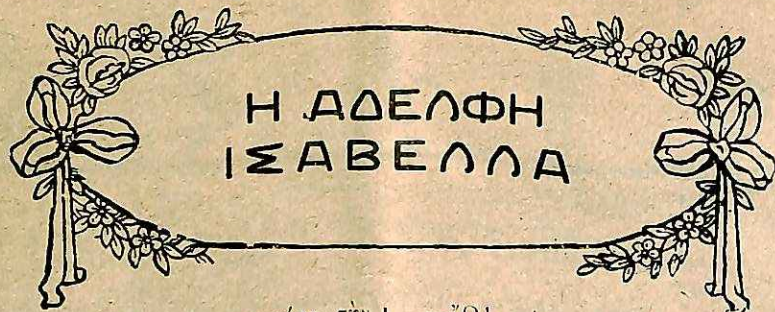
Είχε την Ισαβέλλα γονατιστή μπρός σ' έναν Σταυρωμένο, να προσεύχεται κάτω απ' το φως του λυχνιού. Η Ισαβέλλα, ακούγοντας την κραυγή του, γύρισε πίσω το κεφάλι της, τρεμάμενη. Βλέποντας έναν άγνωστο άντρα μπροστά της, σπρώχθηκε, κατάλαβε απ' το φόβο της κι' έτρεξε να κρυφτεί σε μια γωνία του κελιού της. Ο τρύπος της ήταν τόσο σπασμένος, ώστε δεν μπορούσε να ανοίξει το στόμα της να μιλήσει.

Ο Κλώντ πλησίασε προς το μέρος της σαν υπνωτισμένος, γονάτισε μπροστά της και την άγγιξε με τα χέρια του, ώστε δεν μπορούσε να ανοίξει το στόμα της να μιλήσει.

Με το Κλώντ, χωρίς να κινηθεί καθόλου, έριξε στην Ισαβέλλα μια τεταμένη ματιά και άπλωσε τα χέρια του προς το μέρος της.

ΕΚΛΕΚΤΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ Ε. ΣΟΥΛΙΑΝ

Η ΑΔΕΛΦΗ
ΙΣΑΒΕΛΛΑ

Ιερό αυτό άσυλο, να συναντήση την Ισαβέλλα, να της εξομολογηθή τον έρωτα που του φλόγιζε την καρδιά και να την παρακαλέσει να τον ακολουθήσει για να χαρούν μαζί τη ζωή. Κι' ο Κλώντ, επιδοκάζοντας τον εαυτό του να καλοσυλλογιστή την τρελή αυτή απόφαση του, σέλλωσε το έργο του, το καθάριζε και χάρηκε σαν άστραπη μέσα στη νύχτα.

Φτάνοντας στο μοναστήρι, βοήσε την πόρτα του κελιού της. Χωρίς να χάνει καρδιά, σκαρφάλωσε σε μερικές προσεγγίσεις του τοίχου και, φτάνοντας στην κραυγή του, πήδηξε στην αυλή. Έπέρασε κατόπιν από την εσωτερική πόρτα και μπήκε σ' ένα μακρύ διάδρομο, που τον φωτίσε άνω-κάτω ένα λυχνιό. Ανέβηκε κατόπιν μια σκάλα, προώρθηκε σ' έναν άλλο διάδρομο και ποσοστατολή ζυμμένος από τη θέσι όπου βρισκόταν το παράθυρο της Ισαβέλλας, πλησίασε σε μια πόρτα, την άνοιξε σιγά-σιγά και, σαν είδε που βρισκόταν, δεν υπόρσε να συγκρατήσει ένα επίφωνήμα χαράς.

Είχε την Ισαβέλλα γονατιστή μπρός σ' έναν Σταυρωμένο, να προσεύχεται κάτω απ' το φως του λυχνιού. Η Ισαβέλλα, ακούγοντας την κραυγή του, γύρισε πίσω το κεφάλι της, τρεμάμενη. Βλέποντας έναν άγνωστο άντρα μπροστά της, σπρώχθηκε, κατάλαβε απ' το φόβο της κι' έτρεξε να κρυφτεί σε μια γωνία του κελιού της. Ο τρύπος της ήταν τόσο σπασμένος, ώστε δεν μπορούσε να ανοίξει το στόμα της να μιλήσει.

Ο Κλώντ πλησίασε προς το μέρος της σαν υπνωτισμένος, γονάτισε μπροστά της και την άγγιξε με τα χέρια του, ώστε δεν μπορούσε να ανοίξει το στόμα της να μιλήσει.

Με το Κλώντ, χωρίς να κινηθεί καθόλου, έριξε στην Ισαβέλλα μια τεταμένη ματιά και άπλωσε τα χέρια του προς το μέρος της.

Με το Κλώντ, χωρίς να κινηθεί καθόλου, έριξε στην Ισαβέλλα μια τεταμένη ματιά και άπλωσε τα χέρια του προς το μέρος της.

Με το Κλώντ, χωρίς να κινηθεί καθόλου, έριξε στην Ισαβέλλα μια τεταμένη ματιά και άπλωσε τα χέρια του προς το μέρος της.

Με το Κλώντ, χωρίς να κινηθεί καθόλου, έριξε στην Ισαβέλλα μια τεταμένη ματιά και άπλωσε τα χέρια του προς το μέρος της.

Με το Κλώντ, χωρίς να κινηθεί καθόλου, έριξε στην Ισαβέλλα μια τεταμένη ματιά και άπλωσε τα χέρια του προς το μέρος της.

Με το Κλώντ, χωρίς να κινηθεί καθόλου, έριξε στην Ισαβέλλα μια τεταμένη ματιά και άπλωσε τα χέρια του προς το μέρος της.

—Ω! τώρα που σε βλέπω από κοντά, φθόνησε, μου φαίνεται χίλιες φορές πιο όμορφη...
—Πού είσαι σύ, τραύλισε η Ισαβέλλα. Πώς μπήκες εδώ μέσα... Δεν σεβάστηκες την ιερότητα της μονής; Ποτέ άλλοτε ποτέ δεν πάτησε σ' αυτό το μέρος!... Φύγε, ιερόσυλε, πριν ξεσπάσει επάνω σου η οργή του Κυρίου!...

—Αν ήξερες πόσο σε λατρεύω, αν ήξερες πόσες ώρες αγωνία πέρασα από την ημέρα που σε είδα για πρώτη φορά στο παράθυρο, θα μ' εύχονταν να σε δω στο μοναστήρι... Τά γοητευτικά χαρακτηριστικά σου είναι αποτυπωμένα μέσα στην καρδιά μου... Το μυστήριο της ζωής σου μ' έχει σκλαβώσει... Πέσε μου ποια είσαι...

—Είμαι μια ταπεινή δούλη του Θεού και τίποτε περισσότερο...
—Δεν μου ετάνε αυτή η εξήγηση... Θέλω να μάθω ποιος λόγος σ' έκανε να κλείσεις μέσα σ' αυτό το μοναστήρι...

—Και με ποιο δικαίωμα με ρωτάς εσύ, ένας άγνωστος; —Με το δικαίωμα της αγάπης μου. —Δεν χρειάζομαι την αγάπη σου... Δεν χρειάζομαι πια τίποτε στον κόσμο... Θέλω να μείνω μόνη... —Ισαβέλλα!... —Πώς έλαβες τ' όνομά μου;... —Δεν μπορώ να σου το πω...

—Πρέπει να φύγεις άμέσως πριν σε αντιληφθεί κάποιος αδελφός... Και ο Θεός να σε συγχωρέσει για το άμνηστος που έκανες, μπαίνοντας στο μοναστήρι αυτό...
—Με το Κλώντ, χωρίς να κινηθεί καθόλου, έριξε στην Ισαβέλλα μια τεταμένη ματιά και άπλωσε τα χέρια του προς το μέρος της.

Με το Κλώντ, χωρίς να κινηθεί καθόλου, έριξε στην Ισαβέλλα μια τεταμένη ματιά και άπλωσε τα χέρια του προς το μέρος της.

Με το Κλώντ, χωρίς να κινηθεί καθόλου, έριξε στην Ισαβέλλα μια τεταμένη ματιά και άπλωσε τα χέρια του προς το μέρος της.

Με το Κλώντ, χωρίς να κινηθεί καθόλου, έριξε στην Ισαβέλλα μια τεταμένη ματιά και άπλωσε τα χέρια του προς το μέρος της.

Με το Κλώντ, χωρίς να κινηθεί καθόλου, έριξε στην Ισαβέλλα μια τεταμένη ματιά και άπλωσε τα χέρια του προς το μέρος της.

Με το Κλώντ, χωρίς να κινηθεί καθόλου, έριξε στην Ισαβέλλα μια τεταμένη ματιά και άπλωσε τα χέρια του προς το μέρος της.

—Μη με διώχνεις! της φώναξε έξαλλος. Σε λατρεύω!... Από την ημέρα που σε πρωτοείδα από μακριά, έγινες για μένα ο κόσμος όλου κόσμου. Ένα φίλο πέρας μ' άγγιξε... Με το πέρας αυτό θα το γκαρδίσω ή άγνη μου... Δεν μ' ενδιαφέρει ποια είσαι και ποια ήταν η προηγούμενη σου ζωή... Σ' αγαπώ!... Ήρθα να σε πάρω και να φύγωμα μακριά από το σπίτι: αυτό της σιωπής. Θέλω να σε έχω ερωτευμένη...
—Σεβάσου, ξένη, τον πόνο μου!... —Η εσύ γι' αυτό που σου χάρισα άξιζει μεγαλύτερο σεβασμό... Έλα να φύγουμε!... Έλα μαζί μου να γνωρίσεις τη χαρά και την ευστυχία της ζωής...
—Η ζωή είναι πείνα για μένα μονάχα ή προσευχή κι' η διαρκής λατρεία εκείνου που στεφανώθηκε για τους ανθρώπους...
—Δεν έχεις το δικαίωμα να καταστρέφεις τη νεότητά σου...
—Φύγε, ξένη! φώναξε θυμωμένη η Ισαβέλλα. Άρκατά σε άκουσα!... —Ισαβέλλα, σε λατρεύω! Φύγε, σε ο Κλώντ. Λυπήσου με!... Λυπήσου με!...
—Ω, Θεέ μου!... Εξομολογήσου με και σώσε με απ' αυτό το μαρτύριο...

—Η αντίστασις της μοναχής είχε αλγίσει: πείνα τον Κλώντ... Το αυτί του ήταν θολωμένο και σε μια στιγμή σπρώχθηκε έξω. Μη ξέροντας πια τί κάνει, έριξε προς την Ισαβέλλα και την πήρε στην αγκαλιά του, απορροισμένος να φύγει μαζί της απ' το μοναστήρι.

Τότε, μια σπαρακτική κραυγή βγήκε από το στήθος της μοναχής.
—Μη! φώναξε. Μη μ' άγγιξεις!... Διαπραταίς Ιερουσαλήμ!... Δεν ανήκω πια στον εαυτό μου... Ο ίδιος ο Θεός μ' εξουσιάζει...
Την ίδια στιγμή κάτι τρομαρό και αφάνταστο συνέβη στον Κλώντ. Το φάνηκε πως τρεμάμενες φλόγες έσπασαν την Ισαβέλλα. Αυτές έλας έξαλλος έβγαλε τον Κλώντ από την κραυγή στην αγκαλιά του και να τη σπρώχνει με αφάνταστη δύναμη...

Τότε, μέσα στην τρέλλα του, σήκωσε την Ισαβέλλα ψηλά και γι' η απαλλαγή από τον εφιάλτη, την πέταξε έξω από το παράθυρο...
Την ίδια στιγμή, η άλλος μοναχός, κυνηγώντας από τις κραυγές της απειλητικές της νέας, έτρεξαν έξω απ' τα κελιά τους και είδαν έναν άντρα να τρέχει στο διάδρομο σαν τρελός...
Όσο για την Ισαβέλλα, βρέθηκε το πέρας της κάτω στην αυλή. Τα ρούχα της ήταν άθικτα κι' ούτε τα είχαν άγγιξει καν η φλόγα που έβλεπε ο Κλώντ... Τα χαρακτηριστικά του προσώπου της δεν είχαν παραμορφωθεί καθόλου από το πέσιμο της... Στα χείλη της φαινόταν ένα πονεμένο και μυστηριώδες χαμόγελο.

Ο Κλώντ τρελλάθηκε... Μέσα σε λίγους μήνες ο λαμπρός αυτός ιππότης γέρος ξαγνήθηκε... Είχε άσπρισει κι' είχε βγάλει μακριά γενειάδα... Τον είχαν δει με άλλους δέκα μέρα σ' ένα κελί, γιατί έβλεπε συχνά το φάντασμα της Ισαβέλλας και ξητόδσε να σπάσει από την απελπισία του το κεφάλι του στον τοίχο...
Ε. ΣΟΥΛΙΑΝ

Η ΣΕΛΙΣ ΤΟΥ ΠΟΔΟΣΦΑΙΡΟΥ

ΑΙ ΑΝΤΑΠΟΚΡΙΣΕΙΣ ΜΑΣ

ΤΟ ΠΟΔΟΣΦΑΙΡΟ ΣΤΙΣ ΕΠΑΡΧΙΕΣ

ΜΕ ΔΥΟ ΛΟΓΑΚΙΑ

ΤΑ ΜΙΚΡΑ ΜΑΣ ΜΥΣΤΙΚΑ

ΑΜΑΛΙΑΣ.—Την Κυριακή 11 τρέχοντος συννητήθησαν εις το γηπεδόν του «Εθνικού» αι ομάδες «Ολυμπιακός» και «Εθνικός». Κατόπιν ώραίου και θεαματικού αγώνος, νικήτρια ανέδειχθη η ομάδα του «Εθνικού» διά τευμάτων 2—0. Την νικήτριαν απετέλουν οί κ. κ. Κανελακόπουλος, Σταυράκης, Καβούνης Π., Σιριάπουλος, Γόγορας, Φιλίππακοπούλου, Δαλιάνης Ι., Κατατόφης Π. και Καραλής Ι.

ΚΩΝ. ΦΙΛΙΠΠΑΚΟΠΟΥΛΟΣ

ΡΕΘΥΜΝΟΝ.—Την παρελθούσαν Κυριακή 11 τρέχοντος, εις την πλατείαν «Αβέρωφ» Ρεθύμνης, συννητήθησαν εις φιλικόν αγώνα αι ομάδες «Ατρόμητος» Ρεθύμνης και «Ομήλος» Φιλιάλων Χαλίων. Νικήτρια ανέδειχθη η «Ατρόμητος» Ρεθύμνης διά τευμάτων 3—1.

Την νικήτριαν ομάδα απετέλουν οί κ. κ. Βασίλ. Φύλας (τερματοφύλαξ), Κωνστ. Σουτζίου, Ίωάν. Μάκης, Νικ. Βασιλάκης, Οθρανός, Παν. Πετρόπουλος, Χαρ. Κουτσουράκης, Παπαδόπουλος, Δημ. Μαρκουλάκης, Μίλτης και Δημ. Σιπώκος. Διαιτητής ο κ. Έλληνας.

Επίσης την 18ην τρέχοντος συννητήθησαν εις το αυτό γηπεδόν αι ομάδες «ΑΟΡ» (Αθηναϊκός) «Ομήλος» Ρεθύμνης και «Αρης» Νικήτρια ανέδειχθη η πρώτη διά τευμάτων 3—1.

ΣΤΥΛ. Ι. ΜΑΝΙΑΤΑΚΗΣ

ΠΕΙΡΑΙΕΥΣ.—Την 11 'Οκτωβρίου συνήλθεν εις γενικόν συνέλευσιν το κάλλιστον και νεοσύστατον σωματεϊόν «Π.Α.Ο. Πειραιεύς». Η συνέλευσις ανέκρινε παμψηφεί την λογοδοσίαν του Διοικητικού Συμβουλίου και της 'Εξελεγκτικής 'Επιτροπής. Γενομένην κατόπιν άρχαιρεσίαν, διά την έκλογήν του νέου διοικητικού συμβουλίου, εξέλεγον διά την περίοδον 1931—1932 οί κ. κ. Λεάνδρος Χόρμις, Πρόεδρος, Ματθαίος Δαυφίλλας, αντιπρόεδρος, Παντ. Ζέρβας, γενικός γραμματεύς, Σταμ. Γαλιφανάκης, ταμίας, Γ. Δενδράκης, έφορος και Γ. Κυριακίδης και Σ. Μουκάκος σύμβουλοι. 'Επίσης η 'Εξελεγκτική 'Επιτροπή εξέλεξε γενικόν γραμματέα της τόν κ. 'Αντ. 'Αντουάσην.

ΚΑΛΛΙΘΕΑ.—Την παρελθούσαν έ.δομάδα έγιναν άφρεταί ποδοσφαιρικά συναντήσεσι εις το πρόσθενον μας. έν τών οποίων αναφέρομε τας νικητέρας.
«Ένωσις» Χαροκόπου — «Ατλαντικός» Αθηνών. Νικήτρια η πρώτη με τέματα 4—0.
Β' ομάς «Καλλιθαϊκός» — Β' «Ν. Α. στέρος» Τριφυλίων. Ένίκησεν η πρώτη διά τευμάτων 3—1.
Α' ομάς «Καλλιθαϊκός» — «Σαρονι-

κός» Χασανίου με τέματα 7—3.

«Συγγρός» Καλλιθέας — «Κέρβερος» Πολυγώνου 1—1.

Επίσης γενομένων άρχαιρεσίαν εις την ομάδα «Ένωσις Ποντίων», τώ διοικητικόν σύμβουλον απετέλεσθη έν τών κ. κ. Θ. 'Αμαραντίδη, Ν. Βαρυτιμάδη, Γεροντοπούλου, Ψωμάδη, Τσαμπέρη, κ.λπ.

Χ. Ψ.

ΚΑΒΑΛΑ.

Την 18ην τρέχοντος μηρός συννητήθησαν εις φιλικόν ποδοσφαιρικόν αγώνα 2 τέματα έναντι μηενός του «Αθλοκροαινού».

Εκ της νικητριας ομάδος διεκρίθησαν οί κ. κ. 'Ερμευλίδης, Δαουτσάλης, Βουλγαράκης, 'Ηράκλης και Φωταράκης ('Αρχηγός).

Εκ δέ της ήττηθείσης ο τερματοφύλαξ Φέτης τι 2 χαφ και ο σκόρτερ-φορ.

Επίσης από του άνωτέρω αγώνος, συννητήθησαν εις φιλικόν μάς αι ομάδες «Ηρακλής» Α' κατηγορίας, «ΑΡΗΣ» Β' κατηγορίας. Νικήτης ανέδειχθη ο «Ηρακλής» με 3—1.

Σ. ΚΑΚΟΥΛΙΔΗΣ

Φωτ. Χ. Ψωμάδη

Ο τερματοφύλαξ των «Αργοναυτών» Καλλιθέας κ. Σ. Νικολαΐδης

Φωτ. Χ. Ψωμάδη

Ο τερματοφύλαξ των «Αργοναυτών» Καλλιθέας κ. Σ. Νικολαΐδης

Φωτ. Χ. Ψωμάδη

Ο τερματοφύλαξ των «Αργοναυτών» Καλλιθέας κ. Σ. Νικολαΐδης

Φωτ. Χ. Ψωμάδη

Ο τερματοφύλαξ των «Αργοναυτών» Καλλιθέας κ. Σ. Νικολαΐδης

Φωτ. Χ. Ψωμάδη

Ο τερματοφύλαξ των «Αργοναυτών» Καλλιθέας κ. Σ. Νικολαΐδης

Φωτ. Χ. Ψωμάδη

Ο τερματοφύλαξ των «Αργοναυτών» Καλλιθέας κ. Σ. Νικολαΐδης

Φωτ. Χ. Ψωμάδη

Ο τερματοφύλαξ των «Αργοναυτών» Καλλιθέας κ. Σ. Νικολαΐδης

Φωτ. Χ. Ψωμάδη

Ο τερματοφύλαξ των «Αργοναυτών» Καλλιθέας κ. Σ. Νικολαΐδης

Φωτ. Χ. Ψωμάδη

Ο τερματοφύλαξ των «Αργοναυτών» Καλλιθέας κ. Σ. Νικολαΐδης

Φωτ. Χ. Ψωμάδη

Ο τερματοφύλαξ των «Αργοναυτών» Καλλιθέας κ. Σ. Νικολαΐδης

Φωτ. Χ. Ψωμάδη

Ο τερματοφύλαξ των «Αργοναυτών» Καλλιθέας κ. Σ. Νικολαΐδης

Φωτ. Χ. Ψωμάδη

Ο τερματοφύλαξ των «Αργοναυτών» Καλλιθέας κ. Σ. Νικολαΐδης

Φωτ. Χ. Ψωμάδη

Ο τερματοφύλαξ των «Αργοναυτών» Καλλιθέας κ. Σ. Νικολαΐδης

Φωτ. Χ. Ψωμάδη

Ο τερματοφύλαξ των «Αργοναυτών» Καλλιθέας κ. Σ. Νικολαΐδης

Φωτ. Χ. Ψωμάδη

Ο τερματοφύλαξ των «Αργοναυτών» Καλλιθέας κ. Σ. Νικολαΐδης

Φωτ. Χ. Ψωμάδη

Ο τερματοφύλαξ των «Αργοναυτών» Καλλιθέας κ. Σ. Νικολαΐδης

Φωτ. Χ. Ψωμάδη

Ο τερματοφύλαξ των «Αργοναυτών» Καλλιθέας κ. Σ. Νικολαΐδης

Φωτ. Χ. Ψωμάδη

Ο τερματοφύλαξ των «Αργοναυτών» Καλλιθέας κ. Σ. Νικολαΐδης

Φωτ. Χ. Ψωμάδη

Ο τερματοφύλαξ των «Αργοναυτών» Καλλιθέας κ. Σ. Νικολαΐδης

Φωτ. Χ. Ψωμάδη

Ο τερματοφύλαξ των «Αργοναυτών» Καλλιθέας κ. Σ. Νικολαΐδης

Φωτ. Χ. Ψωμάδη

Αι ομάδες «Εθνικός» και «Ολυμπιακός» Αναλιδος, αδελφωμένες προ του τελευταίου των μάς.

Με τρεχάλες κι' αγωνία, Μόλις κάνατε τη μία Μά οι Βούλγαροι πηλάλα Τέλος σάς... έπλησαν μπάλλα!...

Α να λ' αν ν' Ένταθα. Το τραγούδι κ' σας καλό και δημοσιεύεται:

ΡΕΚΟΡ

Τρεις γυναίκες χωρίς Είς την άρδα Δίνοντας στην καθεμία Γερή κλωστοποριάδα. Κ' ύστερ' από τέτοια δράσι Σίς κλωστές, μ' αν στο ξόλο 'Αρχηγό εύθυσ τον κάνα Στό ποδόσφαιρο πού λες Τον πρωταθλήτη το φίλο...

Μ α ρ ι ά ν θ η ν. Πειραιά. Το ποιημάκι σας αρκετά καλό και δημοσιεύεται. Αν και κάπως σκανδαλώδες:

ΑΕΙΟΣ!... ΑΕΙΟΣ!...

«Εγιν' ένα σκάνδαλο σε μι' συναιμία: Ένας διάκος έπαιξε φανερά ποδόσφαιρο με μι' νεά κυρία. Σ' έναν κήπο μόνοι τους δός του το κλωτσούσαν. Κάποιοι πού τους έβλεπαν στέκαν κι' άπορούσαν. Κ' έλιαν όλοι: —«Μπαράδο του, τί κλωτσείς πού δίνει! Άγίους παπαδόφαιρος γέλορος θά γίνη!...»

Κ. Φιλίππακοπούλου, Σ. Κακούλιδην, Σ. Τ. Μανιατάκη κ. λ. π. Ανταποκρίσεις σας δημοσιεύονται. Εύχαριστούμε. Η Β. Β. Ρ. ο. ν. Παράς. Η «Οκονόμεια» θα εκδόση πράγματι παληγορική κατά τας έσρας, μ' έκαστη 6 λη, καλλιτεχνικές εικόνες, συνεργασία όλων των Έλλήνων λογίων κ.λπ. κ.λπ.

Ο τερματοφύλαξ των «Αργοναυτών» Καλλιθέας κ. Σ. Νικολαΐδης

Φωτ. Χ. Ψωμάδη

Ο τερματοφύλαξ των «Αργοναυτών» Καλλιθέας κ. Σ. Νικολαΐδης

Φωτ. Χ. Ψωμάδη

Ο τερματοφύλαξ των «Αργοναυτών» Καλλιθέας κ. Σ. Νικολαΐδης

Φωτ. Χ. Ψωμάδη

Ο τερματοφύλαξ των «Αργοναυτών» Καλλιθέας κ. Σ. Νικολαΐδης

Φωτ. Χ. Ψωμάδη

Ο τερματοφύλαξ των «Αργοναυτών» Καλλιθέας κ. Σ. Νικολαΐδης

Φωτ. Χ. Ψωμάδη

Ο τερματοφύλαξ των «Αργοναυτών» Καλλιθέας κ. Σ. Νικολαΐδης

Φωτ. Χ. Ψωμάδη

Ο τερματοφύλαξ των «Αργοναυτών» Καλλιθέας κ. Σ. Νικολαΐδης

Φωτ. Χ. Ψωμάδη

Ο τερματοφύλαξ των «Αργοναυτών» Καλλιθέας κ. Σ. Νικολαΐδης

Φωτ. Χ. Ψωμάδη

Ο τερματοφύλαξ των «Αργοναυτών» Καλλιθέας κ. Σ. Νικολαΐδης

Φωτ. Χ. Ψωμάδη

Ο τερματοφύλαξ των «Αργοναυτών» Καλλιθέας κ. Σ. Νικολαΐδης

Φωτ. Χ. Ψωμάδη

Ο τερματοφύλαξ των «Αργοναυτών» Καλλιθέας κ. Σ. Νικολαΐδης

Φωτ. Χ. Ψωμάδη

Ο τερματοφύλαξ των «Αργοναυτών» Καλλιθέας κ. Σ. Νικολαΐδης

Φωτ. Χ. Ψωμάδη

Ο τερματοφύλαξ των «Αργοναυτών» Καλλιθέας κ. Σ. Νικολαΐδης

Φωτ. Χ. Ψωμάδη

Ο τερματοφύλαξ των «Αργοναυτών» Καλλιθέας κ. Σ. Νικολαΐδης

Φωτ. Χ. Ψωμάδη

Ο τερματοφύλαξ των «Αργοναυτών» Καλλιθέας κ. Σ. Νικολαΐδης

Φωτ. Χ. Ψωμάδη

Ο τερματοφύλαξ των «Αργοναυτών» Καλλιθέας κ. Σ. Ν

Ιατρός δερματολόγος. Ἐπὶ δεκα-
 εταίαν Ἐπιμελητὴς τῆς ἰδιαιτέρας
 Κλινικῆς τοῦ Καθηγητοῦ κ. Γεωργ.
 Ραφαηλοῦ. Δέχεται καθ' ἑκάστην ὁ-
 ρὰς Κεφαλῆς καὶ Τεγέας 1.
 Ὁρὰς 9—11 π. μ. καὶ 4—7 μ. μ.
 Ἀριθ. τηλεφ. : 7-62.

ΤΙΜΟΚΑΤΑΛΟΓΟΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΣ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΥ "ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ",

Ο μόνος τρόπος για να περνάτε ευχάριστα τις βραδυές, είναι να προμηθευθίτε τα βιβλία της βιβλιοθήκης του «Μπουκέτου». Είναι ο πιο ευχάριστος και διασκεδαστικός σύντροφος.

Είς την «ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΝ ΤΟΥ ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ» συμπεριλαμβάνονται έργα της Παγκοσμίου Λογοτεχνίας, άριστου γημπτικά, τα οποία έχουν μεταφρασθεί εις ἄλλας τὰς γλώσσας τοῦ κόσμου καὶ ἔχουν κυκλοφορήσει εἰς ἑκατομμύρια ἀντιτύπων καὶ πρὸς μόνον τὸ ὄνομα τῶν συγγραφέων τῶν ἀποτελεῖ ἐγγύησιν περὶ τῆς ἀξίας τῶν.

Ἰδὲ ὁ λεπτομερὴς κατάλογος τῆς «Βιβλιοθήκης τοῦ Μπουκέτου»:

Ο ΚΑΠΕΤΑΝ ΦΑΝΤΑΣΜΑ ΤΟΥ ΠΩΛ ΦΕΒΑΛ (Σελίδες μέγ. σχημ. 640. Τιμή ἑσωτ. δρ. 60, ἔξωτ. δρ. 80). Ὁ «Καπετὰν Φάντασμα», ἔργον μυστηριώδες, αἰσθηματικώτατον, περιπεπρωμένον, ἀληθῶς δραματικὸν καὶ τραγικὸν ἐπεισοδίων, ἐξελίσσεται εἰς τὴν Ἰσπανίαν κατὰ τὴν ἐποχὴν τοῦ Μ. Ναπολέοντος, περὶ τὸν πύργον ἐνὸς εὐγενοῦς, ἐπὶ τοῦ ὁποίου βαρύνει ἡ σκληροτέρα μοῖρα.	Ο ΚΑΠΕΤΑΝ ΒΡΥΚΟΛΑΚΑΣ ΤΟΥ ΜΠΡΑΜ ΣΤΟΥΥΚΕΡ (Σελίδες 424. Τιμή ἑσωτ. δρ. 30, ἔξωτ. δρ. 40). Διὰ τὸν «Καπετὰν Βρυκόλακα» δὲν χρειάζεται ἄλλη σύστασις εἰς δούλους δὲν τὸν ἔχουν διαβάσει, παρὰ νὰ ἐρωτήσουν ἕνα πρὸς τὸν ἐδιάδοχον διὰ τὴν ἐδημοσιεύθη εἰς τὸ «Μπουκέτο». Διὰ τὸν «Καπετὰν Βρυκόλακα» μπορούμε νὰ πώμεν ὅτι ἐσημείωσε τὴν μεγαλειότητα ἐπιτυχίαν ἐξ ὧν μυστοτορημάτων ἐδημοσιεύθησαν ὡς τὴν ἐν τῇ Ἑλλάδι.	ΑΙ ΠΕΡΙΠΛΗΤΕΙΕΙ ΤΟΥ ΑΓΓΟΥΡΟΥ ΓΟΡΑΩΝΟΣ ΠΥΜ ΤΟΥ ΕΝΤΚΑΡ ΠΟΡ (Δύο τόμοι. Ἐκαστος τόμος ἑσωτ. δρ. 15, ἔξωτ. δρ. 20). Ἐνα ἀπὸ τὰ ἀθάνατα ἔργα τῆς φιλολογίας ἔνε καὶ αἱ «Περιπέτεια τοῦ Πύμου», αἱ ὁποῖαι ἔχουν μεταφρασθῇ εἰς ἄλλας τὰς γλώσσας τοῦ κόσμου. Ἐνα τραγικὸ ταξίδι σὶν Νότιον Πόλον, πρὸ τῶν τραγικῶν μυστηρίων τοῦ ὁποίου πλάσιον σκληρὸν ἀγῶνα οἱ ἥρωες τοῦ ρομάντζου, γραμμένον ἀπὸ ἑνὸς τῶν μεγαλειότατων ποιητῶν τοῦ κόσμου.
Η ΠΛΗΓΩΜΕΝΗ ΚΑΡΔΙΑ ΤΟΥ ΟΝΟΡΕ ΜΠΑΛΖΑΚ (Σελίδες 250. Τιμή ἑσωτ. δρ. 20, ἔξωτ. δρ. 30). Μέσα στὶς σελίδες τῆς «Πληγωμένης Καρδίας» περιγράφεται ἕνα τριφυρῶτατον εἶδός των μεταξὺ μᾶς κόρης καὶ τοῦ ἐξυδέλφου της, καὶ βασανιστὴν τῶν δύο αὐτῶν ἀγῶν ἑραστῶν τὸν σκληρὸν καὶ ἀφαντίστως φιλάργυρον πατέρα τῆς κόρης.	Η ΣΦΥΡ ΤΩΝ ΠΑΓΩΝ ΤΟΥ ΙΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝ (Σελίδες 250. Τιμή ἑσωτ. δρ. 20, ἔξωτ. δρ. 30). Ἡ «Σφύρ τῶν Παγῶν» εἶνε τὸ ἀριστοῦργημα τοῦ μυθιστοριογράφου τῶν παραδόξων ταξιδίων Ἰουλίου Βερν. Μυστηριώδες, τρομακτικόν, πολὺπλοκον, κρατεῖ ἀπ' ἀρχῆς μέχρι τέλους ἀδιάπτωτον τὸ ἐνδιαφέρον τοῦ ἀναγνώστου.	Η ΣΟΝΙΑ ΤΗΣ ΕΡΡ. ΓΚΡΕΒΙΑ (Σελίδες 150. Τιμή ἑσωτ. δρ. 15, ἔξωτ. δρ. 20). Αἰσθηματικώτατον μυθιστόρημα, γραμμένον ἀπὸ τὴν τριφυρῶν Γκρεβιά, ἐκτελείσεται μέσσω τοῦ κυκλίου τῶν ἐγγενῶν τῆς Ρωσίας, τῶν ὁποίων μ' ἐξαιρετικὴν λεπτότητα περιγράφει τὴν ζωὴν καὶ τὰ ἴδιμα.
Ο ΑΝΘΡΩΠΟΣ ΜΕ ΤΗ ΔΙΠΛΗ ΖΩΗ ΤΟΥ ΣΤΗΒΕΝΣΟΝ (Σελίδες 120. Τιμή ἑσωτ. δρ. 15, ἔξωτ. δρ. 20). Περιπεγνῶτατον καὶ τρομακτικώτατον μυθιστόρημα, τὸ ὁποῖον κρατεῖ ἀπ' ἀρχῆς μέχρι τέλους εἰς συνεχῆ ἀγωνίαν τὸν ἀναγνώστην μὴ τὴν δραματικὴν πλοκὴν τοῦ καὶ τὸ μυστήριόν του, τὸ ὁποῖον μόνον εἰς τὸ τέλος διαφωτίζεται.	Η ΚΟΡΗ ΤΟΥ ΜΕΓΑΛΟΥ ΒΑΛΤΟΥ ΤΗΣ ΣΕΛΜΑΣ ΛΑΓΚΕΡΛΕΣ (Σελίδες 100. Τιμή ἑσωτ. δρ. 15, ἔξωτ. δρ. 20). Ἡ Λάγκερλες εἶνε ἡ μεγαλειότερα συγγραφεὺς τοῦ αἵματος μας καὶ ἔχει βραβευθῇ μὲ τὸ Παγκόσμιον Βραβεῖον Νόμπελ. Ἀπὸ μόνον δύναται νὰ ἐγγυηθῇ διὰ τὴν «Κόρην τοῦ Μεγάλου Βάλτου», ἡ ὁποία εἶνε ἀληθὲς ἀριστοῦργημα.	Η ΜΟΝΜΑΡΤΡΗ ΤΟΥ ΜΥΡΤΕ (Σελίδες 183. Τιμή ἑσωτ. δρ. 15, ἔξωτ. δρ. 20). Ἡ «Μονμαρτρὴ» εἶνε τὸ ἀριστοῦργημα τῆς ρομαντικῆς τέχνης, γραμμένον ἀπὸ τὸν ἀθάνατον συγγραφέα τῶν εἰρημῶν. Ἡ ζωὴ τῶν φοιτητῶν σὶν Παρίσι, οἱ ἐρωτὶς τῶν, ἡ φτώχεια τῶν, περιγράφονται μὲ δραματικότητα εἰς τὰς σελίδας τῆς «Μονμαρτρῆς».
Η ΕΡΩΤΕΥΜΕΝΗ (Σελίδες 136. Τιμή ἑσωτ. δρ. 15, ἔξωτ. δρ. 20). Ἐνα μικρὸ Ἀθηναϊκὸ μυθιστόρημα, γραμμένον μ' ἐξαιρετικὴ τέλη καὶ χάρι, γεμάτο αἰσθημα καὶ ἐνδιαφέρον.	ΜΕΣΑ ΣΤΑ ΓΙΑΣΕΜΙΑ ΤΟΥ ΠΛΑΤΩΝΟΣ ΡΟΔΟΚΑΝΑΚΗ (Σελίδες 48. Τιμή ἑσωτ. δρ. 5, ἔξωτ. δρ. 8). Συμφωνικὸ μυθιστόρημα τοῦ ἀποθανόντος Ἑλληνος λογοτέχνη, τὸ ὁποῖον διακρίνει ἡ ποιητικὴ τοῦ περιγραφῆς, ἡ εὐχάριστη πλοκὴ καὶ τὸ βαθὺ τοῦ αἰσθήματος.	

Ἐντὸς τῶν ἀνωτέρω βιβλίων τῆς Βιβλιοθήκης ὑπάρχουν καὶ πωλοῦνται εἰς τὰ Γραφεῖα μας οἱ προηγούμενοι τόμοι τοῦ «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ», οἱ ὁποῖοι πωλοῦνται ὁ μὲν πρῶτος πρὸς δραχμὰς 375, οἱ δὲ λοιποὶ πρὸς δραχμὰς 250 διὰ τὸ Ἐσωτερικὸν καὶ δραχμὰς 375 διὰ τὸ Ἐξωτερικόν.

Ἐκαστος τόμος τοῦ «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ» εἶνε ἐλόκληρος βιβλιοθήκη, ἡ ἐκλεκτικότης τῆς ὁποίας εἶνε ἐξαιρετικὴ. Εἰς ἑκαστον τόμον περιέχονται υπερπεντακάσια διηγήματα καὶ ἑκατοντάδες ποιημάτων, ἀνεκδότων, κωμωδιῶν, ποιικίλων, περιέργων, καὶ υπερχίλιαι εἰκόνες, χρωματισταὶ καὶ μὴ.

Εἰς τὸν πρῶτον τόμον τοῦ «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ» ὑπάρχουν τὰ μυθιστορήματα «Ἡ γυναῖκα τοῦ ἄλλου», «Ἡ διαβολογονία», «Τὸ Ἡμερολόγιον τῆς Εὐας», «Δυὸ καρδιὲς πρὸς ἀγαπήθησαν» καὶ τὸ δράμα τοῦ Μαίτερλιχ «Ἡ πριγκίπισσα Μάλαινα».

Εἰς τὸν δεύτερον τόμον «Ὁ Καπετὰν Βρυκόλακας», «Ἡ δολοφονημένη», «Ἡ ἀγάπη καὶ ὁ θάνατος», ἡ ἀρχὴ τοῦ «Ἐξυδέλφου τοῦ Διαδόλου» καὶ τῆς «Μοῦσις πρὸς ζωντάνεψαν».

Εἰς τὸν τρίτον ἡ συνέχεια τοῦ «Ἐξυδέλφου τοῦ Διαδόλου» καὶ τῆς «Μοῦσις πρὸς ζωντάνεψαν», «Ἡ καινοβρία ἀγάπη καὶ παληὰ», «Τὰ ἀπομνημονεύματα τοῦ Γαβριηλίου», «Τὰ Ἀνεκδότα ἐξεχόντων Ἑλλήνων» καὶ τὸ μυθιστόρημα τοῦ κ. Ξενοπούλου «Πιστὴ σὶν Ἑρωτῶν».

Εἰς τὸν τέταρτον τόμον ὁ «Μπαλασός», «Ἡ τελευταία ἐπιστολὴ τοῦ Ἰακώβου Ὁρτσα», «Μέσα ἀπὸ τὰ βάρη τῆς νύχτας» καὶ «Τὰ φιλολογικὰ ἀπομνημονεύματα τοῦ Παύλου Νιρβάνου».

Ἐπίσης πωλοῦνται εἰς τὰ Γραφεῖα μας τὰ περίφημα Ἡμερολόγια τοῦ «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ» τῶν ἐτῶν 1926, 1927, 1928 καὶ 1929 πρὸς δραχμὰς 25 ἑκαστον, ἐλευθέρως ταχυδρομικῶν τελῶν.

Ὅμοιως εἰς τὰ Γραφεῖα μας πωλοῦνται καὶ οἱ προηγούμενοι τόμοι τοῦ περιοδικοῦ «ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ», οἱ ὁποῖοι πωλοῦνται ὁ μὲν Α' Τόμος ἀντὶ δραχ. 300, οἱ δὲ λοιποὶ πρὸς δραχ. 250 ἑκαστος. Διὰ τὸ Ἐξωτερικόν δραχ. 400 ἑκαστος.

Ὅλαι αἱ ἀνωτέρω ἐκδόσεις μας εὐρίσκονται παρὰ τῷ Γεν. Ἀντιπροσώπῳ μας Αἰγύπτου—Σουδάν ΧΡ. ΣΑΡΑΦΗ (Γραφεῖον μας Ἀλεξανδρείας 12, ὁδὸς Σέχ Σελιμάν Πασά) καὶ πωλοῦνται εἰς τὰς ἀναφερομένας τιμὰς. Ἀποστέλλονται δὲ εἰς ἄλλας τὰς πόλεις τῆς Αἰγύπτου καὶ Σουδάν πλέον ταχυδρομικῶν ἐξόδων ἐναντὶ πληρωμῆς κατὰ τὴν παραλαβὴν.